STJERNEN

140. ÅRGANG NUMMER 7 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JULI 1991

Beretning fra aprilkonferencen 1991
i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

Indhold

Fotos ved konferencen af Jed A. Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke og Peggy Jellinghausen

Beretning fra aprilkonferencen 1991 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Denne konferences talere i alfabetisk orden:

Musik ved generalkonferencen: Ved konferencen sang Mormon Youth Chorus, dirigeret af Robert C. Bowden med Clay Christiansen ved orgelet (lørdag formiddag); Ricks College Combined Choirs, dirigeret af Kendell Nielsen og James Brague med Clay Christiansen ved orgelet (lørdag eftermiddag); BYU Combined Men's Chorus, dirigeret af Mack Wilberg og Ronald Staheli med Richard Elliott ved orgelet (præstedømmemødet); og Tabernakelkoret, dirigeret af Jerold Ottley med John Longhurst og Robert Cundick ved orgelet (søndag formiddag og eftermiddag).

STJERNEN

Juli 1991 140. Årgang Nummer 7

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook

Stjernen:
Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 90,– (inkl. moms og porto) Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center, Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9107 DA

91987 110
Danish

Beretning fra aprilkonferencen 1991 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 6. og 7. april 1991

Det er en tradition, at Kirkens præsident byder velkommen og holder en tale ved konferencens indledning," sagde præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab ved lørdagens åbningsmøde ved Kirkens aprilkonference 1991.

„Præsident Benson har foreslået, at jeg indleder denne konference med et kort budskab på hans vegne."

„Præsident Benson ønsker af hele sit hjerte, at han kunne stå på denne talerstol for at vidne for jer om dette værk, udtrykke sin taknemmelighed for jeres bønner og sit inderlige håb om, at alle må leve således, at I fortjener og kan modtage alle de overdådige velsignelser, som en kærlig himmelsk Fader ønsker at skænke," sagde præsident Monson.

Selv om præsident Benson ikke følte sig stærk nok til at tale ved konferencen, var de tilstedeværende glade for at se ham ved møderne henholdsvis lørdag formiddag og søndag formiddag. Han fulgte med i de andre konferencemøder i fjernsynet i sit hjem.

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og præsident Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab ledte konferencemøderne.

Administrative ændringer blev foretaget ved konferencemødet lørdag formiddag:

Fem medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum: Ældsterne Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, L. Lionel Kendrick, Monte J. Brough og Harold G. Hillam.

Ligeledes blev seks nye medlemmer føjet til De Halvfjerds' Andet Kvorum – ældsterne Dennis B. Neuenschwander fra Centerville i Utah; Cree-L Kofford fra Arcadia i Californien og nuværende præsident for New York New York missionen; Joseph C. Muren fra Richmond i Californien, arbejder i øjeblikket på en opgave i Solihull i England; Graham W. Doxey fra Salt Lake City; Jorge A. Rojas fra Chihuahua i Mexico samt Julio E. Davila fra Bogota i Colombia.

Den 1. januar blev ældsterne Derek A. Cuthbert og H. Verlan Andersen afløst som henholdsvis første- og andenrådgiver i Søndagsskolens hovedbestyrelse. Nye rådgivere, opretholdt ved generalkonferencen, er ældsterne H. Verlan Andersen, førsterådgiver, og Rulon G. Craven, andenrådgiver. Ældste Cuthbert havde været alvorlig syg i nogen tid og selv om han ikke var i stand til at være til stede ved konferencen, blev der bedt for hans velfærd under bønnerne ved konferencemøderne. Derfor var det et hjertegribende øjeblik, da præsident Hinckley indledte sine afsluttende bemærkninger ved mødet søndag eftermiddag med denne bekendtgørelse: „Vi har modtaget en telefonopringning om, at ældste Derek Cuthbert netop er gået bort. Vi har bedt for ham. Han har tjent trofast, ivrigt og godt som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum. Han blev kaldet som generalautoritet i Kirken for nogle år siden."

Konferencens møder blev transmitteret over hele den nordlige halvkugle på engelsk samt på 15 andre sprog. Videobånd med konferencen er sendt til kirkeenheder, hvor direkte transmission af konferencen ikke er mulig.

Redaktørerne

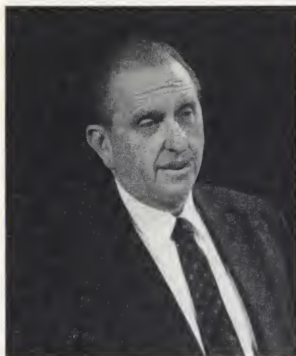
Det Første Præsidentskab, fra venstre: Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

Mødet lørdag formiddag,
den 6. april 1991

Bønnens magt

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Præsident Benson råder indtrængende: ‚Hvis vi vil gå fremad i hellighed – opnå større gunst hos Gud – kan intet erstatte bøn.' "

Mine elskede brødre og søstre. Det er en tradition, at Kirkens præsident byder jer velkommen og holder en tale ved konferencens indledning. Præsident Benson ønsker af hele sit hjerte, at han kunne stå på denne talerstol for at vidne for jer om dette værk, udtrykke sin taknemmelighed for jeres bønner og sit inderlige håb om, at alle må leve således, at de fortjener og kan modtage alle de overdådige velsignelser, som en kærlig himmelsk Fader ønsker at skænke.

Tårer kommer let til vores profets øjne, når han modtager breve fra børn, hvori de sender ham deres hilsener og udtrykker deres kærlighed til ham. Præsident Benson er et familiemenneske, som elsker sine børn, børnebørn, oldebørn, ja, børn overalt i den vidunderlige verden, vi lever i.

Præsident Benson har foreslået, at jeg indleder denne konference med et kort budskab på hans vegne. Det glæder ham, at USAs præsident har erklæret dagen i går, i dag og i morgen for nationale bededage, og at oprigtige takkebønner stiger til Himlen som afslutning på krigen i Mellemøsten. Det Første Præsidentskab har kommenteret: „Vi er taknemmelige fordi krigen er afsluttet, og det er vores inderlige håb og bøn, at alle involverede lande vil samarbejde for at opnå en varig fred. Denne nations bønner og bønner fra hele verden bør fokusere ikke blot på, at der opnås en varig fred, men også på behovene hos de mange mennesker på begge sider, som har mistet deres kære og som har måttet udholde lidelser under konflikten."

Præsident Benson har erklæret: „Prisen for fred er retfærdighed. Mennesker og nationer kan højlydt proklamere: ‚Fred, fred', men der vil ikke være fred, før den enkelte i sin sjæl nærer de principper for personlig renhed, retskaffenhed og en god karakter, som fremmer udviklingen af fred. Fred kan ikke påtvinges. Den må komme gennem menneskers levevis og af hjertet. Der er ingen anden måde" (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 703).

„Præsident Benson råder indtrængende: ‚Hvis vi vil gå fremad i hellighed – opnå større gunst hos Gud – kan intet erstatte bøn . . . Giv bønnen – den daglige bøn, den personlige bøn – en fremtrædende plads i jeres tilværelse. Lad ikke én dag gå uden bøn. Samtale med den Almægtige har gennem hele verdenshistorien været en kilde til styrke, inspiration og oplysning for mænd og kvinder, der har formet menneskers og nationers skæbner" (*God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, s. 8).

For nogle år siden talte præsident Benson til en større forsamling i Sao Paulo i Brasilien. Han vidnede: „Gennem hele mit liv har et råd om at stole på bønnen været værdsat højere end næsten noget andet råd, jeg har fået. Det er blevet en væsentlig del af mig, et anker, en stadig kilde til styrke og grundlaget for min viden om det, der hører Gud til.

Vor himmelske Fader er altid nær . . . tak til Gud for, at vi kan række ud og tappe af den usete kraft, uden hvilken intet menneske kan gøre sit bedste" (Tale til tempeltjenere og kirkeansatte i Sao Paulo, Brasilien, 20. november 1982).

Præsident Benson har ofte citeret disse ord fra en yndlingssalme:

Bøn er et hjertes indre sang,
tænkt eller sagt i ord;
frembåret af den skjulte trang,
der dybt i sjælen bor.

Bøn er den angerfuldes røst,
omvendt fra syndens vej.
Og engle synger højt med lyst:
‚O se, han bøjer sig.'

O du, ved hvem vi kom til Gud,
i sandhed livets vej,
du selv ad bønnens sti gik ud;
at bede lær du mig.
(*Sange*, nr. 152).

Præsident Bensons vidnesbyrd er især relevant på denne særlige dag præget af bøn og taksigelse. Han sagde: „Jeg vidner om, at der er en Gud i Himlen, som hører og besvarer bønner. Jeg ved, at det er sandt, for han har besvaret mine. Jeg opfordrer ydmygt alle, der hører mig, til at holde sig i nær kontakt med vor himmelske Fader gennem bøn" (Tale, Sao Paulo, Brasilien, 20. november 1982).

Af hele mit hjerte støtter jeg denne opfordring fra vores profet og præsident. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Brødre og søstre, som det er skik ved Kirkens generalkonference, præsenterer vi generalautoriteterne og hovedbestyrelsernes ledere for jer, så de kan blive opretholdt.

Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod?

I december bekendtgjorde vi kaldelsen af ældste Earl C. Tingey som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum og ældsterne W. Mack Lawrence og Rulon G. Craven som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der vil deltage i opretholdelsen af disse brødre, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås også, at vi opretholder som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum følgende brødre, som for tiden tjener som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, L. Lionel Kendrick, Monte J. Brough og Harold G. Hillam.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende brødre som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: Dennis B. Neuenschwander, Cree-L Kofford, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge O. Rojas, som er fra Chihuahua i Mexico, og Julio E. Dávila, som er fra Bogotá i Colombia.

Der kom nye rådgivere i præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse med virkning fra 1. januar.

De, der ønsker at takke Derek A. Cuthbert som førsterådgiver og H. Verlan Andersen som andenrådgiver, bedes vise det.

De, der støtter kaldelsen af ældste H. Verlan Andersen som førsterådgiver og ældste Rulon G. Craven som andenrådgiver, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende. Tak, brødre og søstre, for jeres fortsatte kærlighed og tillid.

Vi indbyder de nyligt kaldede medlemmer af De Halvfjerds til nu at indtage deres pladser på forhøjningen. □

Statistisk rapport for 1990

Forelagt af F. Michael Watson
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Til orientering for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 1990. (Tallene er baseret på de rapporter for 1990, der var tilgængelige før konferencen).

Kirkeenheder

Stave	1784
Distrikter	479
Missioner	256
Ward og grene	18090
Nationer og territorier, hvor der findes organiserede ward eller grene	130

(Disse tal viser en vækst på 45 stave og 785 ward og grene i 1990).

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved udgangen af 1990	7760000
Indskrevne børn døbt	78000
Nyomvendte døbt	330877

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	43651

Fremtrædende medlemmer, som er afgået ved døden siden april 1990

Warren E. Pugh, medlem af Kirkens revisionskomité; Isaac M. Stewart, tidligere præsident for Tabernakelkoret; Helen Woodruff Anderson og Donna D. Sorensen, tidligere rådgivere i præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse; Arta Priscilla Mathews Hale, tidligere rådgiver i præsidentskabet for Primarys hovedbestyrelse. □

Vandets bevægelse

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Vi viser Guds værk i enhver tanke, i enhver gestus, som vi med ømhed og omsorg ofrer handicappede.

Der ligger i Jerusalem ved Fåreporten en dam, som på hebraisk hedder Betesda. Ved den findes der fem søjlegange,

hvor der lå en mængde syge mennesker, blinde, lamme, visne (som ventede på, at vandet skulle komme i bevægelse.

Thi på visse tider fo'r en Herrens engel ned i dammen og bragte vandet i oprør. Den, som da, efter at vandet var kommet i oprør, først steg ned deri, blev rask, hvilken sygdom han end led af)" (Joh. 5:2-4).

Blandt menneskeheden har der altid været et antal af dem, der i skrifterne omtales som blinde, halte, lamme, døve, visne, stumme og syge. Vi omtaler dem mennesker med indlærings- eller talevanskeligheder; svækket hørelse eller syn; eller med motoriske begrænsninger. Vi taler om intellektuel eller emotionel begrænsning, om udviklingshæmmede eller om sindssygdomme. Nogle lider af en kombination af disse lidelser, og ingen af dem kan fungere uden en eller anden form for hjælp.

Jeg vil gerne tale til familierne til dem, som fra fødslen eller som følge af en ulykke eller en sygdom må leve med et legeme eller et sind, der er underkastet begrænsninger. Jeg ønsker at bringe trøst til de mennesker, for hvem ordene *handicappet* eller *handicap* har en meget personlig betydning.

Undervis i læresætninger

Det er min hensigt at undervise i læresætninger, som, hvis de forstås, vil styrke jeres mod og udholdenhed, ja måske give jer en grad af tilfredshed med de omstændigheder, som I ikke selv har forårsaget, og som I heller ikke fortjener, men som I ikke kan undslippe.

Ingen årsag til skyldfølelse

Først og fremmest må jeg meget eftertrykkeligt tydeliggøre et punkt: Det er naturligt for forældre med handicappede børn at spørge sig selv: „Hvad gjorde vi forkert?" Tanken, at *alle* lidelser på en eller anden måde er det direkte resultat af synd, har eksisteret siden antikken. Det er en falsk lære. Denne indstilling var endda accepteret af nogle af de første disciple, indtil Herren rettede dem.

„Og da han gik videre, så han en mand, som havde været blind fra fødselen.

Hans disciple spurgte ham og sagde: ‚Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?'

Jesus svarede: ‚Hverken han eller hans forældre har syndet; men det er sket, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham'" (Joh. 9:1-3).

Meget få bør føle sig skyldige i forbindelse med handicap. Nogle handicap kan være en følge af letsindighed eller misbrug, og nogle kan skyldes forældrenes afhængighed af narkotika. Men de fleste handicap har ikke denne årsag. Lidelser rammer de uskyldige.

Naturens love hersker

Selve hensigten, med at verden blev skabt, og med at mennesket blev placeret her for at leve i den, kræver, at naturens love fungerer totalt upåvirket af menneskets følelser. Vi må udarbejde vores egen frelse uden at forvente, at naturens love ophæves for vores skyld. En sjælden gang ophæves naturens love, og det er mirakler, men for det meste må vore handicappede, ligesom den lamme mand ved Betesda dam, vente uendeligt på bevægelsen i vandet.

Gør aldrig nar

Til forældre må jeg sige dette. Det er ikke ualmindeligt, at tåbelige børn og nogle meget tankeløse voksne gør grin med handicappede. At abe efter, drille eller gøre nar ad handicappede er grusomt. Sådanne angreb kan påføre dybere smerter end fysisk straf. Det er mere smertefuldt, fordi det er ufortjent. Det er min overbevisning, at en sådan brutal opførsel ikke vil gå upåagtet hen i det evige regnskab, og at der vil komme en gengældelsens dag.

Da vi var meget små, lærte min mor os, at vi aldrig måtte gøre nar ad de uheldigt stillede. Hendes mor døde, da hun var seks år. Min mor arbejdede i marken, fra hun var meget ung. En dag var nogle teenagere ude at plukke frugt. En af pigerne efterabede i sjov én, som led af spastisk lammelse. Pigen sagde: „Se, hvem jeg er," hvorpå hun nævnte den handicappede ved navn. De grinte alle, da hun kastede sig ud i en snublende gangart. Pludselig faldt hun, som var hun blevet slået ned. Meget bange samledes de omkring hende. I løbet af kort tid kom hun sig, men hun morede sig ikke mere på bekostning af de handicappede. Mor glemte aldrig det, hun så, ligesom hun heller aldrig undlod at bruge det som eksempel.

Forældre, brug lidt tid ved næste familieaften til at advare jeres familie om, at de aldrig må more sig på bekostning af handicappede eller nogen anden, hvis ansigt eller udseende eller personlighed ikke svarer til det, man mener er idealet, eller én, hvis hud er for lys eller for mørk efter nogens smag. Belær dem om, at de på deres måde skal være som engle, der „bringer vandet i oprør" og helbrede en pint ånd ved at fjerne ensomhed, forlegenhed eller afvisning.

I Mendoza i Argentina overværede vi en seminarafslutning. I klassen var der en ung mand, som havde stort besvær med at gå op ad almindelige trappetrin. Da klassen kom marcherende ind, løftede to stærke og unge kammerater ham let og elegant op ad trinene. Vi var meget opmærksomme både under og efter det officielle arrangement, og det var tydeligt, at hele klassen var ramt af en vidunderlig form for blindhed. De kunne ikke se, at

han var anderledes. De så en kammerat, en ven. I *dem* blev Guds gerninger *åbenbaret*. Selv om der ikke skete en fysisk forandring med drengen eller med hans kammerater, så tjente de ligesom engle, idet de lindrede tilværelsen for en ånd, der var fastlåst i et vanskabt legeme, der venter på den dag, da det for evigt vil blive fuldkommen.

Hun er der et sted

Ved en stavskonference for nylig lagde jeg mærke til en familie på første række. De havde en ti-årig pige, som var spastiker og døv. Hendes far holdt hende, så hun ikke gled ned af bænken. Deres ømhed berørte mig dybt. Da mødet var forbi, gjorde jeg tegn til dem om at komme op til mig, for de holdt sig tilbage. Faderen vendte sig, så jeg kunne se Heidis ansigt, som var begravet i hans skulder. Han sagde med et smil: „Hun er der et sted."

Ja, hun er der virkelig et sted. De er der alle et sted under overfladen.

Præsident Joseph Fielding Smith

Præsident Joseph Fielding Smith har forklaret, at „alle ånder var fuldkomne i den førjordiske tilværelse, og de havde alle deres sanser og intelligens uden begrænsning ... Mangler ved legeme og sind er ... fysiske" (*Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, 3:19). *Fysiske* vil sige „timelige"; *timelige* vil sige „midlertidige". Ånder, som er smukke og uskyldige, kan midlertidigt være begrænset af fysiske hindringer.

Hvis helbredelsen ikke kommer i dette liv, vil den komme i det næste. Ligesom en smuk sommerfugl bryder ud af puppen, således vil ånderne komme frem.

Komme til deres rette plads

„Deres forgangne legemer (vil) bringes tilbage til deres fuldkomne skikkelse, ben til ben, senerne og kødet udenpå, legeme og ånd forenes for aldrig mere at skilles, for at kunne modtage en fylde af glæde" (L&P 138:17).

Og: „Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres *rette* og *fuldstændige* sammensætning" (Alma 40:23; fremhævelse tilføjet).

„O, hvor stor er ikke vor Guds plan! ... ånden og legemet skal atter komme sammen og alle mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de er levende sjæle med fuldkommen kundskab som os i kødet, med undtagelse af, at vor kundskab skal blive fuldkommen" (2 Nephi 9:13).

Apostlen Paulus sagde: „Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker" (1 Kor. 15:19).

Hvis vores perspektiv er begrænset til dette liv, bliver nogle ting umulige at bære, fordi de virker så uretfærdige og så vedvarende. Der er lærdomme, der, hvis man forstår dem, vil skabe perspektiv og sammenhæng mellem problemerne, hvor der ellers ingen tilfredsstillende løsning er.

Sandhed: Vi er åndelige børn af Gud Faderen. Vi boede hos ham i vores førjordiske tilværelse, om hvilken det skal siges, at der ikke var og heller ikke kunne være en begyndelse. Åbenbaringer nævner ting fra „før verdens grundlæggelse" og „fra verdens begyndelse" (se L&P 124:33-41).

Sandhed: Livet på jorden er midlertidigt, og målt med evigheden er det uendeligt kort. Hvis en mikroskopisk dråbe vand skulle repræsentere længden af livet på jorden, vil alle jordens have i sammenligning end ikke begynde at repræsentere det evige liv.

Sandhed: Efter døden på jorden vil vi

Præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson hilses af medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, da de ankommer til et konferencemøde.

komme frem i opstandelsen til en eksistens, hvor der ikke vil være eller kan være en afslutning. Ordene *evig, evindelig, evigvarende, fra evighed til evighed* i åbenbaringerne beskriver både evangeliet og livet.

Dagen med helbredelse vil komme. Legemer, der er deforme, og sind, der er forkvaklede, vil blive fuldkommengjort. I mellemtiden må vi passe på dem, der venter ved Betesda dam.

Forældre og familier – I, som må tilpasse jeres liv på grund af en handicappet, hvis ressourcer og tid må helliges dem, I er store helte. I viser Guds værk i enhver tanke, i enhver gestus I med ømhed og omsorg ofrer det handicappede familiemedlem. Glem tårerne og timerne med sorg og modløshed; glem de gange I følte, at I ikke kunne klare endnu en dag med de krav, der stilles. I efterlever principperne i Jesu Kristi evangelium i en usædvanlig renhed. *Og gør jer selv fuldkomne undervejs.*

I alt dette må der være balance, for de handicappede er ansvarlige for at udarbejde deres egen frelse. Jo mere de normale normer for opførsel og disciplin kan gælde for de handicappede, jo lykkeligere vil de være.

Selv den mindste grad af fysisk eller mental forbedring er værd at kæmpe for. Profeten Joseph Smith har sagt, at „alle de ånder, som Gud nogensinde har sendt ind i verden, er modtagelige for udvidelse" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 428).

Ældsterne David B. Haight og Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum.

Jeg har kendt nogen, som syntes at elske at have det dårligt og som forstyrrede tilværelsen for dem, som unødvendigt plejede dem. De har gjort tilværelsen elendig for alle. De trives på en sympati, der generelt set har en meget lav næringsværdi. At vide, hvor langt man skal presse en handicappet, når der også er fysiske og psykiske smerter involveret, er nok det vanskeligste for dem, der plejer dem. Alligevel gælder det, som profeten Joseph Smith har sagt: „Afgørelser kræver karakter, ikke kun sympati" (*History of the Church*,. 4:570).

Tænk over følgende: Medmindre vi dør før tiden, vil vi næsten alle ende som både fysisk og psykisk handicappede. Da vil vi være godt tjent ved på forhånd at have bidraget med tjeneste og barmhjertighed, som vi så kan trække på, når den dag kommer.

Hvorfor ikke hjælpe de forældre, som må gøre så meget ekstra, har ekstra udgifter og er bundet til hjemmet på grund af et handicappet medlem af familien. Ros lærerne og pædagogerne, som udviser så stor hengivenhed for de handicappede. Og det vil ikke skade jer, hvis I gav lidt penge eller et par timer til en af de mange organisationer, som hjælper de handicappede. Hvis vi gør det, uden på nogen måde at tænke på vores egen fordel, så vil det blive regnet os til vores fordel den dag, da vi måske selv behøver hjælp. Og Guds værk vil blive tilkendegivet i vort liv.

„I kan ikke nu med jeres naturlige øjne se Guds hensigt med hensyn til det, som skal komme herefter og den herlighed, der skal følge efter megen trængsel.

Thi efter megen trængsel kommer velsignelse. Derfor skal den dag komme, da I skal krones med megen herlighed. Timen er endnu ikke inde, men er nær" (L&P 58:3-4).

Jeg bærer vidnesbyrd om den genoprettelse, som vil komme. Hvert legeme og hvert sind vil blive gengivet i sin fuldkomne skikkelse. Uanset hvor længe og uretfærdigt livet på jorden kan virke, uanset hvor længe lidelserne og ventetiden må vare, har Herren sagt:

„Og derefter kommer min krafts dag; da skal de fattige, lamme, blinde og døve komme til Lammets bryllup og deltage i Herrens nadver, som er tilberedt for den store dag, der skal komme.

Se, jeg, Herren, har talt det" (L&P 58:11-12).

Jeg er et vidne om tilstanden hos dem, der er gået på den anden side af sløret, og vi har al mulig grund til at prise ham, som er vor Fader, og ham, som er vor Forløser. Om dem bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Vogt dig for at glemme Herren"

Ældste Dean L. Larsen
De Halvfjerds' Præsidium

„Historien bekræfter gentagne gange, at en overflod af jordisk gods både kan være en velsignelse og en forbandelse, afhængig af hvordan man ser på det, og hvordan man bruger det."

Vi byder de brødre, I har opretholdt her til morgen, velkomne som medlemmer af de Halvfjerds' Kvorummer. De er mænd af tro og hengivenhed med en erfaringsrig baggrund som ledere i Kirken. Kaldelsen af disse brødre viser Kirkens verdensomspændende vækst.

Da det gamle Israels stammer beredte sig på at gå over Jordan for at drage ind i Kana'ans land, gav Moses dem sine sidste råd og belæringer. De skulle til at drage ind i et land, som Josua og Kaleb havde beskrevet som „et land, der flyder med mælk og honning" (4 Mos. 14:8). I en hel generation havde de ikke kendt andet end ørkenens trøstesløshed, hvor de var afhængige af Herren for at få deres daglige behov dækket.

Moses bekymrede sig for, om folket evnede at klare de pludselige ændringer, de skulle opleve. „Hør, Israel!" sagde han. „Du drager nu over Jordan for at komme og gøre dig til herre over folk, der er større og mægtigere end du selv, over store byer med himmelhøje fæstningsværker" (5 Mos. 9:1).

„Og når Herren din Gud fører dig ind i det land, han tilsvor dine fædre Abraham, Isak og Jakob at ville give dig, store og smukke byer, som du ikke har bygget,

huse, der er fulde af alt godt, som du ikke har samlet, udhuggede cisterner, som du ikke har udhugget, vingårde og olivenhaver, som du ikke har plantet, og du spiser dig mæt,

vogt dig da for at glemme Herren, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset" (5 Mos. 6:10-12).

Den bekymring, Moses udtrykte for sit folk, er blevet gentaget af profetledere i alle evangeliets uddelinger. Det ser ud til, at en af de uundgåelige bivirkninger, der følger af, at folk anvender evangeliets principper, er at deres materielle situation ligeledes bliver bedre. Det betyder ikke, at det er deres ret, som accepterer Jesu Kristi evangelium, eller at de kan forvente at blive rige på verdslig gods og ejendele. Herren har imidlertid gjort det klart, at når hans folk er lydigt, ønsker han at velsigne det med livets nødvendigheder og goder, så ingen behøver at mangle.

Til profeten Joseph Smith sagde Herren: „Jeg har gjort jorden rig, og se, den er min fodskammel, hvorfor jeg atter skal stå på den.

Jeg forkynder og lover at give jer endnu større rigdomme, ja, et forjættet land, der flyder med mælk og honning, over hvilket der ikke skal hvile nogen forbandelse, når Herren kommer" (L&P 38:17-18).

Gennem historien har den overflod, hvormed Herren har velsignet sit folk, vist sig at være en af de allerstørste prøver. Det kredsløb, der består i at opnå verdslig rigdom med deraf efterfølgende åndeligt forfald, er veldokumenteret i skrifternes og historiens beretninger.

Moses' bekymring for sit folk viste sig, i de år, der fulgte efter indvandringen i Kana'an, at være berettiget. Det var, da de bosatte sig i dette gode land, de begyndte at anse deres overflod for givet og glemme den virkelige kilde til deres velsignelser. Moses havde givet dem følgende råd: „Thi Herren din Gud vil føre dig ind i et herligt land, et land med vandbække, kilder og strømme, der vælder frem på bjerg og i dal,

et land med hvede og byg, med vinstokke, figentræer og granatæbletræer, et land med oliventræer og honning,

et land, hvor du ikke skal tære fattigmands brød, hvor du intet skal mangle, et land, hvis sten giver jern, og i hvis bjerge du kan hugge kobber.

Men når du så spiser dig mæt, skal du love Herren din Gud for det herlige land, han gav dig.

Vogt dig for at glemme Herren din Gud, så du ikke holder hans bud, lovbud og anordninger, som jeg i dag pålægger dig.

Når du da spiser dig mæt og bygger gode huse og bor i dem,

og dit hornkvæg og småkvæg øges, og dit sølv og guld øges, og alt, hvad du ejer, øges,

lad så ikke dit hjerte blive hovmodigt, så du glemmer Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset . . .

Og sig ikke ved dig selv: ,Det er min egen kraft og min egen hånds styrke, der har skaffet mig den rigdom" (5 Mos. 8:7-14, 17).

Ikke længe efter at de sidste dages hellige var kommet til Salt Lake-dalen, og mens de endnu kæmpede i deres fattigdom med at bygge hjem og overleve i et land, som havde været ørken, lød der beretninger om opdagelsen af guld i det nordlige Californien. Nyheden spredtes til alle dele af landet, og lykkejægerne, der rejste gennem Salt Lake-området på deres vej til guldgraverfelterne, talte om deres forventninger om at blive rige i det nyop-

Medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, fra venstre: Ældsterne Dean L. Larsen, Marion D. Hanks og Robert L. Backman.

dagede guldland. Det var en stor fristelse for nogle af de hellige, som var så fattige.

Brigham Young, som var opmærksom på de følelser, der rørte sig blandt folket, sagde: „Jeg håber ikke, at guldminerne findes nærmere end 1300 kilometer ... Held og rigdom gør folket ufølsomt" (Journal History of the Church, 8. jul. 1849).

Så tilføjede han senere på sin sædvanlige ligefremme måde: „Den største bekymring, jeg har for dette folk, er, at de bliver rige i dette land, glemmer Gud og hans folk, bliver rige og forlader Kirken og drager til helvede. Dette folk kan modstå hån, røveri, fattigdom og alle former for forfølgelse, og holde fast. Men min største bekymring er, at de ikke kan forblive trofaste under rigdom" (James S. Brown, *Life of a Pioneer*, Salt Lake City: Geo. Q. Cannon and Sons Co., 1900, s. 122-123).

I sin inspirerede visdom følte præsident Young den samme form for ængstelse for sit folk, som Moses havde følt for Israels stammer.

Hans råd til de hellige tilkendegiver nogle af de samme følelser, som Jakob udtrykte i Mormons Bog. Disse mænd følte ikke, at der var noget grundlæggende forkert i at opnå rigdom. Faren opstod, når rigdomme forårsagede, at folket glemte at anerkende Herrens hånd i disse velsignelser, og i at de ikke brugte deres overflod til at velsigne andre med og opnå Herrens mål. Jakob sagde: „Tænk på jeres brødre som på jer selv og vær omgængelige mod alle og villige til at dele jeres gods, at de må blive rige ligesom I.

Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige.

Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring" (Jakobs Bog 2:17-19).

Begær efter rigdom har ofte resulteret i griskhed, uærlighed og grådighed. Erhvervelsen af rigdom har ofte frembragt stolthed, selvtilfredshed og hovmod.

En episode på Almas tid i Mormons Bog illustrerer det kredsløb, der så ofte forekommer, når mennesker velsignes materielt af Herren og dernæst vender sig bort fra ham. I dette tilfælde kæmpede det nephitiske folk for at overvinde virkningerne af en ødelæggende borgerkrig og en lamanitisk invasion.

Ikke blot var mange liv gået tabt, men ødelæggelserne af land og ejendom var så omfattende, at man frygtede, det ville være umuligt at rette op på de skader der var sket. Alma beskriver tilstandene med disse ord: „Men folket var bekymret, ja meget bekymret over tabet af deres brødre og ligeledes over tabet af deres hjorde og flokke og over tabet af kornmarkerne, som blev nedtrampet og ødelagt ...

Og så store var deres lidelser, at hver eneste sjæl havde grund til at sørge; og de troede, at det var Guds straffedomme, der var kommet over dem for deres ondskab og vederstyggeligheders skyld; derfor blev de mindet om deres pligt.

Og de gjorde skridt til at organisere kirken mere fuldstændig, ja, og mange blev døbt i Sidons vande og sluttede sig til Guds kirke" (Alma 4:2-4).

Denne åndelige opvågnen blandt folket havde en dramatisk virkning. Freden vendte tilbage til landet. Kirken voksede hurtigt. Det var ikke overraskende, at folket snart begyndte at nyde et liv i overflod.

Efter de åndelige velsignelser, som Herren skænkede dem, opnåede de materiel velstand. Uheldigvis lykkedes det ikke nephiterne at bestå denne prøve. Inden for tre år efter den første tragedie, beskriver Alma sit folk således: „Kirkens folk begyndte at blive stolte på grund af deres store rigdomme, deres fine silketøjer og deres fine spundne linned og på grund af deres mange flokke og hjorde, deres guld og sølv og alle slags kostbare ting, som de havde skaffet sig ved deres flid; og på grund af alt dette var de stolte" (Alma 4:6).

Historien bekræfter gentagne gange, at en overflod af jordisk gods både kan være en velsignelse og en forbandelse, afhængig af hvordan man ser på det, og hvordan man bruger det. Når vi bruger rigdommene i henhold til vore egne lyster, bringer vi ulykke over os selv.

Rigdom er noget relativt. Tilstandene varierer utroligt fra sted til sted i verden i dag. Det, som nogle anser for at være livets nødvendigheder, er for andre overflod, ja endog ødselhed. Under alle former for omstændigheder er udfordringerne i forbindelse med at have fremgang på det materielle område de samme. Det budskab, der gentages i historien og i de råd, Herren har givet sine profeter, er tydeligt:

– Søg først Guds rige.
– Søg ikke efter rigdomme for at ødsle dem bort på jeres lyster.
– Du må ikke begære.
– Klæd den nøgne.
– Giv den sultne mad.
– Hjælp de syge og lidende.
– Betal tiende og offerydelser.
– Hav altid Herren i dine tanker.
– Vær taknemmelig.
– Vær ydmyg.

Moses' ord til Israels stammer kan passende anvendes på os:

„Frygt Herren din Gud og hold alle hans anordninger og bud ... dig, du selv, din søn og din sønnesøn, og få et langt liv.

Hør derfor, Israel, og gør omhyggeligt efter dem, for at det kan gå dig vel, og for at I må blive overvættes talrige, således som Herren, dine fædres Gud, har forjættet dig, i et land, der flyder med mælk og honning" (5 Mos. 6:2-3).

Og „når du så spiser dig mæt, skal du love Herren din Gud for det ... han gav dig" (5 Mos. 8:10). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne Robert K. Dellenbach, Jack H. Goaslind og LeGrand R. Curtis fra De Halvfjerds.

I december 1990 blev tre nye brødre kaldet til at virke i De Halvfjerds' Kvorummer. De blev opretholdt ved aprilkonferencen, og de er, fra venstre: Ældsterne Earl C. Tingey, Rulon G. Craven og W. Mack Lawrence. De taler her med ældste Loren C. Dunn fra De Halvfjerds.

Omvendelse

Ældste F. Burton Howard
De Halvfjerds

„Den smukke fred, evangeliet bringer os, opnår vi aldrig, hvis vi retfærdiggør vore ugerninger eller bebrejder andre for vores ulykke."

Måske husker I det ikke, men sidste gang, jeg stod på denne talerstol, talte jeg om omvendelse. Det har jeg valgt at gøre igen.

I en bestemt leg, som man leger i skolegården, danner drengene en cirkel, og den ene slår den anden på skulderen og siger: „Giv det videre". Den, som blive slået, videregiver lydigt slaget til den næste i cirklen og siger: „Giv det videre". Den tredje slår straks den fjerde, og det samme gør alle efter tur, og ved at give slaget videre prøver de at slippe af med smerten og ansvaret for slaget ved at slå den næste.

Mange af os er som disse skoledrenge. Måske fortsætter vi som voksne, uden at være klar over det, med at lege den samme barnlige leg, og risikerer langt mere end en øm skulder i processen. Lad mig forklare, hvad jeg mener.

Det er en alt for almindelig indstilling i vore dages verden at være uvillig til at acceptere ansvaret og konsekvenserne af det, vi gør. Hvem har ikke hørt om den spritbilist, der sagsøger sin vært for at have ladet ham blive for fuld, eller om ulykkesofre, der påstår at være blevet skadet af den læge, som har prøvet at hjælpe dem. Gerningsmænd til de forfærdeligste forbrydelser, erklærer sig ofte skyldige på grund af sindsyge, eller også påstår de, at de er ofre for samfundets dårligdomme. Den hjemløse skyder skylden på alkohol. Alkoholikeren lægger skylden på genetiske mangler. Voldsmænd og ægteskabsbrydere skyder skylden på deres barndoms opløste hjem. Og der er mennesker nok, der er enige med dem, så ingen behøver at føle sig særlig skyldige ret længe, hvis de ikke har lyst til det.

Den vane at lægge skyldbyrden på en anden er måske forståelig på det verdslige plan, men den har alvorligere konsekvenser på det åndelige plan. Også her har den en lang, men ikke særlig ærefuld tradition.

Kain gav Gud skylden, da hans offer ikke blev accepteret. „Jeg blev vred," sagde han, „fordi du antog hans offer og ikke mit" (Moses 5:38).

Laman og Lemuel gav Nephi skylden for næsten alle deres vanskeligheder (se 1 Nephi 16:35-38). Pilatus gav jøderne skylden, da han godkendte Frelserens korsfæstelse, hos hvem han „ingen skyld" fandt (Luk. 23:4; se også Matt. 27:24).

Selv de bedste er undertiden faldet for fristelsen til at bebrejde andre for deres ulydighed, eller fordi de ikke modtog bestemte velsignelser. Aron gav Israels børn skylden, da Moses hævdede, at han bragte stor synd over dem ved at lave guldkalven (se 2 Mos. 32:19-24). Og Marta kunne have bebrejdet Maria for at nægte hende at være sammen med Frelseren på den uforglemmelige dag i Betania (se Luk. 10:40).

I dag fortsætter denne praksis. Vi hører overalt sætninger som: „Min kone forstår mig ikke," „Slap af – alle gør det," eller „Det var i virkeligheden ikke min skyld". Den anden store befaling (se Matt. 22:35-40) bliver brudt hele tiden af dem, som siger: „Han begyndte," eller „Det fortjente hun". Både teenagere og voksne prøver i sjov at retfærdiggøre det forkerte, de gør, ved at sige: „Djævelen fik mig til at gøre det."

Når vi konfronteres med resultaterne af vores overtrædelser, har mange af os en tendens til at skyde skylden på andre i stedet for at se på os selv som kilden til det ubehag, der altid følger med synd. I stedet for at komme ud af den onde cirkel, bebrejder vi vores næste for vores smerte og prøver at give skylden videre. Men for at omvende os, må vi ud af den onde cirkel.

Det første skridt i omvendelsesprocessen har altid ganske enkelt været at erkende, at vi har gjort noget forkert. Hvis vi er så indhyllet i stolthed, rationaliseringer, anseelse eller falske følelser af selvværd, så det hindrer os i nogen sinde at indrømme, at vi er en del af problemet, så har vi problemer. Så ser vi måske endog ikke vores eget behov for omvendelse. Vi har ingen fornemmelse for, om Herren er tilfreds med os eller ej, og vi har måske „mistet evnen til at fornemme" (1 Nephi 17:45). Men alle mennesker overalt må omvende sig (se 3 Nephi 11:32). At nægte at omvende sig, er det samme som at omkomme (se Luk. 13:3; Helaman 7:28).

At undskylde sine ugerninger ved at skyde skylden på andre må selv med god vilje kaldes åndeligt selvdestruktivt, for „vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse" (2. trosartikel). Det betyder ikke blot, at vi ikke bliver straffet for det, Adam gjorde i Edens Have, men også, at vi ikke kan undskylde vores egen opførsel ved at pege fingre ad Adam eller nogen anden. Den virkelige fare ved ikke at acceptere ansvaret for vores handlinger er, at hvis vi ikke gør det, kan vi måske ikke komme ind på den lige og snævre sti. Ugerninger, som man ikke omvender sig fra, kan i begyndelsen være behagelige, men det vil ikke vare længe. Og det vil aldrig føre os til evigt liv.

Lige så tåbeligt som at tro, at vi kan „give det videre", er det at tro, at tilfredsstillelsen ved at tilhøre gruppen, hvad det så end måtte være for en gruppe, kan undskylde det forkerte, der gøres der. Dette er en vidt udbredt opfattelse som ofte udtrykkes ved sætningen: „Målet helliger midlet". En sådan opfattelse kan, hvis den ikke ændres, ligeledes hindre omvendelsesprocessen og resultere i, at vi går glip af vores ophøjelse.

De, som er fortalere for, at målet helliger midlet, forsøger næsten altid at undskylde brugen af upassende eller tvivlsomme midler. Sådanne mennesker siger måske: „Mit mål var at gøre godt eller være lykkelig, derfor er lidt bedrag, mangel på retskaffenhed eller overtrædelse af loven i orden."

I nogle situationer siger nogen, at det er

i orden at skjule sandheden, at grave bare et lille grav for en modstander, at bruge en eller anden form for fortrin – som f. eks. større kendskab eller en højere stilling – mod en anden. „Det er helt normalt," eller „jeg sørger bare for mig selv," siger de. „Alt er tilladt i krig og kærlighed," eller „sådan er det bare," siger de. Men hvis de midler, der er årsag til, at disse ting bliver sagt, er forkerte, kan ingen bortrationalisering eller undskyldning gøre det rigtigt.

Til dem, der tror noget andet, sagde Nephi: „Ja, der skal findes mange, som på denne måde skal lære falske, forfængelige og tåbelige lærdomme, og skal være opblæst i hjertet og søge dybt at skjule deres anslag for Herren" (2 Nephi 28:9).

Nogle forsøger at retfærdiggøre deres handlinger ved at citere skriftsteder. De citerer ofte den begivenhed, hvor Nephi dræbte Laban som et eksempel på, at man kan bryde en lov for at opnå et større gode og hindre, at en nation skulle synke ned i vantro. Men de glemmer, at Nephi to gange nægtede at følge Åndens tilskyndelse. Til sidst indvilligede han i at overtræde befalingen, men først da han var overbevist om, at „*Herren* slår de ugudelige ihjel for at udføre *sine* retfærdige hensigter" (1 Nephi 4:13; fremhævelse tilføjet) og ligeledes (mener jeg), da han vidste, at straffen for at udgyde blod i dette særlige tilfælde var blevet borttaget af Gud, hvis ret det er at fastsætte og ændre straf.

Sandheden er, at vi dømmes ved de midler, vi bruger, og ikke ved de mål, vi håber at nå. Det vil ikke gavne os, hvis vi på den sidste dag svarer Den Store Dommer: „Jeg ved, at jeg ikke gjorde alt det, jeg kunne, men mit hjerte var på det rette sted."

Der er faktisk en fare ved kun at fokusere på målet. Til nogle af dem, der kun fokuserede på målet, sagde Frelseren:

„Mange skal sige til mig på hin dag: Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange kraftige gerninger ved dit navn?

Og da vil jeg bekende for dem: Jeg kendte jer aldrig; vig bort fra mig, I, som øver uret!" (3 Nephi 14:22-23).

Krigen i Himlen handlede hovedsageligt om de midler, hvormed frelsesplanen skulle iværksættes. Denne krig fastsatte for evigt det princip, at selv når det drejer sig om det største af alle mål, evigt liv, er midlerne yderst betydningsfulde. Det bør være ligetil for alle tænkende sidste dages hellige, at de forkerte midler aldrig fører til dette mål.

Faren ved at tro, at målet helliggør midlet ligger i, at vi foretager en dom, som vi ingen ret har til at foretage. Hvordan kan vi sige, at Herren vil undskylde ondskab, der er gjort for at opnå det, der anses for et „større gode"? Selv om målet er godt, vil det være en personlig tragedie at se forbi målet og ikke omvende sig fra det forkerte, vi gør i processen.

Selvfølgelig har vi ret til at stræbe efter lykke. Men når vi gør det, bør vi standse op nu og da og vurdere os selv. Vi bør huske, at „ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10). Og den smukke fred, evangeliet bringer os, opnår vi aldrig, hvis vi retfærdiggør vore ugerninger eller bebrejder andre for vores ulykke. Men der er en udvej. Vi behøver blot at huske på en formålsløs, uansvarlig børneleg, og så stille vende os bort. Rejs hovedet, hold op, tilstå, undskyld, indrøm den skade, vi har forvoldt og gå så ganske enkelt væk.

Der er så mange vigtige ting, vi kan gøre her på jorden. Der er ikke meget tid, vi kan spilde på leg. Vi skal modtage de nødvendige ordinanser. Vi skal indgå og overholde hellige pagter. Vi skal „leve af hvert ord, der udgår af Guds mund" (L&P 98:11). Vi skal elske og tjene hinanden. Vi skal prøves i alt (se L&P 98:14). Selv i sådanne små ting som de midler, vi benytter. Der vil være prøvelser. Der vil sandsynligvis være andre onde cirkler, vi skal ud af. Den måde, hvorpå vi reagerer over for alt dette, vil vise sig at være det virkelige mål for vores frelse.

Til dem, deriblandt mig selv, som fra tid til anden har sagt: „Det er ikke min fejl – jeg blev tvunget af omstændighederne til at gøre det," vil jeg derfor sige: „Det kan være, men der er en alvorlig risiko her. Hvis der overhovedet er nogen tvivl, så lad os omvende os." For Job har sagt: „Har jeg end ret, må min mund dog fælde mig, er jeg end skyldfri, han gør mig dog vrang!" (Job 9:20).

Og til dem, som siger: „Måske har jeg gjort lidt forkert, men min hensigt var god, og jeg tror på, at Gud vil retfærdiggøre min måde at handle på," er mit svar: „Det kan være, men regn ikke med det." For i vers 9 i det 137. afsnit i Lære & Pagter kan vi læse:

„Thi jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker."

Må Herren velsigne os, at vi kan se os selv, som vi virkelig er, og omvende os, når vi har brug for det. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

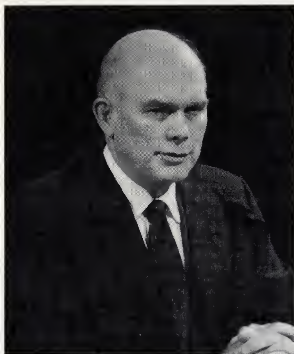

Præsident Ezra Taft Benson ankommer, hjulpet af en medarbejder, til et af konferencens møder.

„Ær din fader og din moder"

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

„Befalingen om at ære vores forældre har tråde, der løber gennem hele evangeliets klæde. Denne befaling er uløseligt forbundet med vores forhold til Gud Faderen."

Siden vores sidste konference i oktober har mange gennemlevet hele følelsesregistret på grund af krigen i Den Persiske Golf. Mange sidste dages helliges tilværelse er blevet ændret på grund af denne konflikt. I militæret var der mere end 140 sidste dages hellige grupper, der sørgede for ledelse, kirketjeneste og fællesskab for medlemmerne af de væbnede styrker. Familier blev adskilt fra deres kære, og bekymringen prægede dem. Vi ærer de kirkeledere og medlemmer, som påtog sig en ekstra byrde ved at tage sig af familierne til dem, der var udstationeret. De gør det stadig. Ledere i stave, ward, kvorummer og Hjælpeforeningen handlede og handler stadig i overensstemmelse med de bedste traditioner for broderlig og søsterlig tjeneste.

Under denne krise har vi haft stor medfølelse for dem, som blev undertrykt og hvis liv var i fare på begge sider af konflikten. Uge efter uge bad vi i Kirkens ledende råd, ved kirkemøder overalt, i vores hjem og ved offentlige og private sammenkomster for soldaternes velfærd. Vi bad også om, at krigen måtte blive kort, og at antallet af døde og sårede måtte blive så lille som muligt.

Vores bønner blev besvaret og i denne tid, hvor vi efter præsidentens anmodning viser vores taknemmelighed, slutter vi os sammen med millioner af andre religiøse mennesker overalt i takkebøn til en barmhjertig Fader i Himlen. Vores kærlighed og sympati går til de familier, som har mistet en af deres kære. Og vi fortsætter med at bede for, at de ledere, som styrer fredsprocesserne og omsorgen og hjemsendelsen af fanger og flygtninge, vil være fornuftige og omsorgsfulde, og at det må lykkes at læge krigens sår.

For tusinder af år siden, på et bjerg på Den Arabiske Halvø, hvor den nylige konflikt fandt sted, gav Herren, Israels Gud sit folk ti bud. Det femte bud, som Herren gav gennem profeten Moses var:

„Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!" (2 Mos. 20:12).

Her til morgen vil jeg gerne tale om, hvordan vi kan ære vores forældre og de ældre blandt os.

Befalingen om at ære vores forældre har tråde, der løber gennem hele evangeliets klæde. Denne befaling er uløseligt forbundet med vores forhold til Gud Faderen. Den omfatter Guds børns guddommelige skæbne. Dette bud har at gøre med ledelsen af familien, som er lig ledelsen i Himlen.

Befalingen at vi skal ære vores forældre afspejler familieforholdets hellige ånd, som – når det er bedst – er det ypperste udtryk for himmelsk kærlighed og omsorg. Vi føler betydningen af disse forhold, når vi forstår, at de mest storslåede udtryk for glæde eller smerte i jordelivet stammer fra vores families medlemmer.

Andre manifestationer af denne befaling er opfostring og omsorg for børn, udfærdigelsen af vores slægtshistorie og at sørge for, at evighedens ordinanser er udført for vores afdøde forfædre.

Frelseren understregede på ny betydningen af det femte bud under sin gerning. Han mindede de skriftkloge og farisæerne om, at vi har fået befaling om at ære vores far og mor, og at Gud har bestemt, at alle, som forbander sin far eller mor, skulle dø (se 3 Mos. 20:9; 5 Mos. 21:18-21; Matt. 15:4; Mark. 7:10). I dag er der ikke dødsstraf i noget land, jeg kender til, for ikke at ære sine forældre. Den guddommelige befaling om at ære sin far og mor er dog aldrig taget bort (se Mosiah 13:20; Matt. 19:19; Luk. 18:20).

Denne befaling har, ligesom mange skriftsteder, flere betydninger.

For unge mennesker bliver det at ære sine forældre på rette måde opfattet som at fokusere på lydighed, respekt og følge retfærdige forældres eksempel. Apostlen Paulus understregede dette, da han sagde: „I børn! adlyd jeres forældre i alt (jeg tror, det betyder alt retfærdigt), thi det er Herren velbehageligt" (Kol. 3:20).

Præsident Spencer W. Kimball kombinerede begreberne at være lydig og at følge et eksempel med disse ord:

„Hvis vi virkelig ærer vores forældre, vil vi søge at efterligne deres bedste egenskaber og opfylde deres højeste håb for os. Ingen købt gave, kan i værdi sammenlignes med nogle enkle, oprigtige ord, der udtrykker påskønnelse over for ens forældre. Vi kan ikke give dem noget, der vil blive mere værdsat end hvert enkelt af deres børns retfærdige levevis" (*The Teachings of Spencer W. Kimball,* ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 348).

Unge mennesker, hvis I ærer jeres forældre, vil I elske dem, respektere dem, have tillid til dem, være hensynsfulde over for dem, udtrykke jeres påskønnelse for dem og vise alle disse ting ved at følge deres retfærdige råd og ved at adlyde Guds befalinger.

For personer, hvis forældre er døde, kunne det at ære sine forældre være tanker om familiens forening, udarbejdelse af slægtshistorie, udførelse af tempelordinanser og forpligtelse over for de ting, som afdøde forældre brugte deres liv til.

Midaldrende personer anser sandsynligvis befalingen om at ære deres forældre som det at tage sig af de gamle forældre. I et budskab, der blev givet for halvandet år siden, opmuntrede præsident Ezra Taft Benson familierne til at „give deres aldrende forældre og bedsteforældre den kærlighed, omsorg og opmærksomhed, de fortjener." Han sagde:

„Husk, at forældre og bedsteforældre er vort ansvar, og at vi skal tage os af dem efter bedste evne. Når de ældre ikke har familier, der kan tage sig af dem, bør præstedømmets og Hjælpeforeningens ledere gøre alt, hvad der står i deres magt, for at imødekomme de ældres behov på den samme kærlige måde" (*Stjernen,* jan. 1990, s. 5).

De sidste år har vi set stor stigning i antallet af ældre mennesker i vores samfund. En nylig undersøgelse anslog, at om ca. ti år vil en syvendedel af befolkningen i USA, ca. 35 millioner mennesker, være mindst 65 år gammel. På det tidspunkt vil omkring 5 millioner indbyggere være over 85 år gamle (se „Consumer Issues and the Elderly," *Deseret News*, 7. maj 1990, s. C1).

Fra tid til anden hører Kirkens ledere om voksne børn, som ser ud til at være gode sidste dages hellige, men som forsømmer eller endog ligefrem er ondsindede eller ligeglade i deres omsorg for deres gamle forældre. Nogle børn har opmuntret deres forældre til at sælge deres ejendom, hvorpå børnene har indlagt forældrene på institutioner, af og til med utilstrækkelig omsorg og uden at aflægge dem regelmæssige besøg eller give udtryk for deres kærlighed. Jeg tror, at det var den slags, som Herrens talerør, profeten Esajas, tordnede imod, da han befalede: „(Nægt ej) at hjælpe dine landsmænd" (Es. 58:7).

Den bedste måde, vi kan tage os af de ældre på, er at bevare deres uafhængighed så længe som muligt. Præsident Benson forklarede:

„Selv når forældre bliver ældre, bør vi ære dem ved at tillade dem valgfrihed og mulighed for uafhængighed så længe som muligt. Lad os ikke forhindre dem i at træffe de valg, de stadig kan træffe. Nogle forældre er i stand til at leve og klare sig selv, til de når en høj alder, og foretrækker at gøre det. Hvis de kan det, så lad dem gøre det.

Hvis de får sværere ved at klare sig selv, kan det være nødvendigt at bruge af familiens, Kirkens og samfundets ressourcer for at hjælpe dem. Når de ældre bliver ude af stand til at klare sig selv, selv med ekstra hjælp, bør den nødvendige omsorg, når det er muligt, gives i et familiemedlems hjem. Kirkens og samfundets ressourcer kan også være nødvendige i denne situation" (*Stjernen*, jan. 1990, s. 5).

Når ældre forældre, som ikke er i stand til at bo alene, bliver inviteret til at bo hos deres børn, holder det dem inden for familien og giver dem mulighed for at fortsætte de tætte bånd, de har knyttet til familiens medlemmer. Når en forælder bor hos et barn, kan de andre børn arrangere det således, at de deler byrderne og velsignelserne ved dette arrangement.

Når det ikke er muligt, at forældrene kan passes i et af deres børns hjem, og en form for institutionsmæssig omsorg bliver nødvendig, skal børnene huske, at denne form for omsorg i almindelighed kun fokuserer på de fysiske behov. Familien bør regelmæssigt komme på besøg eller have anden kontakt, så man kan give den åndelige og følelsesmæssige næring samt den kærlighed, der skal fortsætte i familien i det jordiske liv og gennem al evighed.

I nogle af de lande, hvor vi har medlemmer, føler man i højere grad forpligtelsen til at tage sig af aldrende forældre og den praktiseres mere trofast end i De Forenede Stater. Jeg lagde mærke til dette i Asien. Men omsorgen for aldrende forældre er stadig en stærk følelse blandt de fleste amerikanere. Seks ud af ti ældre mennesker, som blev spurgt i en nylig landsomfattende undersøgelse i USA, modtog et ugentligt personligt besøg af deres børn, og tre fjerdedele af dem talte i telefon med deres børn mindst én gang om ugen. To tredjedele af dem, der blev spurgt, forventer at tage sig af deres aldrende forældre (se *Deseret News*, 7. maj 1990, s. C1).

Sidste dages hellige har en god tradition

for at tage sig af deres aldrende forældre og af gamle medborgere i det hele taget. Jeg har set dejlige eksempler på dette i min egen familie og blandt mine venner og bekendte blandt sidste dages hellige. Mange af vores generalautoriteter og deres ægtefæller har været gode eksempler på det at tage sig af deres aldrende forældre.

Da jeg var dreng i en lille by i Utah, husker jeg, at min bedstemor sørgede for mad, transport og underholdning for en stor gruppe ældre i samfundet. Som rådgiver i præsidentskabet for stavens Hjælpeforening forberedte hun „de gamles dag".

De fleste af jer har aldrig hørt om „de gamles dag". Det var en enestående foranstaltning, der blev iværksat af mormonerne. Det begyndte i 1875, da Charles R. Savage, pionerfotografen, overtalte den præsiderende biskop, Edward Hunter, til at indvie en æresdag for dem, vi nu kalder ældre medborgere. Ved den første af disse æresdage blev gæsterne transporteret med jernbanen på en tur til Saltair, en forlystelsespark vest for Salt Lake City. Et monument, der hædrer denne festdag og dens grundlægger står i det sydøstlige hjørne af tempelpladsen.

Den årlige dag for de ældre blev afholdt i næsten alle lokalsamfund i Utah. Ture, forfriskninger og underholdning blev tilbudt alle medborgere, der var 70 år gamle og ældre. Selv om denne festdag blev arrangeret af Kirkens ledere og medlemmer, var det en betingelse, at „ingen blev udelukket på grund af religion, og den ældste gæst, der var til stede, var æresgæst, uanset om de var hvide eller sorte og uden hensyn til deres religiøse overbevisning" (Citeret i Joseph Heinerman, „The Old Folks Day: A Unique Utah Tradition," *Utah Historical Quarterly*, 53 (Spring 1985):158).

Komiteen, der ledte disse arrangementer, blev opløst i 1970, og ansvaret for at ære dem, som blev kaldt ældre medborgere, blev givet videre til stavspræsidenterne i Kirken. Siden dengang er antallet af ældre medborgere blandt os øget, men måske er omfanget af den ære, man viser dem, ikke øget tilsvarende. Heldigvis har de fremskridt i lægevidenskaben, der har givet os længere liv, også øget vores ældre medborgeres effektive deltagelse i kirke, samfund, forretningsverden og sociale begivenheder. Men behovet for at ære, især vores forældre, er det samme.

Man henviser ofte til det femte bud som det første bud med en forjættelse. „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!" (2 Mos. 20:12). Jeg har spekuleret på forholdet mellem budet og forjættelsen. Hvordan kan det øge vores livs længde, at vi ærer vores forældre?

I de første 40 år af mit ægteskab har jeg bemærket noget, som i hvert fald delvist forklarer, hvordan dette løfte opfyldes.

I begyndelsen af vores ægteskab tilbragte jeg mange lykkelige timer hos mine svigerforældre, Charles og True Dixon. Der mødte jeg Junes mormor, Adelaide White Call. Bedstemor Call, som dengang var enke på ca. 85 år, havde oplevet det, gamle mennesker kaldte „udvandringen". Hun var sammen med andre tapre sidste dages hellige blevet uddrevet af det nordlige Mexico i 1912. Nu boede hendes sønner og døtre mange steder i De Forenede Stater. I sine sidste år hjalp de hende med at bosætte sig i nærheden af Junes forældre.

Under mine besøg så jeg den venlighed og kærlighed og omsorg, hvormed børnene og deres ægtefæller i familien Call tog sig af denne gamle dame. De besøgte hende ofte. Min svigermor besøgte hende hver dag og tog hende ofte med hjem. De lod hende være en del af alle de begivenheder, hvori hun ønskede at deltage, og var altid hensynsfulde og respektfulde over for hende. De sørgede for hende på

alle måder, når hun var syg. Jeg var overbevist om, at disse børn i familien Call virkelig ærede deres mor.

Det er omkring 40 år siden, jeg så denne ære blive ydet. Nu ser jeg dens resultater. Jeg ser June og hendes brødre og søstre ære deres mor, ligesom jeg så deres mor ære sin mor. Heldigvis er True Dixon velsignet med et godt helbred og masser af liv og har i øjeblikket ikke behov for den slags omsorg, som hendes mor havde. Men børnene er alligevel opmærksomme. Hun modtager ofte besøg og telefonopringninger og invitationer, som tager hende med i alle de familieaktiviteter, hun ønsker. Jeg tror, at hendes dage vil vare længere på jorden på grund af den opmærksomhed og det fællesskab, som hendes børn yder; disse børn lærte, hvordan man ærer sine forældre, ved at se, hvordan deres mor ærede sine.

Jeg er taknemmelig for dette eksempel og for dette princip, især når jeg ser frem til virkningen af, at mine egne døtre og sønner ser, hvordan deres mor ærer sin mor. Jeg er sikker på, at når tiden kommer, vil min egen ægtefælles dage på jorden blive forlængede på grund af den omsorg, hendes børn vil give hende, og på grund af det eksempel, hun var for dem. Et godt eksempel gentager sig selv fra generation til generation. Retfærdighed er i sandhed en ledestjerne og en værdig handling er sin egen belønning. Herren sagde: „Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende" (L&P 59:23).

Når den tid kommer, vil vi hver især blive dømt af Herren, Israels Gud, som befalede os at ære vores far og mor. Jeg beder til, at vi hver især vil behandle vores forældre på en sådan måde, at vi vil stå skyldfri foran Gud på denne dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„En glædens røst"

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolv Apostles Kvorum

„Livet kan både være bittert og sødt. Det er op til os at vælge, om vi ønsker at genspejle de dystre eller de glade stemmer."

Mindre end fire måneder efter at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var blevet organiseret, blev lederne udsat for hård forfølgelse. Det blev nødvendigt i nogen tid at gå under jorden. Under denne prøvelsesperiode fik Joseph Smith følgende åbenbaring:

„Se, du er blevet kaldet og udvalgt til at skrive Mormons Bog og til at tjene mig i præstedømmet. Jeg har løftet dig op fra dine lidelser og vejledt dig, så du er blevet befriet for alle dine fjender og fra Satans magt og fra mørket . . .

Vær tålmodig i trængsler; thi du skal få mange. Men udhold dem, thi se, jeg er med dig lige til dine dages ende" (L&P 24:1, 8).

Ordene, „thi se, jeg er med dig lige til dine dages ende", var Herrens opmuntring til sin elskede profet. Hans budskab til Joseph Smith og til os er: „Du kan klare det, og jeg vil hjælpe dig."

For nylig læste vi i en lokal avis en beretning om de ødelæggende resultater af en brand, som fuldstændig lagde et billigt lejlighedskompleks i ruiner. Mange mennesker skyndte sig ud på gaden for at komme i sikkerhed. De så deres hjem og andre jordiske ejendele gå op i flammer og røg. En ældre herre, som slap ud af dette kaos, blev interviewet. Da han blev spurgt: „Hvad lykkedes det dig at redde?" svarede han: „Kun det tøj I kan se mig stå og gå i." Hans næste kommentar var rørende og betydningsfuld. Det var i alt sin enkelthed: „Gud ske tak, at der ikke er nogen alvorligt sårede eller nogen døde."

Hvad var det, vi hørte fra denne tragedie? En glædens røst fra en, som kunne have været bitter og vred over situationen, men valgte at fortælle om det, der havde størst værdi. Han var større end det, der skete. Han så ud over nuet og udtrykte påskønnelse og håb for tilstande og for mennesker i fremtiden.

Skuffelse, død, tab eller fiaskoer er en del af virkeligheden og kan være vanskelige at klare, men bør aldrig være årsag til, at vi taler hårdt, bliver ved med at føle vrede eller har en negativ indstilling. Evangeliet opmunterer os til at udvikle evnen til at lære af fortiden og nutiden og se de muligheder, der kan blive vores i tiden, der kommer.

I Lære & Pagter får vi dette råd: „Hvad hører vi nu i det evangelium, som vi har modtaget? En glædens røst! En nådens røst fra himlen og en sandhedsrøst fra jorden; et glædeligt budskab for de døde, en glædesrøst for både levende og døde, gode tidender om stor glæde" (L&P 128:19).

Herren ønsker, at vi sammen med ham skal hæve en glædesrøst for at give hans børn styrke, opmuntring og glæde.

Jeg husker, at jeg som dreng gik sammen med min far ud for at besøge en ældre enke, der boede under fattige kår. Vi gav hende et par kasser med mad. Da vi gik, rørte hendes ord mit hjerte. Hun sagde: „Tak, biskop, og vær sød at komme igen, selv om det kun er for at sige goddag."

Det var sandsynligvis første gang, det gik op for mig, at fødevarer blev påskønnet, men at opmuntrende ord og et personligt besøg var af større værdi.

I en verden, hvor vi ofte hører pessimistiske og negative stemmer, er en glædens røst i sandhed velkommen. Det ser ud som om, at nogle lever med tvivl, frygt for fremtiden og sorg over fortiden. Hvis vi har tendens til at kritisere eller tale nedsættende, kan vi være årsag til at glædens røst forstummer. Vi har brug for dem, der bringer glæde ind i vores liv. Vi har brug for dem, som opmuntrer og viser optimisme.

Oprigtige og dog enkle rosende ord kan opløfte sjælen og bringe glæde. Mark Twain bemærkede, at han kunne leve to måneder på en god kompliment. I Bibelens ordsprog står der: „Æbler af guld i skåle af sølv er ord, som tales i rette tid" (Ordspr. 25:11).

Opmuntringen kan være hurtig og enkel, men er den glædens røst, vi alle har brug for.

De fleste af det militærpersonnel, der nu vender hjem, er eksempler på en glædens røst. De minder os om, at der er noget i livet, som vores dyrebare frihed, der er vigtigere end selve livet. Der er mange, hvis liv er ændret for altid, men deres glædens røst overskygger den afbrydelse, de har oplevet, og de ofre, de har ydet for os alle. Håbet er evigt for dem, som stoler på Gud og lever efter hans inspirerede principper.

Evangeliets lærdomme har bragt glædens budskab til alle i hele verden. Det enkle budskab minder os om en indstilling, der kan hjælpe os til at stå over for livets prøvelser med større lethed. Undersøgelser har bekræftet, at bitterhed i højere grad skader den person, der nærer den, end den, som forårsagede den.

Erma Bombeck har skrevet en bog om unge kræftpatienter. Da hun planlangde sin bog, kom hun til det resultat, at de stemmer, der lød fra disse unge mennesker var fyldt med en humor og optimisme, som holdt „disse unge mennesker aktivt engageret i livet. Måske var det at le og tro på sig selv den væsentligste årsag til, at de overlevede" (Erma Bombeck, *I Want to Grow Hair, I Want to Grow Up, I Want to Go to Boise*, New York: Harper & Row, 1989).

En 16-årig dreng sagde: „Uden humoristisk sans ville jeg ihvertfald ikke have klaret det så langt" (Ibid.).

Forfatteren interviewede de unge kræftpatienter og læste mange breve fra dem. Hun fandt ud af, at der var ét ord, der konstant blev gentaget – *indstilling*.

„De satte en personlig ære i det faktum, at de bekæmpede noget, der var mægtigere og stærkere, end de var – noget som måske endda kunne overvinde dem. Men de havde stadig noget, deres fjender ikke kunne tage bort – håbet. Det er et formidabelt våben . . . Når alt andet mislykkes, så brug det bedste våben, HÅBET, og hold godt fast ved det" (Ibid.).

Håbets og glædens røst bliver ofte gen-

taget i skriften for at hjælpe os med at tænke og handle positivt.

Esajas sagde om Jesus Kristus: „. . . uden skønhed og pragt til at drage vort blik, uden ydre, så vi syntes om ham . . . en smerternes mand og kendt med sygdom . . . agtet ringe, vi regned ham ikke" (Es. 53:2-3).

Men selv om hans lidelser lå ud over vores fatteevne, mindede hans glædesrøst os om: „Vær frimodige, jeg har overvundet verden" (Joh. 16:33). Jesus udfordrer os alle til at være glade og optimistiske. Kræftpatienterne lærte og medicinsk forskning har bevist: „Glad hjerte er godt for legemet, nedslået sind suger marv af benene" (Ordspr. 17:22).

For nylig sang et veltrænet multistavskor ved en regionalkonference i Californien. Mens jeg sad og lyttede og så på dem, gjorde det indtryk på mig, at der i forreste række var fire, som deltog i koret ikke med deres stemmer, men med deres hænder. Ved den lejlighed tænkte jeg, hvor smukt det er af en kordirigent at opmuntre dem til at deltage. Uden det fortrin at synge melodi eller tekst, var de i stand til at stå med stolthed og en følelse af samhørighed og udtrykke deres glædesbudskab og være en inspiration for hele forsamlingen.

Høflighed og respekt har gjort deres glædesrøst styrkende og trøstende.

Gud ske tak for ædle sjæle, som kan udholde livets storme med en oprigtig glædesrøst, som overskygger nuet og gør Jesu Kristi evangeliums principper virkelige og styrkende.

„Lad os altså stræbe efter det, der fører til fred og indbyrdes opbyggelse" (Rom. 14:19).

Efter en nat med stærke smerter og store lidelser, sagde en mand, der var uhelbredelig syg, en morgen med en glad følelse til sin hustru: „Jeg er så taknemmelig i dag." „For hvad?" spurgte hun, idet hun udmærket kendte hans vanskelige situation. Han svarede: „For at Gud har givet mig det privilegium at have endnu en dag sammen med dig." En glædens røst er så opfriskende, når modløshed kunne synes på sin plads.

Hvor ville det være nyttigt og belønnende, hvis vi alle på samme måde kunne takke Gud for endnu en dag. For hvad? For muligheden for at ordne noget ufærdigt, for at udtrykke taknemmelighed, for at omvende os, for at gøre noget forkert godt igen, for varigt at påvirke et barn, der er på afveje, for at hjælpe nogen, som råber om hjælp – kort sagt, for at takke Gud for endnu en dag, hvor vi kan forberede os på at møde ham.

„Ved bedetimen, den niende time, gik Peter og Johannes op i helligdommen.

Og en mand, der havde været lam fra

Medlemmer af De Halvfjerds.

Ældsterne Jeffrey R. Holland og F. Enzio Busche fra De Halvfjerds.

moders liv af, blev båret derhen; ham plejede man hver dag at sætte ved den port til helligdommen, som kaldes den skønne, for at han kunne bede dem, der gik ind i helligdommen, om almisse.

Han fik øje på Peter og Johannes, da de ville gå ind i helligdommen, og bad dem om at få en almisse.

Da så Peter fast på ham, og det samme gjorde Johannes, og Peter sagde: ,Se på os!'

Og han gav nøje agt på dem, da han ventede at få noget af dem.

Men Peter sagde: ,Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: i Jesu Kristi, nazaræerens navn, stå op og gå!'

Og han greb ham ved den højre hånd og rejste ham op.

I samme nu blev hans ben og ankler stærke, og han sprang op og stod oprejst og begyndte at gå omkring, og han fulgtes med dem ind i helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og lovpriste Gud.

Og hele folket så ham gå omkring og lovprise Gud" (Ap.G. 3:1-9).

Hør nu Peters glædesbudskab:

„Israelitiske mænd! hvorfor undrer I jer over denne mand? eller hvorfor stirrer I på os, som om det var os, der ved egen kraft elle fromhed havde gjort, at han er kommen til at gå?" (Ap.G. 3:12).

Peter erklærede ved sit præstedømmes kraft: „i Jesu Kristi, nazaræerens navn, stå op og gå!"

Så bar den lamme mands fødder det glade budskab ud så alle, som var i templet, kunne høre og se det.

Hvor er de forældres indstilling imponerende, opmuntrende og betydningsfuld, der når de får at vide, at deres søn er død, mens han virkede som fuldstidsmissionær, dernæst siger med fuldkommen kærlighed og forståelse: „Vi har snart en anden søn, der kan blive missionær. Hans tid og tjeneste vil ligeledes ligge i Herrens hænder." Den glædens røst, der i tragedien taler med fasthed, hjælper med at styrke kvinder, mænd og Guds rige.

Vi kan selv vælge vores reaktion over for vanskeligheder og udfordringer. En måde, hvorpå vi kan lære at indarbejde glædens røst i både tragedien og i lykken, er at lære at anvende evangeliets principper. De lærer os aldrig at blive overvundet af det negative, det mørke og det kyniske.

Fra retningslinier, der gives os i skrifterne og ved profeterne, lærer vi, at livet er en tid, hvor vi skal lære. Selvmedlidenhed og fortvivlelse stammer ikke fra Jesu Kristi evangeliums lærdomme. Men livet kan både være bittert og sødt. Det er op til os at vælge, om vi ønsker at genspejle de dystre eller de glade stemmer.

Glædens røst har ikke altid været tilgængelig for mennesket. Døden ved ild var ofte straffen for dem, som søgte at læse Bibelens manuskripter eller at udgive disse glade værker.

Lidt efter lidt blev skikkene ændret af tapre mennesker. Nu kan vi studere skrifterne og profeternes ord. Med Helligåndens hjælp kan vi forstå og efterleve frelsens lærdomme.

Glædens røst fra skrifterne minder os om, at vi ikke behøver at gå gennem livet alene. Kristus kom, så vi kan have liv og have overflod. „Thi vi ved, at *trods alt*, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst" (2 Nephi 25:23, fremhævelse tilføjet).

Lad os huske på, at venlige gerninger, udført med rene motiver og med retfærdige mål for øje, kan og burde gøres i stilhed, med blide stemmer og i det usete. Vi kan programmere os selv til at opbygge, opmuntre og styrke.

Hvilken glædesrøst blev ikke udtrykt, da Frelseren, Jesus Kristus, efter lidelser, latterliggørelse, mishandling og til sidst korsfæstelse, i en stemme fyldt med barmhjertighed, glæde og i sandhed, var i stand til at sige: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34).

Må jeg dele mit vidnesbyrd med jer om, at jeg ved, at Gud glædes, når vi forkynder sandhedens og retfærdighedens glade budskab samt hans virkelighed. Min glædesrøst i dag er, at Gud lever. Jesus er Kristus. Lad ingen eller intet tage denne sandhed fra jer. Jeg forkynder dette budskab med en glædens røst i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag,
den 6. april 1991

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Forelagt af Wilford G. Edling
Formand for Kirkens revisionskomité

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Med det formål at vurdere, hvorvidt den interne revision af indtægter og udgifter af Kirkens og dens underorganisationers midler er tilstrækkelig, har vi gennemgået Kirkens principper for budgetlægning, regnskabsføring og revision samt Kirkens regnskab for året, der ender den 31. december 1990, samt måden, hvorpå midler modtages og udgifter styres.

Anvendelsen af Kirkens midler i året er sket efter bemyndigelse af rådet til forvaltning af tiende, der består af Det Første Præsidentskab, De Tolvs Råd og Det Præsiderende Biskopråd, således som det er foreskrevet i Herrens åbenbaring. Bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder større udgifter i budgettet.

Regnskaberne for Kirkens midler føres af Kirkens afdeling for finans og optegnelser, som benytter moderne regnskabsteknologi og -udstyr for at holde sig ajour med Kirkens hastigt voksende og forskelligartede aktiviteter.

Revisionsafdelingen, der består af en stab af statsautoriserede revisorer, er uafhængig af alle andre afdelinger og foretager finansielle revisioner, revisioner af driften samt revisioner af de computersystemer, som Kirken anvender. Der foretages en løbende revision af Kirkens afdelinger og andre kirkekontrollerede organisationer, der er beskæftiget med verdensomspændende funktioner, bl. a. missioner, skoler, administrative kontorer og afdelingers aktiviteter.

Revisionen af lokale midler i ward og stave udføres af stavsrevisorer. Procedurerne for revisionen er fastsat af Kirkens revisionsafdeling, og revisionsrapporterne gennemgås ligeledes af denne afdeling.

Registrerede virksomheder, der ejes eller kontrolleres af Kirken, hvis regnskaber ikke føres af afdelingen for finans og optegnelser, revideres af Kirkens interne revisorer, uafhængige professionelle revisionsfirmaer eller statslige kontrolinstanser.

På baggrund af vores gennemgang af systemet for finansiel styring inden for Kirken, samt fortløbende samtaler med personalet i afdelingen for finans og optegnelser og revisionsafdelingen, er det vores mening, at budgetlægningen, regnskabsføringen og revisionen er tilstrækkelig for Kirkens behov og formål, samt at alle Kirkens midler, modtaget og brugt i året, der endte den 31. december 1990, i al væsentlighed er blevet kontrolleret og regnskabsført i henhold til Kirkens retningslinier og procedurer.

Afgivet af
KIRKENS REVISIONSKOMITE

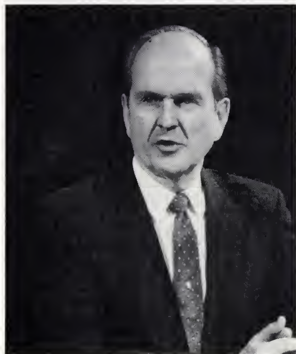
Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Lyt for at lære

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

„I vil blive velsignet, når I lærer at lytte og derefter lytter for at lære af børn, forældre, ægtefæller, medmennesker og kirkeledere, som alle vil forøge jeres evne til at høre råd fra det høje."

I ældste Hugh W. Pinnocks åbningsbøn ved dette konferencemøde bad han om, at vi måtte lytte omhyggeligt. Mange artikler i Kirkens litteratur har behandlet den betydningsfulde kunst at lytte. De underbygger et ordsprog, som lærer os denne vigtige tanke: „Hør på råd og tag ved lære, så du til sidst bliver viis" (Ordsp. 19:20). Visdom kommer helt ubetinget, når vi *lytter for at lære*, til børn, forældre, ægtefæller, medmennesker, kirkeledere og Herren.

Børn

Forældre og lærere, lær at lytte; og lyt derefter for at lære af børn. En klog far sagde engang: „Jeg gør mere godt, når jeg lytter til mine børn, end når jeg taler til dem."

Da vores yngste datter var omkring fire år gammel, kom jeg en aften ret sent hjem fra mit arbejde på hospitalet. Jeg fandt min kære hustru meget træt. Jeg aner ikke hvorfor. Hun havde kun ni børn omkring sig hele dagen. Så jeg tilbød at gøre vores fire-årige parat til at komme i seng. Jeg begyndte at udstede ordrerne: „Tag dit tøj af, hæng det op; tag dit nattøj på; børst dine tænder; bed din aftenbøn" osv. i en tone, der ville være passende for en erfaren sergent i hæren. Pludselig bøjede hun hovedet til den ene side, så på mig med tankefuldt blik og sagde: „Far, ejer du mig?"

Hun belærte mig om en vigtig lektion. Jeg brugte tvang over for denne søde lille pige. At bruge tvang til at beherske børn er Satans teknik, ikke Frelserens. Nej, vi ejer ikke vore børn. Det er vores privilegium som forældre at elske dem, at lede dem og så slippe dem.

Det er tid til at lytte, når nogen har brug for at blive hørt. Børn er helt naturligt ivrige for at fortælle om deres oplevelser, der spænder fra glædelige triumfer til sørgelige prøvelser. Er vi lige så ivrige efter at lytte? Hvis de forsøger at udtrykke deres kvaler, er det så muligt for os at lytte med et åbent sind til en chokerende oplevelse, uden at vi selv går i chok? Kan vi lytte uden at afbryde og uden at drage forhastede konklusioner, der smækker døren for dialog i med et brag? Døren kan forblive åben med en beroligende forsikring om, at vi tror på dem og forstår deres følelser. Voksne må ikke foregive, at noget ikke er sket, blot fordi de kunne ønske sig, at det var anderledes.

Selv tavshed kan misforstås. Der blev skrevet en historie om „en lille dreng, som så op på sin mor og sagde: ‚Hvorfor er du vred på mig?' Hun svarede: ‚Jeg er ikke vred på dig. Hvad får dig til at tro det?' ‚Du står med hænderne på hofterne, og du siger ikke noget.'"

Forældre med teenagere kan måske synes, at de ikke har tid til at lytte lige nu, men det er vigtigt, at de lytter, når unge føler sig ensomme eller har problemer. Og når de unge synes at fortjene mindst velvilje, er det måske øjeblikket, hvor de har mest brug for det.

Kloge forældre og lærere, lyt for at lære af børn.

Forældre

Børn i alle aldre, lær at lytte; og lyt så for at lære af forældre, således som ældste Oaks underviste os i formiddags. Uanset om det er åndeligt eller fysisk – det kan være et spørgsmål om liv eller død.

For nogle år siden blev jeg bedt om at holde en vigtig forelæsning for lægestuderende i New York City. Aftenen før forelæsningen var søster Nelson og jeg indbudt til at spise til middag hjemme hos professoren, der stod for arrangementet. Her præsenterede han stolt en dygtig lægestuderende for os – hans dejlige datter.

Få uger efter ringede denne professor til mig dybt sørgende. Jeg spurgte: „Hvad er der sket?"

„Kan du huske vores datter, som I mødte hjemme hos os?"

„Selvfølgelig," svarede jeg. „Jeg vil aldrig glemme en så strålende ung kvinde."

Faderen græd lidt og sagde: „I nat blev hun dræbt ved en bilulykke!" Han forsøgte at genvinde fatningen og fortsatte: „Hun spurgte om lov til at tage til en fest med en bestemt ung mand. Jeg følte ikke godt ved det. Det sagde jeg til hende og bad hende om ikke at tage med. Hun spurgte: ‚Hvorfor ikke?' Jeg svarede hende ganske enkelt, at jeg var urolig. Hun har altid været en lydig datter, men hun svarede, at hvis jeg ikke kunne give en god grund til at sige nej, så ønskede hun at tage afsted. Og det gjorde hun så. Ved festen blev der serveret alkohol. Hendes ledsager drak lidt – vi ved ikke hvor meget. På vej hjem kørte han for hurtigt, overså et sving og skred ud gennem autoværnet ud i en sø. De sank begge under vandet og druknede."

Da jeg gav udtryk for min sorg, konkluderede han: „Min sorg er større, fordi jeg havde en meget stærk følelse af, at der ville ske ulykker. Hvorfor var jeg ikke lidt mere overtalende?"

Denne oplevelse er ikke forgæves, hvis andre kan lytte og lære af den. Børn, ær jeres forældre, selv når de ikke kan komme med en tilfredsstillende forklaring på deres følelser. Hav tro på dette skriftsted, som gælder for alle aldersgrupper: „Hør, min søn, på din faders tugt, opgiv ikke din moders belæring" (Ordsp. 1:8).

Forældre har en guddommelig forpligtelse til at undervise deres børn i at elske Herren. Børn har en tilsvarende forpligtelse til at være „lydige i Herren mod jeres forældre" (Ef. 6:1).

Kloge børn, lyt for derved at lære af jeres forældre.

Ægtefæller

Mænd og hustruer, lær at lytte; og lyt så for at lære af hinanden. Det morede mig at læse om en hændelse, som ældste F. Burton Howard har skrevet om i sin biografi om præsident Marion G. Romney: „Præsident Romneys godmodige kærlighed til sin hustru Ida viste sig på mange måder. Han holdt af at fortælle om hendes døvhed. ,Engang gik jeg til lægen på grund af hendes hørelse,' fortalte præsident Romney. ,Lægen spurgte mig, hvor slemt det var, og jeg svarede, at det vidste jeg ikke. Han bad mig gå hjem og finde ud af det. Lægen instruerede mig om at gå ind i det værelse, der lå længst væk fra, hvor hun opholdt sig, og tale til hende. Så skulle jeg bevæge mig nærmere og nærmere, indtil hun kunne høre mig. Jeg fulgte lægens instruktion og talte til hende fra soveværelset, mens hun var i køkkenet – intet svar. Jeg gik nærmere og talte igen – intet svar. Så gik jeg helt hen til køkkendøren og sagde: ,Ida, kan du høre mig?' Hun svarede: ,Hvad er der Marion – nu har jeg svaret dig tre gange.'''"

Selv med normal hørelse synes nogle ægtepar ikke at lytte til hinanden. Det er af afgørende betydning at afse tid til at tale sammen for at holde kommunikationslinierne åbne. Hvis ægteskabet er det vigtigste forhold i livet, så fortjener det også, at vi investerer meget tid på det! Alligevel får mindre vigtige aftaler ofte større prioritet, hvilket kun efterlader tilfældige øjeblikke til at lytte til den værdifulde ægtefælle.

Det kræver tid og kærlighed at dyrke ægteskabets have og holde den fri for forsømmelsens ukrudt. Det er ikke kun et behageligt privilegium, det er også et krav nævnt i skriften med et løfte om evig herlighed.

Kloge ægtefæller, lyt for at lære af hinanden.

Medmennesker

Lær at lytte, og lyt så for at lære af vore medmennesker. Herren har gentagne gange sagt: „Du skal elske din næste" (3 Mos. 19:18; Matt. 19:19). Muligheder for at lytte til andre med forskellige religiøse eller politiske opfattelser kan fremme tolerance og viden. Og en god lytter vil også lytte til en persons følelser. Jeg har lært meget af bror David M. Kennedy, når vi har mødt fremtrædende personer i mange lande. Når en af dem talte, så bror Kennedy dem ikke alene i øjnene og lyttede oprigtigt, men han tog også sine læsebriller af, som for at vise, at han ikke ønskede, at noget kom i vejen for hans fuldstændige koncentration.

Den kloge lytter for at lære af sine medmennesker.

Kirkeledere

Medlemmer, lær at lytte; og lyt så for at lære af jeres kirkeledere. Trofaste medlemmer elsker Frelseren og ærer hans tjenere. De har tro på Herrens erklæring om, at det sker „enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme" (L&P 1:38).

Engang mødte jeg i Italien en vidunderlig præstedømmeleder og hans hustru.

I ham så jeg en mand med store muligheder. Men mit sprog var fremmed for dem. Gennem en oversætter udfordrede jeg dem til at studere engelsk. De lyttede, var lydige og studerede flittigt. Der er nu gået seks år, og Vincenzo Conforte er med god støtte fra sin hustru, Carolina, nu for *anden* gang missionspræsident, og han interviewer missionærerne på både italiensk og engelsk.

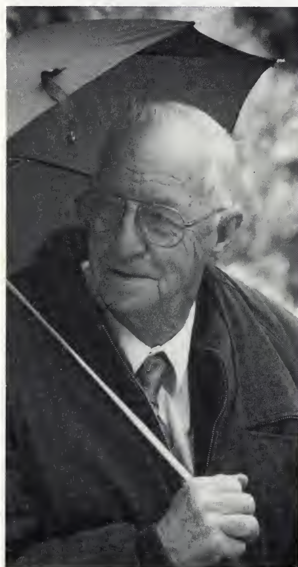
Præsident Ezra Taft Benson har forkyndt, hvor vigtigt det er at studere Mormons Bog. Mennesker over hele jorden bliver velsignet, når de følger dette og andre råd, som han har givet.

Med taknemmelighed takker vi Gud for en profet, der kan vejlede os i disse sidste dage. Men mange vender det døve øre til hans belæringer og glemmer hans position som profet. De løber en stor risiko ved det, idet skrifterne indeholder denne advarsel:

„En profet . . . vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer, en af jeres brødre; ham skal I høre på i alt, hvad han taler til jer;

. . . hver sjæl, som ikke hører på den profet, skal udryddes af folket" (Ap.G. 3:22-23).

Præsident J. Reuben Clark jun. har sagt: „Vi mangler ikke en profet; det, vi mangler, er ører, der lytter." Herrens disciple underviser i hans ord (se L&P 1:4). Kloge medlemmer lytter for at lære af kirkelederne.

Herren

Frem for alt bør Guds børn lære at lytte; og derefter lytte for at lære af Herren. Ved flere forskellige hellige tidspunkter i verdenshistorien har vor himmelske Fader personligt vist sig for at introducere sin guddommelige Søn med en konkret befaling: „Hør ham."

Jesus belærte om det største og første bud: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind" (Matt. 22:37).

Skrifterne, der er nedskrevet i alle uddelinger, lærer, at vi viser Gud vores *kærlighed*, når vi *lytter* til hans bud og *adlyder* dem. Disse handlinger er tæt forbundet. I de fleste tilfælde bruger Det Gamle Testamente på hebraisk faktisk det samme udtryk for både at *lytte* (til Herren) og *lydighed* (mod hans ord).

Udover at lytte til Herrens ord og adlyde, viser vi vores kærlighed til Gud gennem bøn. Og en væsentlig del af bøn er at lytte. Svar fra Herren kommer meget stille. Derfor har han rådet os: „Vær stille og vid, at jeg er Gud" (L&P 101:16).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Det vil heller ikke skade os, hvis vi ved afslutningen af vore bønner standsede op og lyttede intenst – blot et øjeblik eller to – altid med en bøn, ligesom Frelseren, ‚dog ske ikke min vilje, men din!' (Luk. 22:42)."

I en verden arret af tyranners og kriges hærgen beder mange af dens indbyggere ihærdigt om en indre fred. Fx fik en dejlig ung mor ved navn Svetlana for ikke længe siden et stærkt ønske om at få fat i en bibel. Men i Leningrad, hvor hun boede, var en bibel meget sjælden og meget dyr. Ofte og med ildhu bad hun om en bibel. Til sidst følte hun og hendes mand sig tilskyndet til med deres lille barn at rejse til Helsingfors i Finland i håbet om at få en bibel. En dag, mens de gik i en park, snublede hun over en genstand, som lå begravet under et lag af nedfaldne efterårsblade. Hun samlede genstanden op og så, at det var en russisk bibel. Begejstret fortalte hun om dette store fund til en anden mor, som også gik i parken med sit barn. Den anden mor glædede sig sammen med Svetlana og tilføjede: „Vil du gerne have en *anden* bog om Jesus Kristus?" Svetlana svarede selvfølgelig ja. Den anden mor gav Svetlana et eksemplar af Mormons Bog på russisk og inviterede familien med i kirke. Svetlana modtog ivrigt missionærernes undervisning og tilsluttede sig kort efter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Derefter vendte de hjem, hvor de har bidraget til etableringen af Kirkens gren i Leningrad.

Svetlanas oplevelse er et godt eksempel på Frelserens løfte til dem, der søger ham: „Thi se, således siger Gud Herren: Jeg vil give menneskenes børn linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der; og salige er de, der *giver agt* på mine bud og *låner øre* til mit råd, thi de skal lære visdom; og til ham, som modtager, vil jeg give mere" (2 Nephi 28:30; fremhævelse tilføjet).

Når jeg understreger betydningen af at lytte omhyggeligt, så tænker jeg også på dem, der ikke kan høre. Mange, som kaldes døve, har modtaget Ånden „ved i tro at høre" (Gal. 3:2). Jeg er blevet meget inspireret af Rachel Ivins Grants eksempel. Hun beklagede sig aldrig over at være døv. Selv om de fleste kvinder i halvfjerdserne ville blive fuldstændigt udslidte af at opdrage seks børn, der ikke var hendes egne, så påtog hun sig denne opgave. Rachels døvhed syntes at spare hende for nedslidningen fra støj. Undertiden brød Rachel ud i latter, når to mennesker skændtes. Hun fortalte, at de ingen anelse havde om, hvor sjovt det var at se deres vrede ansigter og ikke høre nogen af deres ord.

Før hendes søn, Heber J. Grant, blev Kirkens syvende præsident, erklærede hun: „Naturligvis er min største prøvelse, at jeg ikke kan høre. Men jeg er så velsignet, at jeg ikke kan beklage mig. Hvis vi blot lever således, at vi kan modtage Guds instruktioner, er der intet, som vi kaldes til at gennemgå, der ikke vil være til vores eget bedste."

Forløseren elsker sådanne trofaste sjæle: „Thi Herrens øjne hviler på retfærdige, og hans øren hører deres bøn" (1 Pet. 3:12).

De har ret til dette profetiske løfte: „Førend de kalder, svarer jeg (Herren); endnu mens de taler, hører jeg" (Es. 65:24).

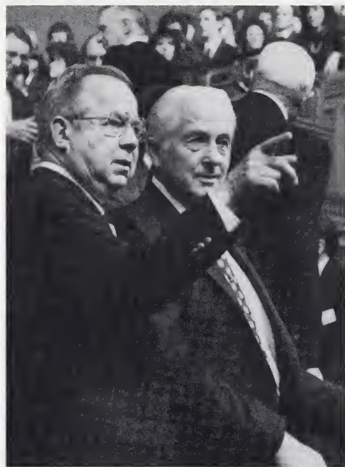
Til alle Guds børn, uanset om de kan høre eller de er døve for menneskelige lyde, tilbyder han denne belønning: „Bøj eders øre, kom til mig, hør, og eders sjæl skal leve" (Es. 55:3).

I vil blive velsignet, når I lærer at lytte og derefter lytter for at lære af børn, forældre, ægtefæller, medmennesker og kirkeledere, som alle vil forøge jeres evne til at høre råd fra det høje.

Lyt omhyggeligt for at lære af Herren gennem den stille, sagte røst – Helligånden – som fører til sandheden. Lyt for at lære ved at studere skrifterne, som indeholder hans hellige sind og vilje. Lyt for at lære i bøn, for han vil besvare den ydmyge, som virkelig søger ham.

Den kloge lytter for at lære af Herren. Jeg vidner om ham og bekræfter, at når vi lytter og hører „Herrens røst", vil vi blive velsignet, „thi hans tilkommelses time er nær" (L&P 133:16-17). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Luftfoto af Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah. I forgrunden ses Salt Lake templet. Den kuppelformede bygning bag templet er tabernaklet. Den hvide bygning med den runde top, til højre, er det nordlige besøgscenter, der viser en udstilling vedrørende evangeliecentreret levevis. Den lange hvide bygning med det firkantede tag er det sydlige besøgscenter, som viser en udstilling om Mormons Bog.

Ældsterne LeGrand R. Curtis og Lloyd P. George fra De Halvfjerds.

Ældsterne Durrel A. Woolsey, Lloyd P. George, L. Lionel Kendrick fra De Halvfjerds.

Forløsning af de døde

Ældste Earl C. Tingey
De Halvfjerds

Herren har mødt sine tjenere ved skillevejene. Der befinder sig nu mange slægtshistoriske redskaber i vore hænder. Hvis vi ikke udfører dette arbejde nu, vil der ikke blive set på os med blide øjne.

Mine kære brødre og søstre. Jeg er takker for lejligheden til at udtrykke min kærlighed til og påskønnelse af Herren for kaldet, som jeg modtog i december måned. Jeg tager imod kaldet. Jeg er taknemmelig for muligheden for at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus. Jeg vil vie al min tid, energi og evner til at forstørre denne kaldelse. Jeg vil gerne udtrykke min påskønnelse over for Brødrene, min hustru Joanne, vore børn, børnebørn, vore forældre og familie samt alle vore venner og naboer, som har udtrykt tillid til min evne til at udføre dette arbejde.

Jeg er blevet kaldet til at virke i Kirkens slægtshistoriske afdeling, og det vil jeg gerne tale om i dag. Her ser vi det store forløsende værk rulle frem ad dets fastlagte kurs.

Jeg hilser de tusinder af frivillige tempeltjenere og missionærer, der, som der står i skriften, „benytter hele (deres) liv" (L&P 123:13) til at forløse dem, der lever på den anden side af sløret. Deres omfattende og uselviske virke er en sand demonstration af den kærlighed, som vi bør nære til Frelseren og vore medmennesker.

Der er udført meget arbejde i årenes løb. Trofaste hellige har i de forløbne år og indtil i dag identificeret millioner af deres forfædre. Kirken har hjulpet ved at indsamle oplysninger om næsten to milliarder mennesker, der engang har levet på denne jord.

Kirken har endvidere sørget for smukke templer, hvor de hellige kan drage til og få hellige ordinanser udført for deres afdøde slægtninge.

Brødre og søstre, der sker meget i dag, der hjælper os med at fremskynde dette værk. Jeg er fast overbevist om, at Herren vil hjælpe os, når vi yder en indsats for at gøre det, han har bedt os om, som det fremgår af vores profets og andre kirkelederes råd.

I 1977 blev der lagt stor vægt på forløsning af de døde. Ældste Boyd K. Packer talte ved et møde for regionalrepræsentanterne om computernes utrolige kapacitet og om, hvordan denne nye teknologi ville fremskynde værket. Endvidere forsikrede han os om, at Herren fortsat ville hjælpe Kirken fremad langs vejen.

„Når Herrens tjenere bestemmer sig for at gøre, som han befaler, bevæger vi os fremad. Undervejs mødes vi ved skillevejene af dem, der er blevet beredt til at hjælpe os.

De kommer med færdigheder og evner, der præcist svarer til vore behov. Og vi finder forsyninger som informationer, opfindelser og hjælp af forskellig slags placeret langs vejen ventende på, at vi samler dem op.

Det virker som om, at en eller anden ved, at vi vil følge den vej. Vi ser den Almægtiges usynlige hånd sørge for os" (Tale ved regionalrepræsentanternes seminar, 1. april 1977).

Brødre og søstre, Herren har mødt sine tjenere ved skillevejene. Der befinder sig nu mange redskaber og færdigheder i vore hænder. Hvis vi ikke udfører dette arbejde nu, vil der ikke blive set på os med blide øjne.

Det mest fremtrædende af disse nye redskaber, som vi nu har i mange af vore 1500 slægtshistoriske centre, er et computer-hjælpemiddel ved navn FamilySearch™, som indeholder disse elementer:

(1) Ancestral File™ indeholder mere

Ældste Helvecio Martins, halvfjerdser og medlem af områdepræsidentskabet i Brasilien, taler med konferencedeltagere uden for tabernaklet.

Jerold D. Ottley dirigerer tabernakelkoret og forsamlingen i en salme.

end 7 millioner navne kædet sammen i familier. Indsenderens navn fremgår også, hvorved samarbejde om slægtsforskning muliggøres.

(2) Family History Library Catalog™ sørger for let adgang til Kirkens slægtshistoriske bibliotek og dets ressourcer.

(3) International Genealogical Index™ indeholder data om mere end 147 millioner afdøde personer. Flere millioner navne føjes hele tiden til dette indeks.

Og (4) Personal Ancestral File™ er et computerprogram, der vil tillade, at medlemmer, i deres eget hjem, let kan organisere deres slægtshistoriske optegnelser.

Desuden deltager nu mere end 800 stave i USA og Canada i det nye Family Records Extraction Program (uddragning af tempeloptegnelser o. a.).

Denne afgørende indsats involverer flere end 75 000 frivillige, som fortrinsvis virker i deres eget hjem, og det vil snart tillade, at medlemmer kan klargøre navne til templet i deres egen kirkebygning fremfor at vente på godkendelse fra hovedsædet.

Ja, den Almægtiges usynlige hånd sørger for os, og vi bør leve og handle sådan, at vi fortsat fortjener hans hjælp og velsignelser.

Da englen Moroni viste sig for Joseph Smith i 1823, introducerede den Almægtige læren og arbejdet for de dødes forløsning. Moroni fortalte Joseph, at profeten Elijah fra Det Gamle Testamente ville vende tilbage før Herrens andet komme.

Moroni ændrede en lille smule på skriftstedet fra Malakias og sagde:

„Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene" (Joseph Smiths Skrivelser 2:39).

Ordet *plante* blev introduceret af englen Moroni. Hvad betyder det at plante de forjættelser i børnenes hjerter, som blev givet fædrene? Hvad var forjættelserne til fædrene?

Forjættelserne vedrører Herrens pagt om, at han ikke har personsanseelse, og at han har en plan, hvorved alle hans børn får mulighed for at vende tilbage til hans nærhed ved at være lydige mod evangeliets love, principper og ordinanser.

Ved oktoberkonferencen 1971 definerede ældste Mark E. Petersen således, hvad det vil sige at plante disse forjættelser i børnenes hjerter og at vende børnenes hjerter til fædrene:

„Malakias beskriver tydeligt Elijahs mission – at oprette et bånd mellem den nuværende og de tidligere generationer . . . at skabe en interesse for deres forfædre i hjertet hos levende mænd og kvinder" (*Ensign*, januar 1972, s. 49).

Frøet, som Herren sådede ved Elijahs besøg hos Joseph Smith i 1836 var ikke et fuldt udvokset træ, men blot et frø. På det tidspunkt fandtes der ingen slægtshistoriske foreninger. Historien viser, at slægtsforskning i Amerika indledtes med oprettelsen af New England Historical Genealogical Society i Boston i 1844.

Altså blot otte år efter at det lille frø af genealogisk interesse for vore forfædre blev plantet af Elijah, begyndte det at gro, indtil det lille frø i dag, som et resultat af viden, redskaber og computerteknologi, som Herren har tilvejebragt, er blevet et smukt og frugtbærende træ.

Brødre og søstre, afslutningsvis vil jeg nævne at Peter for mange år siden blev spurgt af nogle ydmyge lyttere: „Brødre! hvad skal vi gøre?" (Ap. G. 2:37). Peter svarede: „Omvend jer og lad jer døbe hver især" (v. 38). Som svar på jeres spørgsmål: „Hvor skal jeg begynde?", „Hvad bør jeg gøre", svarer vi: Find frem til dem, der er kaldet til at lede dette arbejde i jeres ward eller gren. Besøg jeres slægtshistoriske center og templet. Find frem til de af jeres forfædre, som måske er blevet glemt af alle levende. Begynd nu, og Herren vil hjælpe jer.

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at dette forløsende værk er sandt. Jesus Kristus præsiderer over dette værk og leder det ved at åbenbare sin vilje til præsident Ezra Taft Benson, vores nulevende profet. Jeg beder for, at vi vil gøre dette arbejde. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Profeter

Ældste Rulon G. Craven
De Halvfjerds

„Undervis i deres ord ved jeres familieaftener. Oprethold dem både privat og offentligt; bed for dem personligt og som familie."

Mine brødre og søstre. Mens jeg i 131/2 år virkede som sekretær for De Tolv Apostles Kvorum, blev mit vidnesbyrd om nulevende profeter styrket. Herren sagde gennem profeten Joseph Smith: „De tolv apostle [er kaldet til at være] særlige vidner om Kristi navn i hele verden" (L&P 107:23).

Profeter har en særlig åndelig gave, en profetisk gave. I den tid, jeg var sekretær for De Tolv, iagttog jeg disse mænd, som vor Fader i Himlen har kaldet som særlige vidner om hans Søn Jesus Kristus.

Møderne torsdag formiddag i templets øvre værelse var altid en særlig oplevelse for mig. Mit hjerte fyldes ofte af stærke følelser, når jeg lyttede til medlemmerne af De Tolv, når de bad til deres Fader i Himlen, og når jeg erindrede, at de var de tolv apostle, som vor Fader i Himlen havde valgt, og som de hellige havde opretholdt som profeter, seere og åbenbarere!

Når præsident Hunter førte De Tolv gennem dagsordenen, blev jeg hele tiden mindet om afsnit 107, vers 27 i Lære & Pagter, der lyder: „Og enhver bestemmelse, som tages af disse kvorums, må være enstemmig, d.v.s., at hvert medlem i hvert kvorum må være indforstået med dets beslutninger, om disse skal anses for gyldige og stå ved magt."

Medlemmerne af De Tolv stræber efter at leve i overensstemmelse med Åndens tilskyndelser. De siger deres mening. Men de er også gode til at lytte, og de taler, når de påvirkes dertil af Helligånden. Deres holdning ved kvorumsmøderne er at lytte og fornemme Åndens kraft, som altid fører til en enig afgørelse. Jeg forundredes, når jeg så Åndens vejledende kraft røre ved De Tolvs hjerte og sind og påvirke beslutningsprocessen.

Beslutninger, truffet af Det Første Præsidentskabs Råd og De Tolvs Råd, er vejledt af Ånden, fordi de konstant stræber efter at følge Herrens råd i afsnit 107, vers 30 og 31 i Lære & Pagter, der lyder: „De beslutninger, der tages af disse kvorums eller af et af dem, skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed.

Thi det er forjættet, at dersom dette findes hos dem i rigt mål, skal de ikke være ufrugtbare med henblik på kundskab om Herren."

Medlemmerne af Det Første Præsidentskab, De Tolvs Kvorum, De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd er i sandhed mænd, som stræber efter at være rene af hjertet. Der hersker en ånd af retfærdighed, kærlighed og enighed ved deres kvorumsmøder.

De Tolv elsker præsident Hunter, og præsident Howard W. Hunter elsker De Tolv. Præsident Hunters venlige og overbevisende ledelse indbyder Herrens Ånd til alle deres møder. Jeg håber, at præsident Hunter vil tilgive mig, at jeg beretter om en oplevelse, der for mig beskriver den store kærlighed De Tolv har til hinanden – en kærlighed, der bringer Helligånden ind i deres kvorumsmøder.

Mange kan sikkert huske, at præsident Hunter for nogle år siden fik at vide, at han aldrig ville komme til at gå igen. Men hans tro og beslutsomhed var større end denne besked. Uden trompetfanfarer og andres viden gennemgik han dagligt nogle meget anstrengende genoptræningsøvelser med beslutsomhed, tro og en vision om, at han ville komme til at gå igen. I disse vanskelige måneder bad hans brødre i De Tolv dagligt for ham ved deres kvorumsmøder og i deres personlige bønner.

Flere måneder senere gik jeg en torsdag formiddag hen til præsident Hunters kontor for at drøfte et punkt på dagsordenen til mødet i templet den formiddag. Jeg fik at vide, at han havde forladt kontoret, og at han var gået over til templet. Jeg kunne ikke rigtigt tro det, men skyndte mig af-

Ældsterne James E. Faust, Neal A. Maxwell og Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum.

sted for at indhente ham. Da jeg nåede ham, gik han ved hjælp af en gangstøtte. Vi gik sammen hen til elevatoren og derfra op til fjerde sal. Vi gik ned ad gangen til templets øvre værelse. Da deres præsident trådte ind i værelset, rejste De Tolv sig og begyndte at klappe. Hengivent så de ham gå over til sin stol og sætte sig ned. Med stor kærlighed, ærbødighed og ømhed gik hver enkelt af De Tolv derefter hen til ham og gav ham en kærlig opmuntring, et kys på panden og et knus for at vise deres kærlighed og beundring. De satte sig alle igen, og præsident Hunter takkede dem og sagde: „Jeg burde ikke kunne gå igen, men med Herrens hjælp og med viljestyrke og fremfor alt tro hos mine brødre i De Tolv går jeg nu igen." Præsident Howard W. Hunter er et eksempel på at man skal bevare tro og viljestyrke i modgang. De Tolv er eksempler på fortsat tro og bøn for dem, der oplever modgang.

Mine brødre og søstre, jeg fortæller jer om disse personlige oplevelser, fordi jeg var til stede. Jeg har et ydmygt ønske om at styrke jeres tro på Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere.

Disse mænd, som jeg har iagttaget indgående, lever nær ved Herren. Jeg har set Helligåndens kraft røre ved deres hjerte og sind og udtrykke sig gennem deres ord. Jeg har været forbløffet over, hvor målbevidst Det Første Præsidentskab og De Tolv tjener Herren. Kristus og hans profeter er et. Jeg ser hele tiden, hvordan de to rådgivere og De Tolv viser kærlighed og opretholder vores profet og leder, præsident Ezra Taft Benson. Jeg vidner på baggrund af personlige iagttagelser, at I kan have urokkelig tro på de råd, I får fra Det Første Præsidentskab og De Tolv. De vil føre jer fremad mod retfærdighed, lykke og indre fred.

Min kone, Donna, og vore børn har gjort det til en vane at læse, lytte til og følge profeternes råd. Vi har altid været rigt velsignet i vores hjem, i vores arbejde og i vores personlige tilværelse.

Mine brødre og søstre. Der lurer stadig farlige og vanskelige tider forude. Jeg påminder de hellige om at følge profeterne og studere deres ord. Undervis i profeternes ord ved jeres familieaftener. Opretho1d dem både privat og offentligt; bed for dem personligt og som familie. Til gengæld vil I nyde den indre fred i jeres tilværelse, som overgår al forstand.

Jeg efterlader jer mit personlige vidnesbyrd om, at vor Fader i Himlen eksisterer, at Jesus er Kristus – Frelseren for alle dem, der vil komme til ham – og at hans udvalgte profeter vandrer på jorden i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Søndagens gudstjeneste

Ældste W. Mack Lawrence
De Halvfjerds

„Kom med den indstilling, at vi skal tilbede Herren . . . Syng med enthusiasme lovprisninger til Gud . . . Tænk på Frelseren, når I modtager nadveren."

I min vildeste fantasi har jeg aldrig troet, at jeg en dag ville stå på denne talerstol og holde tale. Jeg har overvejet at placere en pude mellem mine knæ, for at I ikke skulle tro, at en der sad spætte heroppe og hakkede på talerstolen. Man bliver meget ydmyg, brødre og søstre, ved at stå foran jer, og jeg beder om, at Herrens Ånd vil være med os alle.

Jeg vil gerne tale om nadvermødet. Jeres biskop planlægger og fører tilsyn med mødet for at sikre, at det forløber i en ærbødig, taknemmelig og tilbedende ånd og ledes med værdighed, varme og under Herrens Ånds inspiration. Jeg håber, at hver eneste person, der kommer til nadvermøderne bliver budt velkommen ved døren og således vil fornemme den kærlighed og omsorg, som biskoppen nærer. Og som er et symbol på Herrens store og betingelsesløse kærlighed til hver enkelt af os. Vi bør føle os ønskede, påskønnede og accepterede ved disse møder. Ingen bør føle sig fremmed.

Nadvermødet er ugens vigtigste møde – mødet, som Herren har *befalet*, at vi overværer. Det er et tidspunkt hvor vi kan tilbede Frelseren. Hvad betyder det – at tilbede? Det vil sige ærbødigt at vise kærlighed og troskab over for ham, at tænke på ham, at ære ham, at mindes hans offer for os alle samt at takke ham.

Ved nadvermødet gør vi dette gennem bøn, musik, taler, hellig skrift og vore vidnesbyrd. Herrens Ånd bør være til stede. Vi modtager nadveren til minde om hans legeme og blod, som symbol på hans opstandelse og forsoning. Vi bør tænke på hans liv og offer, når nadveren bliver omdelt. Vore nadvermøder bør være et tidspunkt hvor vi taler om Kristus, glæder os i Kristus, forkynder om Kristus og profeterer om Kristus for at omskrive Nephi (se 2 Nephi 25:26). Det er også tiden, hvor vi lærer om Kirkens lære, mærker Ånden og oplyses åndeligt.

Nadvermødet er så betydningsfuldt, at Herren har åbenbaret direkte instruktioner om mødet til Joseph Smith. De er nedskrevet i afsnit 59 i Lære & Pagter: „Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.

Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.

Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen" (L&P 59:9-13).

For at vores glæde må være fuldkommen, må vores oplevelse af nadvermødet være fuld af glæde.

Lad mig nævne et par forslag, der vil hjælpe os med at finde glæde ved nadvermøderne. Der er mange måder.

(1) *Kom med den indstilling, at vi skal tilbede Herren.* Nogle mennesker forstår det ikke, og de ser nadvermødet som blot endnu et

søndagsmøde, en del af en tre-timers rutine. Det er det ikke. Det bør være en tid med sand tilbedelse af Frelseren, en tid, hvor vi ønsker at være ham nær for at vise ham vores kærlighed og for at mærke hans Ånd. Vores indstilling er med til at afgøre, hvor meningsfyldt mødet er for os hver især.

(2) *Belær jeres børn om betydningen af nadvermødet.* Vi ønsker, at vore børn er til stede, og vi ønsker også, at de lærer ærbødighed, som er en form for kærlighed til Frelseren. (Hvis småbørn støjer, så tag dem ud af kirkesalen, indtil de falder til ro). Vi ønsker, at vore børn forstår, at det er et tidspunkt, hvor vi tilbeder Jesus, hvor vi viser ham, at vi elsker ham. I bliver måske overraskede over, hvor meget jeres børn forstår af det. Alma fortæller os i Mormons Bog, at „der gives ofte små børn ord, der beskæmmer de vise og de lærde" (Alma 32:23). Børn kan være meget følsomme over for Ånden. Vi elsker vore børn.

(3) Syng med enthusiasme lovprisninger til Gud. Når vi synger af hjertet og bekræfter vores kærlighed til Frelseren, kan vi mærke Ånden. Jeg må tilstå, at jeg er verdens dårligste sanger. I skolen sagde min musiklærer til mig: „Mack, gør os den tjeneste at nøjes med at bevæge læberne, når du forsøger at synge." Men jeg forsøger stadig, og jeg mærker Ånden, når jeg synger. Det er en velsignelse, vi alle kan opleve.

(4) *Når I taler til forsamlingen, så husk at nævne skriftstedshenvisninger, husk at bære jeres vidnesbyrd og husk at tale om Frelseren i jeres tale.* Jeg har hørt om tilfælde, hvor Frelseren slet ikke er nævnt ved et nadvermøde. Jeg håber, at det aldrig vil ske. Han er centrum for vores nadvermøde, og alt det, der siges ved nadvermødet, bør bringe os nærmere ham.

Clay Christiansen spiller på orgelet i tabernaklet. I forgrunden ses John G. Kinnear med hovedtelefoner. Han er leder af planlægningen og satellittjenesten ved generalkonferencen, og han koordinerer konferenceprogrammet for radio- og fjernsynstransmission.

Skrifterne er vores håndbog om Frelseren og hans lærdomme. Benyt dem regelmæssigt i jeres taler. Vi opdager nye skatte i dem, og de er afgørende for vores forståelse af evangeliet.

Og vær ikke bange for at medtage jeres personlige følelser om Frelseren, hans evangelium og tilfælde, hvor I har mærket Ånden. Vore vidnesbyrd vokser, når vi hører andres vidnesbyrd. Nogle mennesker har stærkere vidnesbyrd end andre, og det er helt i orden. Vi udvikler os alle i evangeliet. Vi bør ikke føle os presset til at sige noget, der ikke i sandhed beskriver vore oplevelser. Vi bør ikke skamme os over det, vi ved, uanset hvor veludviklet vore vidnesbyrd er. Del det med andre.

Og endelig: *Tænk på Frelseren, når I modtager nadveren.* Nogle mennesker har fortalt mig, at de har hørt nadverbønnerne så ofte, at de slet ikke hører dem, når nadveren velsignes. Det er måske, fordi de ikke forstår det, der bliver sagt. Måske har I lyst til at åbne jeres standardværker på et passende tidspunkt og studere disse bønner. De indeholder tankevækkende og væsentlige oplysninger om vore løfter til Herren og om hans løfter til os.

Ved I, hvor nadverbønnerne står? I Lære & Pagter i afsnit 20 eller i Mormons Bog i Moroni, kapitel 4 og 5. I disse nadverbønner for brødet og vandet, symboler på Frelserens legeme og blod, bevidner (eller lover) I bestemte ting.

Når I modtager nadveren, bevidner I, at I er villige til at påtage jer Jesu Kristi, Sønnens, navn. Det betyder, at I er villige til at blive døbt, forkynde evangeliets sandheder i hans navn samt at repræsentere ham ved at udføre hans værk her på jorden. I bevidner også, at I altid vil erindre ham og holde hans bud. Det er alvorlige og hellige forpligtelser. Til gengæld vil I, når I holder jeres løfter, blive velsignet med altid at have hans Ånd hos jer.

Vi læser i 2 Nephi 25:29: „Den rette vej er at tro på Kristus og ikke fornægte ham, og Kristus er den Hellige i Israel; derfor må I bøje jer for ham og tilbede ham af al evne, sind og styrke og af jeres ganske sjæl."

Jeg beder om, at vi må gøre nadvermødet til en glædelig tid med tilbedelse af vor Frelser.

Jeg tror med hele min sjæl på Jesus Kristus, vores ældre bror. Må vi forstå hans lære og følge ham gennem et åndeligt nadvermøde, bønner og gennem oplæsning fra skriften. Dette er hans guddommelige kirke. Gennem profeten Joseph Smith har Herren åbnet for evangeliets fylde i denne tidernes sidste uddeling. Præsident Ezra Taft Benson er vores sande og nulevende profet, og det siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af Mormon Youth Chorus, som sang ved aprilkonferencens møde lørdag formiddag.

Frelseren og Joseph Smith – Ens og dog forskellige

Ældste Francis M. Gibbons
De Halvfjerds

„Mens vi ærer og agter Joseph Smith som genoprettelsens profet og søger at efterligne hans gode egenskaber, så forguder og tilbeder vi Frelseren."

I juni måned er det 147 år siden profeten Joseph Smith blev myrdet i Carthage fængsel af en skudsalve affyret af en pøbelhob med tilsværtede ansigter. Sammen med Joseph Smith i fængselscellen var en af hans tilhængere, John Taylor, som også oplevede terroren ved dette angreb og som blev alvorligt såret, men som ikke fik martyrens skæbne ligesom Joseph og hans bror Hyrum.

Nogen tid efter martyriet skrev John Taylor, som senere blev den tredje præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige:

„Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her" (L&P 135:3).

Denne sammenkædning af profeten Joseph Smith og Frelseren og Forløseren Jesus Kristus opfordrer til sammenligning af deres liv og deres karakter.

• De kom begge fra små kår. Jesus var en tømrers stedsøn. Joseph Smiths far var bonde. Ingen af dem havde velhavende, mægtige eller indflydelsesrige slægtninge eller venner. Begge oplevede de vanskelighederne ved at være fattige.

• Begge kom fra familier med megen åndelighed. Maria og Josef havde begge talt med væsener fra åndeverdenen. Joseph Smiths far modtog en bemærkelsesværdig række af åbenbaringer, da Joseph Smith jun. var dreng; og hans mor havde en usædvanlig åndelig oplevelse kort før hans fødsel.

• Hverken Jesus eller Joseph Smith fik meget formel skolegang, og ingen af dem havde derfor taget afgangseksamen fra et berømt universitet eller tilhørte noget fremtrædende akademisk samfundslag.

• Begge var meget fremmelige som børn. Da Jesus var 12 år, underviste han de lærde rabbinere i templet, som var forbløffede over, at en så ung person kunne besidde så meget visdom og forstand. Da Joseph var 15 år, havde han en oplevelse, der gjorde ham i stand til at belære sin familie og andre, der ville lytte, om Guds, den evige Faders, og hans Søns, Jesu Kristi, natur, kraft og hensigter.

• Begge kom fra provinsen. Jesus rejste aldrig uden for Det Hellige Land under sin gerning på jorden, mens Joseph Smith tilbragte hele sit liv i et relativt lille område i USA og Canada.

• Begge var meget kontroversielle personer, der frimodigt angreb den eksisterende samfundsorden. Jesus fordømte de lovkyndige, farisæerne og hyklerne, mens Joseph fordømte et vildledt præsteskab.

• Begge tiltrak stærke tilhængere og mægtige fjender. Det er gennem deres tilhængere, at Jesus og Joseph blev kendt og har opnået deres nuværende indflydelse. Begge skabte sig modstand af en sådan bitterhed, at begge blev slået ihjel af deres fjender.

• Selv om begge var venlige og kærlige af natur, var de begge frygtløse i håndhævelsen af retten. Fx blev Jesus vred på købmændene i templet og drev dem ud med en pisk. Og ved mere end en lejlighed var Joseph fysisk i kamp for at forsvare retten.

• Begge fuldførte deres mission i en tidlig alder. Jesus blev korsfæstet som 33-årig, mens Joseph døde som martyr, da han var 38 1/2 år.

• Begge blev slået ihjel efter forræderi af tidligere tilhængere.

• Begge var bønsomme af natur. Frelseren tilbragte 40 dage i ørkenen i inderlig faste og bøn, før hans jordiske tjenestegerning begyndte. Og på Forklarelsens Bjerg, i Getsemane, på korset og ved andre lejligheder bad han inderligt til sin himmelske Fader og bønfaldt om vejledning eller hjælp.

Joseph Smiths gerning begyndte faktisk med en inderlig bøn i den hellige lund, som førte til, at Faderen og Sønnen viste sig for ham. Derefter var hans liv kendetegnet ved gentagne bønner om guddommelig hjælp til at løse de problemer, han kom ud for, uanset om de var små eller store.

• Deres fødsel var forudset lang tid i forvejen. Frelseren var ifølge skrifterne den „elskede og udvalgte fra begyndelsen" (Moses 4:2), „ja, ham, som (Gud) erklærede skulle komme i tidens midte, og som var beredt før verdens grundlæggelse"

(Moses 5:57). Den fordums Josef, Jakobs søn eller Israel, profeterede, at en udvalgt seer ville blive oprejst i de sidste dage: „Og han skal kaldes efter mit navn," profeterede han, „og det skal være efter hans faders navn" (2 Nephi 3:15), hvilket er en gammel profetisk henvisning til Joseph Smith og hans far, Joseph Smith sen.

Mens Frelseren og Joseph Smith begge havde disse og mange andre egenskaber, så var de også meget forskellige. Den største forskel lå i Frelserens usædvanlige natur og identitet. Han fungerede på et plan, som lå ud over profeten Joseph Smiths fatteevne. Jesus er en del af guddommen, valgt før jordens skabelse til at blive menneskehedens Frelser og Forløser. Han var den aktive kraft ved skabelsen, og han er Kirkens hoved. Gennem forsoningen har han, på en måde, betalt for os, så vi er hans børn. Og ved at blive medlemmer af Kirken, har vi påtaget os hans navn.

De forskellige roller, Frelseren spiller, og de forskellige navne, hvorved han er kendt i den hellige skrift, antyder lidt om hans særlige stilling som Frelseren i sammenligning med Joseph Smith eller ethvert andet menneske. Han er Jehova i Det Gamle Testamente; Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Han er Guds Søn, Messias, Skaberen. Han er vores Talsmand hos Faderen. Han er vores store eksempel. Ofte kaldes han for den gode Hyrde eller den store Dommer. Nogle gange omtales han som vores Konge eller kongernes Konge; som Guds Lam; som verdens Lys; som Lovgiveren eller som Mellemmanden. Andre gange kaldes han Pagtens Engel, vor frelses Klippe, Hovedhjørnestenen, Menneskesønnen; den Salvede, Befrieren, Smerternes Mand eller Faderens Enbårne.

Frelseren ikke alene udfylder disse forskellige roller, men han har egenskaber tilfælles med Faderen, der er ukendte blandt dødelige som profeten Joseph Smith. Han ved alt, derfor er han alvidende; han har al magt, og derfor er han almægtig; og gennem Kristi lys er han overalt.

Det er ikke mærkeligt, at Johannes Døber, som indtil da var den største af alle profeter, sagde om Frelseren, at han, Johannes, ikke var værdig til at løse hans skorem (se Joh. 1:27).

Mens Frelserens åndelige status er uden sammenligning, så skaber hans rolle som Faderens Enbårne et fælles fysisk grundlag, hvor han kan mødes med profeten Joseph Smith og andre mennesker. Frelseren blev født af en jordisk mor, men den Evige Fader var hans far. Derfor har han et jordisk element fælles med profeten Joseph Smith på grund af sin mor Maria. Og dog havde han også i sig kraften til at nedlægge sit liv og oprejse det igen på grund af sin Evige Fader.

Ældsterne Douglas H. Smith og Lynn A. Mickelsen fra De Halvfjerds.

Mens vi ærer og agter Joseph Smith som genoprettelsens profet og søger at efterligne hans gode egenskaber, så forguder og tilbeder vi Frelseren. Denne tilbedelse bliver vist ved hvert nadvermøde, når vi slutter pagt om at påtage os Jesu Kristi navn, altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet os, så at vi altid må have hans Ånd hos os (se Moroni 4:3).

Vor Frelsers, Jesu Kristi, himmelske status og den fremtrædende plads, han har i vor himmelske Faders plan, får os til at standse op i ærefrygt over det, der kaldes Kristi nåde, nemlig hans villighed til at træde ned fra sin ophøjede position og gå frem, som der står i skriften og „lide sorg og smerte og alle slags fristelser . . . så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder . . . så han kan påtage sig sit folks synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt" (Alma 7:11-13).

Jeg bærer vidnesbyrd, modtaget gennem Helligåndens kraft, om, at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser, Faderens Enbårne i kødet. Jeg vidner om, at Frelseren er en opstanden person, som har et følbart legeme af kød og ben, og at hans himmelske Fader, som også er Fader til vore ånder, tilsvarende har et følbart legeme af kød og ben. Jeg vidner også om, at Jesus Kristus leder Kirken, som vi tilhører, og som bærer hans hellige navn, samt at Joseph Smith, som jeg har talt om, var profeten, hvorigennem Jesu Kristi Kirke blev genoprettet på jorden ved englebetjening mange århundreder efter frafaldet. Jeg vidner om, at Joseph Smith modtog præstedømmets nøgler og myndigheden, der var nødvendig for at lede Frelserens kirke på jorden.

Endelig vidner jeg om, at de profetiske nøgler og myndigheden, som Joseph Smith modtog, gennem en ubrudt kæde er blevet videregivet i de mellemliggende generationer og bæres intakte af profeten i dag, Ezra Taft Benson, der står som det jordiske overhoved for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og som besidder alle nøgler samt den nødvendige myndighed til at udvirke ophøjelse for Guds børn. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Træf de rette valg

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

„Ægte glæde opnås ved en retskaffen karakter, der er bygget på en række konsekvente, retskafne valg."

Jeg vil først og fremmest tale til Kirkens unge mænd og unge piger over hele verden. Jeres omgivelser og personlige udfordringer er kolossalt forskellige, alligevel befinder I jer i den periode i livet, hvor I træffer valg, der vil påvirke hele jeres livsforløb. Jeg taler til jer som en ven med et oprigtigt ønske om at hjælpe hver eneste af jer til at få det største og mest varige udbytte af denne kritiske prøvetid. Jeg taler, som jeg ville til en søn eller datter for at fortælle, hvad jeg *ved* er sandt.

Jeg beder om, at I vil forstå vigtigheden af tre principper, som vi vil behandle. Må Herren gennem Helligånden give jer tilskyndelser angående disse tre princippers anvendelsesmuligheder i jeres tilværelse.

Jeg ved, at mange af jer vil forstå det, jeg siger, på grund af de valg, I allerede har truffet. Jeg beder om, at andre vil blive tilskyndet til at indgå de samme personlige forpligtelser, da disse råd kun vil være af begrænset værdi, indtil det er sket. Jeg vil forklare det med et eksempel.

Mine forældre gav mig et smukt ur til min studentereksamen. Jeg kiggede tit på uret på grund af den kærlighed, som det var symbol på. Hver aften rensede jeg det omhyggeligt og trak det op. Som årene gik forsømte jeg ofte at trække uret op. Resultatet var, at det ikke længere kunne bruges og det var som regel, når jeg behøvede det mest.

I dag har jeg et automatisk ur. Det er stabilt og fortæller mig altid den korrekte tid. Det er fuldstændigt pålideligt. Jeg behøver aldrig tænke på, om jeg kan regne med det eller ej.

Jeg erkender, at lige som der er forskelle på ure, er der forskelle på unge. Nogle skal trækkes op, mens andre er automatiske, fordi de allerede har truffet vigtige valg.

Jeg vil rose jer, der er automatiske, og som har forpligtet jer til at følge Herren ved trofast at leve i tro, selv når I ikke på forhånd kan se resultatet, når I begynder på noget nyt. Når I står over for valg, vælger I den vej, der passer med Frelserens lære. I ved, at I sommetider kritiseres af dem, der kalder jer fanatikere, som ikke forstår, hvorfor I ikke gør det, som mængden gør. Hold fast ved jeres principper.

I kan i dag slet ikke begynde at overskue, hvad I senere i livet vil opnå på grund af beslutningen om at være urokkelig lydig over for Herren. Jeres stille kompromisløse beslutning om at leve et retskaffent liv vil koble jer til en *inspiration* og *kraft*, der overstiger jeres nuværende evne til at forstå. Til andre: Hvis en ærlig bedømmelse af jeres liv afslører en afhængighed af andre eller noget, der ikke er godt, så lyt til dette. Jeg ønsker oprigtigt at hjælpe jer. Hvis I forstår og anvender de principper, som vi nu gennemgår, vil de bringe jer store belønninger.

Første princip: *Gør Frelseren, hans lære og hans kirke til centrum i jeres liv. Vær sikker på, at alle valg er i overensstemmelse med denne standard.*

Dette princip vil føre jer gennem perioder med prøvelser og udvikling. Positiv udvikling sker i cykler, der bygger på hinanden i en stadig stigende spiral af evner og forståelse. Ofte er de vanskelige, men de er altid udbytterige. Når I vandrer ad retfærdighedens vej, vil I vokse i styrke, forståelse og selvagtelse. I vil opdage skjulte talenter og ukendte evner. Hele jeres livsforløb kan ændres til fordel for jeres lykke og Herrens hensigter.

Næste princip: *Erkend, at varig lykke opnås ved det, I er, ikke ved det, I har.*

Ægte glæde opnås ved en retskaffen karakter, der er bygget på en række konsekvente, retskafne valg. Når de ting, I erhverver jer, anvendes som redskaber til at hjælpe andre, vil disse ting ikke styre jeres liv. Jeres retskafne valg afgør, hvem I er, og hvad der er vigtigt for jer. De gør det nemmere at gøre tingene rigtigt. For at opnå lykke nu og gennem hele livet, må I adlyde Herren urokkeligt, uanset hvilket pres I måtte blive udsat for.

Og nu det sidste princip: *Forbliv moralsk ren.*

Enhver seksuel nærkontakt uden for ægteskabet, og jeg understreger, at det betyder enhver involvering af de hellige og intime legemsdele – er en synd og er forbudt af Gud. Mens verden har andre standarder, må I forblive moralsk rene. Der er mange grunde til det. Den vigtigste er, at det er en befaling fra Gud. Han anser en overtrædelse af denne befaling for en alvorlig synd, der vil medføre store lidelser. For at sikre at I holder dette hellige bud, så fastlæg i øjeblikke med stille overvejelse, når I mærker Helligåndens indflydelse, konkrete personlige standarder for, hvad I vil gøre, og hvad I ikke vil gøre, når fristelsen kommer – for det vil den helt sikkert. Når I så befinder jer på livets slagmark, lav da ikke om på jeres standarder; svigt dem ikke, uanset hvordan I har det, uanset hvilket pres der lægges på jer.

Satan vil anvende efterrationalisering til at ødelægge jer. Dvs. han vil fordreje noget, som I ved er forkert, så det ser ud til at være acceptabelt, og derved gradvist føre jer mod undergangen. Kærlighed, som Herren definerer det, ophøjer, beskytter, respekterer og beriger andre. Den kærlighed motiverer os til at yde ofre for andre. Satan fremmer en falsk kærlighed, der kaldes begær. Den næres af trang til at tilfredsstille egne lyster. Den, der følger dette bedrag, interesserer sig ikke for den smerte og undergang, der tilføjes en anden. Selv om motivation ofte kamufleres med smigrende ord, så er det en egoistisk tilfredsstillelse. I ved, hvordan man holder sig ren og lever et retskaffent liv. Vi stoler på, at I gør det. Herren vil velsigne jer rigt og vil hjælpe jer med at forblive rene og ubesmittede.

Hvordan kan I fastholde jeres beslutning om at leve værdigt? Hvordan kan I sikre jer, at jeres viljestyrke ikke langsomt nedbrydes af presset, der omgiver jer?

Vælg gode venner. Venner, der selv har truffet lignende valg – venner, der som jer

er kloge nok til at leve et liv, med orden og selvbeherskelse. Når man kører af sporet, er det som regel, fordi man valgte den anden slags venner. Vær omgivet af sande venner, som accepterer dig, som du er, og gør dig til et bedre menneske, fordi du kender dem.

Efterlev altid den sandhed, som du allerede kender. En stor del af de skuffelser og tragedier, som unge kommer ud for, skyldes misbrug af den øgede handlefrihed, der også er nødvendig, for at I kan udvikle jer. Nu, hvor I har et stigende ansvar for de valg, I træffer i livet, vil I træffe kloge valg på grund af jeres urokkelige beslutning om at adlyde Herren. I vil lære, at de begrænsninger, som Herrens lærdomme sørger for, faktisk skaber plads for en større frihed. Hvis disse grænser nedbrydes i hast ved misbrug af øget personlig frihed, vil resultatet være overtrædelser der binder jer som lænker.

Kom ikke i en kompromitterende situation.

Søg råd fra dem, der er værdige.

Bed i tro om hjælp. Søg til jeres Fader i Himlen. Han ønsker at hjælpe jer, men på grund af jeres handlefrihed er I nødt til at tage det første skridt. I vil lære vigtige sandheder, når I er på knæ. Nogle sandheder vil stille komme til jeres sind og hjerte, når I søger at oprette den rette balance i livet. Stærk personlig udvikling vil følge en presserende bøn, der opsendes i tro på en grundvold af retskaffenhed.

Når alle udfordringerne vælter ned over jer, vil I have en stille, indre følelse af støtte. I vil blive tilskyndet og vide, hvad I skal gøre. I kan leve i en urolig verden med store udfordringer og samtidig have fred med jer selv. I vil blive inspireret til at *vide*, hvad I skal gøre samt have kraft eller evner til at gøre det. Husk på dette løfte fra Herren, som præsident Harold B. Lee præciserede: „I skal blive undervist fra det høje. Hellig jer (dvs. hold mine bud), og I skal blive udrustet med kraft" (L&P 43:16).

Jeg ved, at principperne, vi har drøftet, er sande. De er blevet prøvet i mit eget liv. Sammen med min ægtefælle, Jeanene, som overgår mig i hver eneste værdig egenskab, har jeg vandret ad vejen, jeg har fortalt jer om i dag. Jeg ved, at disse sandheder er korrekte. Jeg beder om, at I på en eller anden måde gennem Ånden vil blive overbevist i jeres sind og hjerte om princippernes store værdi, når de udfordres i jeres tilværelse (se L&P 8:2-5).

Afprøv jeres daglige tanker og handlinger i forbindelse med principperne, som vi har gennemgået. Nærmer I jer dem, eller er I begyndt at vandre nedad ødelæggende stier? Livet er et værksted, hvor I kan afprøve, hvor korrekte de principper er, som I har valgt til at lede jeres tilværelse.

Det er nu, I skal fastlægge jeres kurs og fastlægge de fundamentale prioriteter. I vil blandt meget godt og meget dårligt lære at vælge det, der er retfærdigt og mest betydningsfuldt. Unge piger, anvend de inspirerende Unge Pigers værdinormer og de medfølgende skriftsteder til at hjælpe jer med at vælge. Unge mænd, anvend skriftstederne om præstedømmet for at fokusere jeres liv. Jeg opmuntrer jer alle til at anvende pjecen *Til gavn og styrke for de unge*. Den vil velsigne jer i jeres beslutning om at være rene.

Som den mægtige ørn kan I hæve jer til storslåede højder. I kan opdage sandheder, som vil give jeres ånd liv. Tror I på det? Jeg ved, at I kan. Når I kombinerer positive oplevelser med evige lærdomme, vil I opdage, hvad det vil sige at være et guddommeligt barn af en Fader i Himlen, der er fuldkommen. Når I anvender hans sandheder, vil de skabe en vision i jeres sind og en forpligtelse i jeres hjerte. I vil blive inspireret og kan få kraft ud over jeres egne evner. I kan gennem den guddommelige kraft opnå at blive redskaber i Guds hånd til at udføre det, I ikke kunne gøre alene.

I vil lære at få jeres værdige drømme om fremtiden til at gå i opfyldelse. I vil blive

Præsident Ezra Taft Benson sammen med præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

ledt til at få en vision af jeres virkelige muligheder og derefter, ved lydighed mod korrekte principper og ved konsekvent, passende brug af handlefriheden, begynde at omdanne muligheder til virkelighed.

Vi elsker jer. Vi har brug for jer. Vi beder for jer. I er de redskaber, som Herren vil bruge i fremtiden. Bed om det, jeg har sagt, for at I kan få jeres eget vidnesbyrd, indtil I ved, at det kan ske. Og derefter, i forhold til jeres retfærdighed, vil det ske for jer.

Når I efterlever høje standarder både offentligt og privat, ja, følger dem selv under stærkt pres, så vil I hæve andres udsyn og hjælpe dem med at fatte mere om deres guddommelige muligheder. Som en værdig magnet vil I drage andre mod en højere standard i livet.

Styrken ved jeres værdige eksempel bliver større, når I hjælper andre, der er fanget i overtrædelsers spindelvæv, og fører dem ind i en tryg havn, hvor der er styrke fra forældre og præstedømmets inspiration, hvor de gennem omvendelse kan reparere beskadigede og ødelagte dele af deres karakter. Mange higer efter at overvinde overtrædelser, som binder dem til at følge en vej, som de slet ikke ønsker. Selv når deres ydre opførsel benægter ethvert ønske om forandring, så ønsker de inderst inde at forandre sig, men de ved ikke, hvor de skal begynde. Vær den frelsende påvirkning i deres liv. Hjælp dem.

Her til sidst vil jeg gerne gå tilbage til mit automatiske ur. Det drives af en solcelle og må have lys for at fungere. Vi er indrettet på samme måde. Vi drives af lys og har brug for en stadig fornyelse af dette lys. Hvis vi driver tilbage på et spor, hvor der er mørke, kan det blive umådeligt vanskeligt at vende tilbage. I vil ikke møde denne udfordring, fordi I vil leve i sandhedens lys.

Der er endnu en velsignelse, som er et resultat af jeres beslutning om at adlyde. Af dem alle er det den smukkeste, men den sværeste at tale om. Når I forbliver moralsk rene og konsekvent adlyder Herrens lære, vil jeres kærlighed til jeres Frelser forøges, jeres forståelse af jeres Fader i Himlen vil udvides, og I vil elske dem mere og mere, indtil alt, hvad I virkelig ønsker at gøre, er at kende deres vilje, og derpå, med deres kraft, gøre deres vilje.

Jeg ved, at de elsker jer. De kender hver eneste af jer personligt. De kender hver eneste detalje i jeres liv, hver eneste tanke, hvert eneste ønske om at styrke jer selv og forandre jer. Vær lydige mod dem, og de vil velsigne jer med kraft til at være lydige mod deres lærdomme. Det vidner jeg om i kærlighed til jer og i Jesu Kristi navn. Amen. □

En indre fred

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

„På trods af trøstesløse tilstande i verden og de personlige udfordringer, som alle kommer ud for, kan fred være en realitet."

I de seneste måneder har fred været et meget fremtrædende emne for mennesker over hele verden. Da verdensfreden blev truet, opdagede mange lande, at de var indblandet i krig. Nyhedsmedierne har vist fængende billeder af krigens ødelæggelser og lidelser og af de rædsler, den enkelte oplever, og som krigen er skyld i. Krig forårsager stor uro og forstyrrer familier, arbejde og uddannelse. Den bruger ressourcer, der kunne anvendes bedre andre steder. Vi er yderst taknemmelige over, at Golf-krigen sluttede hurtigere og med færre ofre end forventet. Vore hjerter er fulde af medlidenhed med familierne på begge sider, som har mistet kære, og med de uskyldige ofre for krigen, især børnene. Vi beder nu om en varig fred, hvor menneskene kan smede „deres sværd . . . til plovjern, deres spyd til vingårdsknive . . . ej øve sig i våbenfærd mer" (Es. 2:4).

I skrifterne betyder *fred* enten frihed fra strid, stridigheder, konflikter og krig eller en indre ro og trøst, der kommer af Ånden, som er en Guds gave til alle hans børn, en forsikring, en sjælefred i en persons hjerte. Ordbogen definerer, at fred er en tilstand af stilhed eller ro, frihed fra foruroligende tanker eller følelser samt harmoni i forhold til andre (se *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary*).

Selv om vi higer efter fred, lever vi i en verden bebyrdet med sult, kvaler, sorg, ensomhed, sygdom og sorg. Vi ser skilsmisser med alle de deraf følgende konflikter og hjertekvaler, især hos de uskyldige børn, der er fanget midt i problemet. Forvildede og ulydige børn giver deres forældre sorg og bekymring. Økonomiske problemer forårsager bekymringer og tab af selvrespekt. Nogle af vore kære glider ud i synd og ugudelighed, svigter deres pagter og vandrer „på sin egen vej og efter sin egen guds billede" (L&P 1:16).

Værdien af fred i vores hjerte kan ikke måles. Når vi har fred med os selv, er vi uden bekymring og frygt, fordi vi ved, at med Herrens hjælp kan vi gøre alt det, der forventes eller kræves af os. Vi kan begynde hver dag, hver opgave og hver udfordring med overbevisning og tillid til det endelige resultat. Vi har frihed til at tænke og handle, frihed til at være lykkelig. Selv de, der holdes indespærrede i længere perioder som krigsfanger, kan i deres sind have fred. Mange har af deres vogtere lært, at man ikke kan fratage dem frihed til at tænke, selv når de strengeste begrænsninger påføres dem. Få, om nogen, velsignelser fra Gud er mere værdifulde for vores åndelige helbred end belønningen af indre fred. I nutidig åbenbaring har Frelseren sagt: „Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende" (L&P 59:23).

På trods af trøstesløse tilstande i verden og de personlige udfordringer, som alle kommer ud for, kan fred være en realitet. Vi kan være rolige og fattede uanset urolighederne omkring os. At opnå harmoni med sig selv afhænger af vores forhold til vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus, samt vores villighed til at efterligne ham ved at efterleve de principper, som han har givet os. Han har givet os en invitation: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi

jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ,så skal I finde hvile for jeres sjæle.' Thi mit åg er gavnligt, og min byrde let" (Matt. 11:28-30).

Vendingen: „Ti, vær stille" (Mark. 4:39), som Frelseren udtalte, da han stillede stormen, kan have samme beroligende effekt på os, når vi kastes omkring af livets storme. Under påskefesten belærte Frelseren sine disciple: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst" (Joh. 14:27). I forbindelse med de lærdomme Jesus havde undervist sine disciple i, sagde han: „Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden" (Joh. 16:33).

Paulus gav os i sit brev til romerne en nøgle til at finde den fred, som Herren lover. Paulus skrev: „Thi kødets attrå er døden, men Åndens attrå er liv og fred" (Rom. 8:6).

En trofast mor til mange børn lærte at finde fred ved at tage imod Frelserens indbydelse om at komme til ham og finde hvile. Hun levede lydigt mod Guds bud og havde tro på Herren Jesus Kristus. Derefter gjorde hun det til en vane at gøre alt, hvad der stod i hendes magt for at løse problemerne og klare udfordringerne. Når hun så følte, at hun ikke kunne gøre mere, kastede hun sine byrder på Herren og lagde udfaldet i hans hænder.

Præsident David O. McKay har sagt: „Kristi fred kommer ikke ved at søge det overfladiske i livet, og det kommer heller ikke andre steder fra end fra den enkeltes hjerte." Han sagde endvidere, at denne fred er „betinget af lydighed mod principperne i Jesu Kristi evangelium . . . Intet menneske har fred med sig selv eller sin Gud, hvis han ikke er ærlig over for sit bedre jeg, hvis han overtræder loven om at gøre det rette, enten ved at kaste sig ud i begær, i lidenskab eller ved at give efter for fristelser imod sin anklagende samvittighed eller ved i sin omgang med sine medmennesker at svigte deres tillid. Fred kommer ikke til lovbryderen; fred kommer ved lydighed mod loven. Det er budskabet, som Jesus ønsker, at vi forkynder for menneskeheden" (i Conference Report, oktober 1938, s. 133).

Livet på jorden er en prøvetilstand, som skal give os muligheder for at træffe valg. To mægtige kræfter trækker i hver sin retning. På den ene side er Kristi kraft og hans retfærdighed. På den anden side er Satan og ånderne, som fulgte ham. Præsident Marion G. Romney har sagt: „Menneskeheden . . . må beslutte sig for at følge den ene eller den anden side. Belønningen for at følge den ene er Åndens frugt – fred. Belønningen for at følge den anden er kødets gerninger – modsætningen af fred". Desuden sagde han: „Prisen for fred er sejr over Satan" (*Ensign*, oktober 1983, s. 4, 5).

Medlemmer af De Halvfjerds.

Vi kan alle vide, hvilken side vi skal følge, fordi Gud har givet alle mennesker Kristi Ånd til at kende forskel på godt og ondt og til at beskytte sig mod synd (se Moroni 7:15-18). Vi omtaler somme tider Kristi Ånd som vores samvittighed. Hvis vi følger dens tilskyndelser, kan vi være fri for synd og fyldt med fred. Hvis vi ikke følger Kristi Ånds tilskyndelser, men i stedet lader vore kødelige lidenskaber kontrollere os, vil vi aldrig kende sand fred. Vi vil blive kastet omkring „som det oprørte hav, der ikke kan komme til ro . . . De gudløse har ingen fred, siger min Gud" (Es. 57:20-21). Hvis vi beskadiger eller svigter vores samvittighed ved at ignorere den, kan vi miste denne gave, fordi vi ikke mere kan mærke den. Vi kan ikke mere føle den, vi er uden for Åndens indflydelse (se 1 Nephi 17:45; Ef. 4:19).

Selv om vi afskyer krig, har fred næsten altid mere været en drøm end en virkelighed. I det meste af verdenshistorien har strid, uoverensstemmelser og konflikter blomstret og fortrængt fred. De tider, hvor der har hersket fred, er det begyndt i hjertet hos retfærdige og lydige personer og vokset, indtil det omfattede et helt samfund. Vi har mindst to beretninger i skriften om perioder med absolut fred og løfte om en tredje periode, der skal komme en dag (se Marion G. Romney, *Ensign*, oktober 1983, s. 5).

Den første af disse fredsperioder var hos Enoks folk, som levede før den store oversvømmelse. De levede i retfærdighed, og „Herren kom og boede hos" dem. Han „kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed." De „byggede en by, som blev kaldt Hellighedens Stad, ja, ZION", som „efter en tids forløb" blev „optaget til himmelen" (Moses 7:16-21).

Den anden fredsperiode fulgte den opstandne Jesu gerning blandt nephiterne. De afskaffede onde gerninger og opnåede Åndens frugter. Jeg citerer fra Mormons Bog: „Jesu disciple havde grundlagt en Kristi kirke . . . Og så mange, som kom til dem og oprigtigt angrede deres synder, blev døbt i Jesu navn; og de modtog også den Helligånd" (4 Nephi 1:1). Resultatet var, at „der var ingen strid og uenighed

mellem dem" (v. 2), „fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte. Og der var ingen misundelse, strid eller oprør, horeri, løgn eller mord og heller ikke vellyst under nogen form" (v. 15-16). „De var alle ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige" (v. 17). „Og alle handlede retskaffent med hinanden" (v. 2). „Der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd" (v. 16).

Der herskede fred blandt nephiterne i næsten to århundreder. Derpå faldt nogle af dem fra Jesu Kristi lære og blev stolte og ugudelige. Efter endnu to århundreder havde nephiterne, der havde nydt denne lange periode med fuldkommen fred, fuldstændig ødelagt sig selv i en brutal borgerkrig.

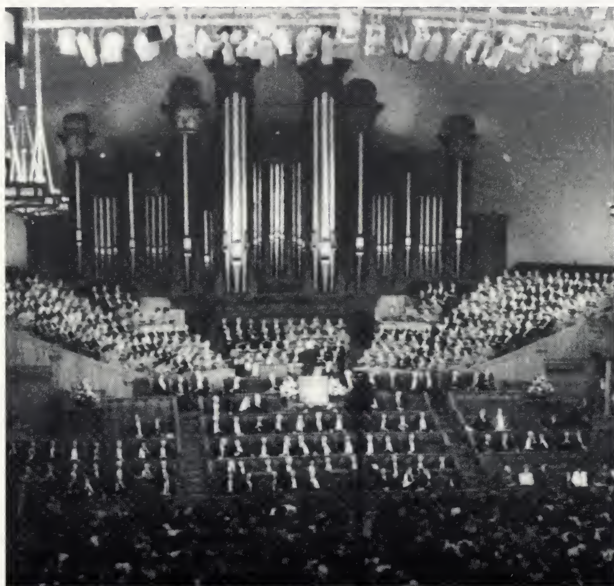
En tredie periode med fuldkommen fred vil komme i tusindårsriget. „Satan skal bindes, så han ikke mere skal have plads i menneskenes børns hjerter" (L&P 45:55). Når menneskene efterlever Jesu Kristi evangelium, vil deres retfærdighed jage Satan bort fra deres midte. Vi ser frem til denne dag, hvor der skal herske fred og retfærdighed, hvor Kristus vil regere på jorden.

Disse tre tilfælde viser, at fred, hvad enten det er i en by, et land eller et andet samfund, opstår af den fred, der begynder i menneskets hjerte, når det lever efter evangeliets forskrifter.

Vi ser et eksempel på personlig fred midt i strid og uroligheder i profeten Joseph Smiths liv. Mod slutningen af sit liv var han centrum for storme af uroligheder og trængsler, der var fremkaldt af lumske medarbejdere, falske beskyldninger og snedige komplotter, der havde til hensigt at slå ham ihjel. Og alligevel kunne han få dage før sin død sige: „Jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker" (L&P 135:4). Hans indre fred holdt ham oppe gennem enorme prøvelser, ja, selv hans eget martyrium.

Fred er mere end et højtsvævende ideal. Det er et praktisk princip, der ved en bevidst indsats kan blive en normal del af vores tilværelse, når vi beskæftiger os med både stort og småt. En vane, der forhindrer os i at opnå indre fred, er udskydelse. Denne vane fylder vores sind med uafsluttede opgaver og gør os utilpasse, indtil vi får afsluttet opgaven og får den af vejen. Vi har fred med vore kirkekaldelser, når vi yder en indsats i rette tid i stedet for at vente til sidste øjeblik. Dette gælder regelmæssige tempelbesøg, det at være hjemmelærer eller besøgslærerinde, at forberede lektioner eller taler eller udførelsen af andre opgaver.

Kan nogen have fred i sit sind, hvis han eller hun er blot den mindste smule utro over for sine ægteskabsløfter? Hvor megen mental pinsel er ikke resultatet af at lyve, snyde eller stjæle en lille smule, selv når det aldrig bliver opdaget? Har vi fred i sindet, hvis vi med vilje bryder færdselsreglerne? Eller kigger vi nervøst efter politibetjenten, der altid er lige i nærheden? Har vi fred i sindet, hvis vi ikke er ærlige over for vores arbejdsgiver og ikke yder en ærlig indsats for den løn, vi får? Har vi fred, hvis vi ikke er helt ærlig med vores selvangivelse?

Sidste dages hellige har en forpligtelse til at søge indre fred, ikke blot på grund af den velsignelse, det er for dem, men også for at de kan udstråle dens indflydelse til andre. I et julebudskab erklærede Det Første Præsidentskab, at Kirken har en guddommelig mission til at oprette fred. Kirkens medlemmer skal „udtrykke broderlig kærlighed, først over for hinanden, dernæst over for hele menneskeheden; for at søge enighed, harmoni og fred . . . i Kirken, og derefter i ord og gerning udbrede disse dyder over hele jorden" („Greetings from the First Presidency", *Liahona, the Elders' Journal*, 22. december 1936, s. 315).

Hvis synd har berøvet os den indre fred, kan vi omvende os og søge tilgivelse for vore synder. Herren har sagt, at han ikke kan „se på synd med den ringeste eftergivenhed. Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives" (L&P 1:31-32). Ældste Spencer W. Kimball har skrevet: „Det vigtigste ved tilgivelsens mirakel er, at det bringer fred til de tidligere ængstelige, hvileløse, frustrerede, og måske pinte sjæle. I en verden med ufred og strid er dette i sandhed en kostelig gave" (*Tilgivelsens mirakel*, s. 318).

Mine brødre og søstre, vi *kan* have fred, hvis vi altid pryder vore „tanker med dyd" (L&P 121:45). Vi har kraften til det i os som åndelige børn af vor himmelske Fader. Han og hans elskede Søn, Jesus Kristus, har sørget for en vej for os, hvorved vi kan have fred. Vi *kan* nyde Guds fred, som overgår al menneskelig forståelse (se Fil. 4:7). Vi kan nyde den for os selv, i vore familier, i vore lokalsamfund, i vores lande og i vores verden, hvis vi vil gøre det, der frembringer den. Denne fred fører til lykke (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 306-307).

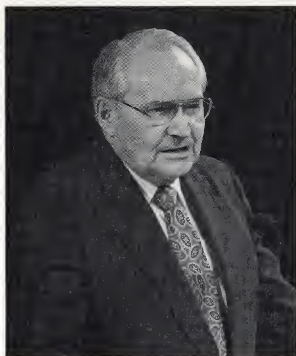
Jeg bærer vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader lever, og at han kender og elsker hver eneste af os. Jesus er Kristus, Guds Søn, hele menneskehedens Frelser og Forløser, ja, og Fredsfyrsten. Joseph Smith er genoprettelsens profet, og præsident Ezra Taft Benson er den nuværende profet, seer og åbenbarer for Herrens Kirke. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Præstedømmets mødet,
den 6. april 1991

Kaldet til at tjene

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

„Vi opmuntrer jer gode, unge præstedømmebærere til at begynde både jeres timelige og jeres åndelige forberedelse nu, så I kan være fuldstændig værdige og parate til . . . at bære fuldtidsmissionærens særlige navneskilt."

Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: ‚Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende'" (Matt. 28:18-20).

Mattæus valgte disse ord som afslutning på sit evangelium – beretningen om den opstandne Herre, der overdrager ansvaret til dem, han har kaldet til at fortsætte sin gerning blandt verdens folk. Opgaven var tydelig: de skulle undervise, døbe og fortsætte undervisningen efter dåben for at sikre sig, at frugterne ville blive varige.

Gennem hele evangeliets historie har denne opgave, især til bærerne af Guds hellige præstedømme, været den samme – undervis, døb og fortsæt med at undervise for at opbygge varige vidnesbyrd i hjertet på så mange af vor himmelske Faders børn, som det er muligt for os at nå. Vi er blevet kaldet til at tjene!

Jeg hilser ofte på Kirkens unge præstedømmebærere, når vi besøger dem overalt i verden. Jeg stiller dem da følgende spørgsmål: „Er du en fremtidig missionær?" Deres ansigter lyser sædvanligvis op med et positivt svar. Så opmuntrer jeg dem til at begynde i dag med at forberede sig til denne store oplevelse.

Hvilken form for forberedelse er nødvendig for at deltage i denne spændende tjeneste? Allervigtigst er, at Herren forventer det af os. Han forventer, at vi er engageret i at opbygge hans rige. Vores profeter har konstant mindet os om, at det forventes, at alle værdige unge mænd, der er i stand dertil, tjener som fuldtidsmissionærer.

Jeres forberedelse må sikre, at I er rede til at sidde overfor jeres biskop og bevidne for ham om jeres personlige værdighed til at blive fuldtidsmissionær. I vil føle jer bedre tilpas ved dette interview, hvis jeres biskop allerede er jeres ven.

Jeg glemmer aldrig det interview, jeg havde med min biskop, da jeg forberedte mig til min mission. Biskoppen var tilfældigvis min far. Vi tilbragte hver dag meget tid sammen, og han kunne have interviewet mig derhjemme, i laden, ude i marken, i vores bil eller et hvilket som helst andet sted, hvor vi var sammen. Men far ønskede at gøre det til en særlig begivenhed, som jeg ville huske.

En dag modtog jeg en telefonopringning fra ham. Han ville lave en aftale med mig om et interview. Jeg syntes, det var underligt, for han havde aldrig før ringet til mig for at få en aftale til noget som helst med mig. Vi aftalte et tidspunkt, hvor vi skulle mødes på biskoppens kontor. Da tidspunktet oprandt, var hans kontor pænt og rent uden nogen papirer på hans skrivebord, hvilket var usædvanligt, fordi det normalt ville have været dækket af papirer. Men på dette tidspunkt var det kun skrifterne, der lå der. Interviewet resulterede i et mindre skriftstudium for mig og min far.

Efter hvad jeg kan huske, skete der følgende: Han skubbede skrifterne over på min side af bordet og bad mig om at læse Lære & Pagter 59:6: „Du skal elske din næste som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor ... eller gøre noget sådant".

Så talte vi om, hvad det vil sige at være moralsk ren. Samtalen fokuserede på renhed i tanke. Hvis vores tanker er rene, vil vi aldrig begå handlinger, som vil hindre os i at blive missionær. Alt for ofte findes der blandt de unge mænd i dag den tanke, at de kan synde lidt, have det sjovt sammen med kammeraterne og så leve retskaffent en kort tid, før de er rede til at blive kaldet, så de kan kvalificere sig til at blive missionærer. Hvor er denne filosofi dog forkert!

Den disciplin, der omfatter daglig lydighed og sund levevis opbygger en rustning omkring jer, der beskytter og sikrer jer mod de fristelser, I kan blive udsat for, mens I lever her på jorden. I kan tage hjemmefra med en ren samvittighed. Måske er der nogle af jer, som allerede har givet efter for verdens normer. Den eneste måde, hvorpå I kan få jeres selvrespekt igen, er ved den proces, der kaldes omvendelse.

Husk altid, at med biskoppens hjælp er der en vej tilbage. Tøv ikke med at bruge den!

Derpå læste vi fra Lære & Pagter afsnit 89, vers 18 til 21:

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel. Amen."

Den samtale, der fulgte, centrerede sig om betydningen af at lade vores fysiske legeme være en sund bolig for vores evige ånd. Skadelig narkotika og alkohol ødelægger både sindet og legemet og gør os uskikket til at modtage Herrens Ånds vejledning.

Vi læste andre skriftsteder, der handlede om at opretholde profeterne og om at vise lydighed mod Herrens love. Efter hvert af disse punkter, blev jeg bedt om at

Ældsterne Gene R. Cook og Spencer W. Condie fra De Halvfjerds hilser på en ung konferencedeltager.

fortælle, om mit liv var i harmoni med dette princip.

Til sidst læste vi fra Lære & Pagter afsnit 110, vers 1 til 4:

„Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen".

Vi talte om det evige håb, vi har i vor Herre og Frelsers forsoning, og hvor nødvendigt det er, at vi deltager i disse hellige ordinanser, så vi kan modtage den største gave, han kan give os, det evige livs gave.

Far udfyldte min missionæranbefaling og bad mig om at underskrive den. Stående gav han mig et varmt håndtryk og lykønskede mig for at være værdig til at blive missionær. Jeg forlod opløftet kontoret. Jeg havde bestået en af de vigtigste prøver i mit liv. Jeg var blevet bedømt som værdig til at blive fuldtidsmissionær, hvilket betød at jeg havde min fars, min biskops og min Herre og Frelsers godkendelse. Da jeg forlod kontoret, forpligtede jeg mig i mit sind til, at jeg altid ville leve værdigt til at kunne blive interviewet af en af mine præstedømmeledere.

Det interview, jeg havde med min biskop, forberedte mig på tre vigtige områder, der var nødvendige for at blive missionær. For det første havde jeg brug for kundskab om det, der fandtes i skrifterne, og et vidnesbyrd om deres sandhed. Daglig bøn og studium var uvurderlig for min forberedelse til at tjene.

For det andet er personlig retskaffenhed et grundlæggende krav.

For det tredje skabte min biskops interview et endnu større ønske i mig om at blive fuldtidsmissionær.

Foruden den nødvendige åndelige forberedelse, er der også en timelig forberedelse. Finansiering af en mission lægger en ekstra byrde på familiens ressourcer. Det ville ikke være nødvendigt, hvis unge præstedømmebærere tidligt i livet besluttede, at de fortrinsvis selv ville påtage sig dette ansvar. Det nye program, hvor alle missionærer betaler det samme, har fjernet meget af usikkerheden om, hvor meget en mission vil koste.

En af de største velsignelser ved dette program er, at missionærer og deres forældre nu temmelig nøjagtigt kan planlægge, hvad en mission vil koste. Opsparinger kan derfor planlægges på grundlag af dette. Tidlig og god planlægning kan hjælpe missionærerne med at blive selvforsynende i finansieringen af deres egen mission. Det har også den fordel, at man tidligt i livet lærer om de belønninger, man opnår gennem ærligt arbejde.

For at hjælpe jer i denne store anledning, har vi for nylig produceret en gribende video med titlen *Called to Serve* (fås ikke på dansk). Præstedømmeledere i engelsktalende lande er blevet underrettet om, at denne video er tilgængelig. Vi håber, at biskopråd og grenspræsidenter vil afholde et særligt møde for at vise denne video og sikre sig, at alle unge mænd og deres familier får mulighed for at se den mange gange, mens de unge mænd forbereder sig til at blive missionærer. Selv om jeg har set den mange gange, får jeg stadig en klump i halsen, når jeg har mulighed for at se den.

På videoskærmen kan I se scener fra denne produktion. De viser forskellige kommende missionærer, der modtager det særlige kaldelsesbrev fra Det Første Præsidentskab til at blive missionær. Det vil være det store øjeblik, I har forberedt jer på. Vi håber, at I vil vise denne video til jeres familie og venner. Det øjebliks spænding, som I føler, når I læser kaldelsesbrevet, som kalder jer til en af Kirkens missioner, vil I huske resten af livet. Det er, som om tiden flyver af sted, når I er i missionsmarken. Jeres dage er fyldt med den evangeliske tjenestes ånd. Jeg ønsker ikke, at give jer det indtryk, at I ikke vil få svære tider, for det vil I. Og det er her udviklingen kommer. I vil imidlertid se liv forandre sig, når mennesker antager evangeliet. Jeres hjerte vil være fyldt af den glæde, som man føler ved at undervise i vor himmelske Faders sandheder, som han har givet os til at leve efter her på jorden.

Så i aften opmuntrer vi jer gode, unge præstedømmebærere til at begynde både jeres timelige og jeres åndelige forberedelse nu, så I kan være fuldstændigt værdige og parate til at acceptere jeres kaldelse til at bære fuldtidsmissionærens særlige navneskilt. Vær som en af disse gode missionærer, som I har set på jeres fjernsynsskærm. Jeg kan ærligt love jer, at det vil være en af de største oplevelser i jeres liv. Det er umuligt for jer at gøre lige så meget for Herren, som han gør for jer. Jo mere I forsøger at give ham, desto mere velsigner han jer, ja, selv hundredfold. Lad os derfor i aften gå herfra med et kampråb i vores hjerte:

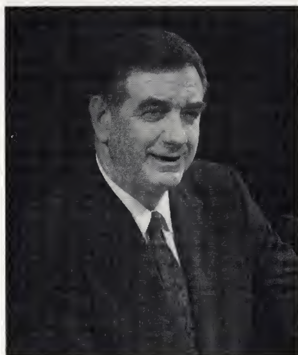
Tjenere for Himlens konge være,
evigt valgt til vidne om hans navn.
Vidt og bredt forkynde vi hans lære,
kærlighedens store gavn.
Fremad, altid fremad, når vi ære
vil hans navn.
Fremad, altid fremad, når vi ære
vil hans navn.
Hurtigt videre fremad, synger vi i fælles kor.
Altid fremad og for evigt tjene
glad vor Konge stor.
(*Syng med mig*, B-85)

Gud lever! Jesus er Kristus. Vi er optaget af hans værk, det er mit vidnesbyrd til jer. Må Gud velsigne os hver især med missioneringens ånd. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

„At ære præstedømmet"

Ældste J. Richard Clarke
De Halvfjerds' Præsidium

„Vi skal øge vores opmærksomhed som kvorummer og som enkeltpersoner og øge vores evne til at føle omsorg."

Da Bob Barfuss var på mission, bad hans mor, Mary, hver dag og mindede i detaljer Herren om Bobs behov. En dag kom hun til det resultat, at måske skulle hun ikke bruge så meget af Herrens tid med sin lange liste over bekymringer. Hun sagde: „Jeg sammenfattede det blot til: Himmelske Fader, vil du velsigne Bob til at ære sit præstedømme."

Brødre, hvis denne enkle bøn fuldstændig blev gjort til virkelighed for os, ville den imødekomme de fleste behov og forebygge de fleste problemer. „Velsign mig, Fader, til at ære præstedømmet." Dette burde være vores daglige bøn.

Ved et nyligt afholdt stavspræstedømmemøde, blev en ung mand opretholdt til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. Drengens svar på lykønskningerne var overraskende: „Hvorfor det, det er da ikke noget særligt, er det?"

Ikke noget særligt? Hvis han blot vidste, hvor særligt det er! Jeg spekulerede på, hvordan han kunne komme til et sådant resultat. Hvis jeg var hans far, hans biskop, hans kvorumsvejleder, hvordan ville jeg så have det, hvis jeg hørte en sådan reaktion?

Kommer vi som unge med impulsive udtalelser, udtalelser, som vi sikkert ikke ville have fremsat, hvis vi var mere modne. Jeg håber, at denne unge mand nu virker som missionær og får en bedre forståelse af, hvad det i virkeligheden vil sige at bære Det Melkisedekske Præstedømme.

Præsident Benson har sagt: „Den største magt i denne verden er præstedømmets magt . . . mennesket kan ikke modtage nogen større ære eller velsignelse, end myndigheden til at handle i Guds navn" (*The Teachings of Ezra Taft Benson,* Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 219). Hvilket privilegium! Hvilken tillid!

Må jeg komme med to forslag til, hvordan vi i højere grad kan ære præstedømmet:

Ved at leve retskaffent, så vi fortjener præstedømmets magt.

Ved at være aktiv i at søge efter muligheder for at tjene i kvorummet.

Når vi har fået præstedømmet, bliver vi ikke automatisk velsignet med magt, ligesom vi ikke bliver en ansvarlig bilist, blot fordi vi har fået kørekort. Herren erklærede: „Himlens kræfter kan ikke kontrolleres . . . uden ved retfærdighedens grundsætninger" (L&P 121:36).

Præstedømmets magt modtager vi gradvist. Selv vor Frelser måtte disciplinere det fysiske legeme og udvikle sig „nåde for nåde" indtil han modtog fylden (L&P 93:12-13). Det samme kan vi, hvis vi er sande og trofaste mod vores pagter.

Vi kan imidlertid miste præstedømmets magt, hvis vi overtræder. Åndelig magt er følsom over for dårlig påvirkning og trækker sig tilbage. Peter formanede os om, at vi skulle undgå „fordærvelsen i verden" (2 Pet. 1:4).

Jeg var stolt af en ung præst, Rick Dove fra Tucker i Georgia, som fortalte om sine oplevelser ved en rockkoncert. Han så unge mennesker, som drak, var dårligt klædt, talte et dårligt sprog og opførte sig dårligt i al almindelighed. Han sagde: „Jeg kom pludselig i tanke om, hvem jeg var, og følte, at jeg var anderledes, så jeg gik."

Af og til glemmer vi, hvem vi er. Forleden dag gik jeg ind i en kiosk for at købe en avis. Jeg blev chokeret over at se en mand, en højpræst, som jeg kendte godt, stå og kikke i et blad fra afdelingen „kun for voksne". Han vidste ikke, at jeg så ham. Jeg var meget skuffet. Denne tanke slog ned i mig: Hvad nu, hvis jeg havde været hans søn, som anså min far for at være en helt?

Jeg husker en samtale mellem en far og hans søn i Arthur Millers skuespil *Alle mine sønner.* Sønnen opdager, at hans far har handlet uærligt i forretningsanliggender. Faderen siger, idet han ved, at det at miste sin søns agtelse er et af de største tab, der findes: „Søn, jeg ved det. Jeg er ked af det. Men er jeg faktisk ikke værre end alle andre."

Sønnen svarer: „Far, jeg ved det, men jeg troede, du var bedre."

For dem, som bærer præstedømmet, unge eller ældre, er der kun en standard for moralsk anstændighed. Film, fjernsynsprogrammer, musik eller trykt materiale, som er upassende for de unge, er også upassende for deres forældre.

De, som mener, at de kan acceptere umoralsk materiale, fordi de er modne eller intelligente, tager fejl. De, som undskylder en overtrædelse ved at sige: „Jeg er jo ikke fuldkommen", må huske, at en bevidst begået synd er meget langt fra fuldkommenhed. Det vil være godt for os at overveje dette råd fra præsident Brigham Young: „Vær så fuldkommen, som du kan, for det er alt, man kan gøre . . . Man synder, når man ikke lever så retskaffent, som man kan" (i *Journal of Discourses,* 2:129-130).

Profeten Alma, som led „næsten til døde" (Mosiah 27:28), da han omvendte sig fra sit oprør og sine overtrædelser, bad: „Kom ud og udskil jer fra de ugudelige og rør ikke deres urene ting" (Alma 5:57). Vi, som bærer Herrens hellige kar, har Herren befalet: „Vær rene" (L&P 38:42).

Herren skabte præstedømmets kvorummer til at være den bedste tjenesteorganisation for mænd i hele verden. Hvis vi havde visdom og tro nok til at bruge kvorummerne, som Herren forestillede sig det, kunne vi blive gjort store i hans øjne, og alle medlemmer af Kirken ville blive velsignet. Er det ikke præstedømmets vigtigste mål – at velsigne, at opmuntre, at ophøje? Kvorummet maksimerer det gode, som opstår ved en kombination af broderskab og tjeneste.

Lad mig give nogle eksempler på præstedømmet i funktion.

En opløftende begravelse blev afholdt for en 18-årig dreng, som vi kan kalde John. John var en bemærkelsesværdig ung mand, som modigt kæmpede mod en muskelsygdom og tabte. Han måtte sidde

i kørestol i de år, han kom i Det Aronske Præstedømme.

Man lagde i høj grad mærke til de hengivne medlemmer af hans præstedømmekvorum ved begravelsen. Johns indflydelse på sit kvorum var meget stor, selv om han aldrig spillede fodbold, aldrig tog på lejrtur eller dansede eller foretog sig nogen af de normale teenageaktiviteter. Det var hans tro og forpligtelse over for Kirken, som påvirkede hans kvorumsmedlemmer. Og noget andet – John gav sit kvorum en mulighed for at tjene i kærlighed.

Da John var diakon, ville han gerne omdele nadveren. En dreng fik til opgave at skubbe kørestolen, mens John holdt bakken på sit skød. Det var lidt underligt til at begynde med, men de andre blev hurtigt ivrige efter at hjælpe ham med at udføre sit ansvar i præstedømmet.

Da John blev ordineret til præst, var han meget svag og kunne ikke knæle ned for at velsigne nadveren. Hans kvorum fandt en løsning. De placerede hans kørestol ved siden af nadverbordet. En brød brødet, knælede så ned foran ham ved kørestolen og holdt mikrofonen, mens John udtalte de hellige ord. At gøre dette for deres bror, blev snart en ære for alle i kvorummet.

De fulgte med begejstring hans lederskab, som førsteassistent i præsternes kvorum. Da John var ude af stand til at få opfyldt sin drøm om at leve op til kravene som spejder, tjente præsterne penge, så de kunne købe en særlig platte, som blev givet til ham ved et nadvermøde. På den stod: „Givet til John for usædvanlig tjeneste for sit kvorum og for at være et godt eksempel for os alle."

I løbet af årene havde de unge mænd i Johns kvorum mange sjove aktiviteter, men ingen havde større påvirkning på dem eller lærte dem mere om at forstørre deres kaldelse i præstedømmet og elske hinanden end den smukke oplevelse, de havde med deres ven, John.

Vi forventer en masse af brødrene i Det Aronske Præstedømme, og når de bliver rigtigt undervist, skuffer de os sjældent. Jeg husker, da Dr. Harold Hulme virkede som biskoppens rådgiver for et kvorum af diakoner. De blev inviteret til at komme op på hospitalet. Da han præsenterede sit kvorum for sygeplejerskerne, sagde en af dem: „Hvor usædvanligt. Diakonerne i vores kirke er ældre mænd". Dr. Hulme svarede: „Jo, men vores diakoner er usædvanlige unge mænd. De kan klare det, når de er 12 år gamle!"

Husker I for nogle få år siden, da store brande hærgede ukontrolleret i det sydlige Californien? Da de stærke vinde blæste, holdt politiet folk uden for området. Nogle få familier fik tilladelse til at blive for at prøve at redde deres hjem.

Hurtigt ankom en varevogn til et af husene. Den var fyldt med brødre fra kvorummet, og de havde alle en skovl med. De blev spurgt: „Hvordan kom I forbi politiafspærringen?" Svaret var: „Det var let. Vi fortalte dem bare, at vores bror bor her."

Snart var der 39 brødre, som hjalp med at grave en rende for at holde ilden væk. En nysgerrig politibetjent viste sig og sagde: „Jeg ville bare gerne møde den mand, som har 39 brødre!"

Ældste Matthew Cowley spurgte engang en kvorumspræsident for ældsterne, hvordan hans ældster kom ud af det som et kvorum. „Gør I noget for at hjælpe hinanden?" „Åh ja," lød svaret. „Vi har et medlem af vores kvorum på hospitalet i New Mexico. Han var en energisk ung mand. Han købte sig en gård, arbejdede hårdt og har en dejlig familie. Pludselig blev han meget syg." Det kunne have betydet, at han ville miste sin gård og sin mulighed for at forsørge sin familie.

Ældsternes kvorumspræsident sagde: „Det var også et tab for os, ligesom det var for hans hustru og børn. Så vi gik i gang, og siden har vi drevet gården. Alt, hvad han nu skal spekulere på, er at blive rask."

Mange gange forstørrer vi vores kaldelse individuelt, stille, uden nogen blæsen i trompet. Jeg tænker på en kvorumspræsident for ældsterne, Kirk Barnett fra Las Vegas. Da han en tidlig morgen var på besøg på hospitalet, fik han den tilskyndelse at spørge, om der lå andre sidste dages hellige på det hospital. De fortalte om en ældre kvinde, der ventede på at blive opereret for en hjerneblødning. Hun havde ingen familie eller venner der, ingen som kunne opmuntre hende. Hun var meget bange! Præsident Barnett sad hos hende i to timer. Hans hånd var helt hvid, fordi hun holdt den så hårdt. Mindst 20 gange sagde hun, at hun elskede ham.

Brødre, vi er Guds sønner. Vi har fået fuldmagt af Jesus Kristus til at bære hans hellige præstedømme og til at opbygge hans kirke. Vi skal øge vores opmærksomhed som kvorummer og som enkeltpersoner og øge vores evne til at føle omsorg. Lad os leve retskaffent og tilbyde præstedømmets helbredende magt ved vores tjeneste i kvorummerne, for at „styrk(e) de svage, støt(te) de nedhængende hænder og styrk(e) de matte knæ" (L&P 81:5).

I Mormons sidste kærlige brev til Moroni sluttede han: „Min søn, vær trofast i Kristus" (Moroni 9:25). Jeg tror, at det er enhver kærlig fars eller mors råd til deres søn: Vær trofast i Kristus. Må vi være det og ære hans præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

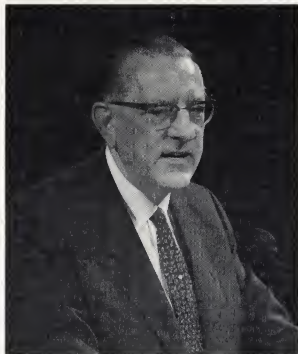

Medlemmer af De Halvfjerds.

Forandring

Ældste Jacob de Jager
De Halvfjerds

„Vor himmelske Fader har lovet os, at han vil give mennesket en ny indstilling . . . De dramatiske forandringer, vi har oplevet i de sidste år, er begyndelsen på en ny æra."

Brødre, det er rart at være sammen med jer. At tale ved et præstedømmemøde til generalkonferencen er bogstavelig talt en engangsoplevelse for mig, fordi jeg aldrig før, i de 15 år jeg har tilhørt De Halvfjerds' Kvorum, har haft dette privilegium, og det er ikke sandsynligt, at jeg får endnu en chance for det. Derfor anser jeg det for en personlig velsignelse at tale til sådant et stort publikum af værdige mænd, der bærer Guds præstedømme.

Mange af jer er stadig enlige, og mange af jer er gift. Til dem, som er gifte, vil jeg gerne, på grundlag af egen erfaring, bære vidnesbyrd om, at en kærlig, opmuntrende hustru er en storslået kilde til styrke. I har sandsynligvis hørt udsagnet: „Bag alle store mænd, står en stor kvinde". I Kirken har vi ændret dette noget, så det lyder: „Bag alle store mænd i Kirken står en forbavset svigermor", fordi hun nok siger: „Er det den dreng, der giftede sig med min datter? Er han biskop nu? Det kan jeg ikke tro." Jo, svigermor, denne dreng er blevet moden, har fået erfaringer ved at påtage sig større ansvar og har lært at tjene Herren, mens han tjener andre. Kort sagt: han har *forandret* sig!

Jeg vil gerne tale i aften om *forandring*, fordi alt omkring os ser ud til at forandre sig med større og større hast. I de sidste to år har vi oplevet mægtige ændringer i Østeuropa. Ligeledes har de nylige begivenheder i Den Persiske Golf forståeligt nok ændret mange menneskers liv på dramatisk vis. Det var uundgåeligt, at vores liv ligeledes blev påvirket af begivenhederne omkring os, og måske følte vi uro på grund af, at ændringerne i verden var uden for vores kontrol.

Alligevel er der betydningsfulde forandringer, som alle bør være i stand til at foretage, hvis de er rigtigt forberedt, forandringer, som vi har kontrol over. Brødre, som præstedømmebærer bør vi stille os selv disse spørgsmål: „Skænker jeg de personlige forandringer, som vil gøre mig til et bedre menneske i Herrens øjne, tilstrækkelig med tid?" Og: „Skænker jeg, som far og åndelig leder i mit hjem, mine grundlæggende pligter og ansvar tilstrækkelig opmærksomhed og tid?" Disse ansvar består i:

1. At lede min familie i regelmæssig bøn og skriftstudium.
2. At forberede mine sønner til at modtage præstedømmet og forberede andre i min familie til at ære præstedømmet.
3. At opmuntre min familie til at være værdig til at modtage templets ordinanser og være trofaste mod de pagter, de har indgået.
4. At hjælpe mine familiemedlemmer med at udvikle deres personlige talenter og guddommelige gaver til at styrke og tjene andre.
5. At inspirere medlemmerne af min familie til at holde Guds befalinger og holde ud i tro til enden.

Når vi rigtigt forstår, accepterer og forpligter os selv over for disse pligter i præstedømmet, forbereder vi os selv til en mirakuløs ændring med evige konsekvenser.

Har vi ikke fået løfte om, at vi kan „få del i guddommelig natur" (2 Pet. 1:4). Dette betyder, at gennem personlige forandringer, udvikler vi et ønske om at leve i harmoni med Herrens guddommelige lærdomme og om at gøre vores sind fri fra alle dårlige følelser, vi kan have mod andre mennesker. Dette vil gøre os mere værdige, ja, mere fuldkomne.

Det gamle ordsprog, „forandring er fremgang", får en særlig betydning for os alle – fordi omvendelse er forandring, fuldkommengørelse af os selv er forandring. Alt dette er i fuldstændig harmoni med vor himmelske Faders ønske og vor Forløsers kærlige bøn.

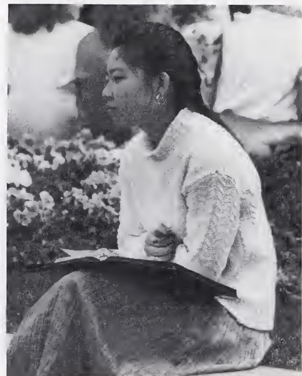
Som medlemmer af Herrens gengivne kirke, har vi ved guddommelig åbenbaring modtaget en fuldkommen kundskab om det, fremtiden har til os. *Forløsningsplanen er blevet åbenbaret til os i al sin herlighed.* Den omfatter en fuldstændig beretning om vores førjordiske tilværelse, vores jordiske rejse og vores liv herefter, *som står optegnet i Mormons Bog.*

Ældste Neal A. Maxwell har sagt følgende om den måde, hvorpå vi burde læse Mormons Bog: „For nogle medlemmer af Kirken forbliver Mormons Bog ulæst. Andre bruger den lejlighedsvis, som om det blot var en god citatbog. Endnu andre accepterer og læser den, men undersøger og overvejer den ikke rigtigt. Vi skal mætte os med den, ikke blot nippe til den" (*But for a Small Moment*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, s. 28).

Lad os derfor mætte os med Amuleks ord, han som var Alma den yngres missionærkammerat, og som står i Alma, kapitel 34, begyndende med vers 30:

„Mine brødre, *eftersom de hellige skrifter vidner om disse ting*, og I har fået så mange vidnesbyrd, ønsker jeg, at I skal komme ud og bære omvendelsens frugter.

Ja, jeg ville ønske, I ville komme og ikke

forhærde jeres hjerter længere; thi se, nu er tiden og frelsens dag for jer; og dersom I vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan snart blive iværksat for jer.

Dette er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.

Og som jeg sagde jer før, *eftersom I har haft så mange vidnesbyrd*, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.

I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden" (vers 30-34, fremhævelse tilføjet).

Jeg beder til, brødre, at vi vil være opmærksomme på disse formaninger fra Amulek, i hjemmet, på arbejdet, i det samfund, hvor vi bor, i vores kirkekaldelser, og at vi må besvare det ofte citerede spørgsmål, som Alma stillede: „Har I oplevet denne store forandring i hjertet?" (Alma 5:14) med et højt og tydeligt: „Ja, det har vi!"

Brødre, vi skal forbedre os, enkeltvis og samlet, så vi kan styrke Kirkens præstedømmebæreres grundvold, så vi kan berede os selv på at opfylde vores ansvar i det næste århundrede, som meget vel kan indeholde den mest betydningsfulde forandring i menneskehedens historie: forandringen af alle menneskers hjerte overalt, virkelig omvendelse af mennesker i stadigt øgende antal, at riget ruller frem til alle jordens egne „ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden" (L&P 65:2).

Vor himmelske Fader har lovet os, at han giver mennesket en ny indstilling og „tager stenhjertet ud af deres legeme og giver dem et kødhjerte" (Ez. 11:19). De dramatiske forandringer, vi har oplevet i de sidste år, er begyndelsen til en ny æra. Ved regionalrepræsentanternes seminar i april 1987 fortalte ældste Maxwell følgende:

„Alt skal gøres med visdom og orden. Mormonpionererne blev rost for deres overrisling af Utah-ørkenen. Vi forbereder os nu til den sidste mormon-overrisling, som vil finde sted, når Kirken er vokset i antal og åndelighed til et sådant stade, at evangeliets sandhed og retfærdighed skal fare hen over jorden som en flodbølge. Vi befinder os nu i et kort mellemspil i Kirkens historie, som går forud for en særlig æra, der snart vil indtræffe, hvor evangeliet vil blive bragt ud til vores brødre og søstre i den tredje verden. Deres reaktion kan overvælde os, og vi må sikre os, at vi har et godt grundlag og er rede til at tage imod disse brødre og søstre, for de er rede til os. De forberedes i øjeblikket på at høre ordet. Må Gud velsigne os i vores forberedelse til at bringe ordet til dem."

Brødre, jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at de lærdomme, jeg har talt om i aften, er sande, at Mormons Bog i sandhed er Guds ord, og at det er den mest korrekte bog på jorden med hensyn til menneskehedens frelse og ophøjelse.

Jeg ved at Gud lever, at Jesus Kristus er vores Frelser og Forløser. Jeg bevidner også, at præsident Ezra Taft Benson er Herrens profet på jorden i dag. Jeg beder om, at vi alle må gå ud i verden for at vidne om disse enkle sandheder, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum synger en salme sammen med forsamlingen.

Kristi unge efterfølgere

Ældste Jack H. Goaslind
De Halvfjerds

„Jeg beder jer Kristi unge efterfølgere om at udvikle, at værne om og opretholde retskafne ønsker. ‚Yagottawanna'. Det er nøglen til handling; det er nøglen til lykke."

Jeg er dybt taknemmelig for min kaldelse til at virke som præsident for Unge Mænds hovedbestyrelse. Denne opgave syntes overvældende, da jeg modtog den. Den er blevet endnu mere udfordrende, efterhånden som jeg får større forståelse både af den storslåede fremtid, I unge mænd kan få, og de hindringer, I skal overvinde for at nå jeres mål.

Jeres muligheder, unge mænd, er beskrevet i en sætning i Mormons Bog: „Kristi efterfølgere" (Helaman 3:29). Hvordan er Kristi efterfølgere? Kan I diakoner, lærere eller præster blive sådanne efterfølgere, eller er det noget, der kun gælder den ældre generation? Selv om min formelle titel er præsident for Unge Mænds hovedbestyrelse, så håber jeg, at jeg i virkeligheden præsiderer over et broderskab af Kristi unge efterfølgere. Jeg vil gerne henvise til jer unge mænd som „Kristi unge *efterfølgere*". Selv om I er *unge* mænd, så er I mænd. Jeg beder til, at vi hver især må forstå Guds ord, som vil lede os på den lige og snævre kurs og hjælpe os til at undgå meget lidelse og elendighed i livet. Jeg vil gerne tale om én betydningsfuld egenskab hos Kristi unge efterfølgere.

Denne egenskab blev udtrykt i et ord, som jeg fornylig så trykt på en slidt T-shirt, som en ung mand havde på. T-shirten stammede fra en ungdomskonference, holdt for længe siden. Der stod „Yagottawanna" (Man må have et ønske). Jeg gættede for sjovt på, at det måske var et gammelt indiansk ord, men jeg bad ham om at forklare det for mig. Han så ud som om jeg var skør, men indvilligede så i at svare alligevel. „'Yagottawanna'", sagde han, „betyder, at man må have et *ønske* om at gøre noget, før man vil gøre det". Selvfølgelig vidste jeg det hele tiden, men det var rart at høre ham sige det.

Hvem der end planlagde denne ungdomskonference havde den rette forståelse. „Yagottawanna" omfatter flere betydningsfulde evangeliske principper.

Det minder mig om en af guddommens egenskaber. „Der findes intet, som Herren, din Gud, sætter sig for i sit hjerte at gøre, uden at han vil gøre det" (Abraham 3:17). Er det ikke vidunderligt, at vi kan stole på, at vor himmelske Fader vil gøre det, han siger, han vil gøre?

Der er to elementer i dette princip. For det første: Gud sætter sig noget for i hjertet. Når vi sætter os noget for i hjertet, betyder det som regel, at vi *føler* noget. Det er åbenbaringens ånd (se L&P 8:2-3). Det giver en intens følelse af fred og velvære. Præsident Marion G. Romney sagde, at det „kommer til vores sind og følelser og motiverer os til at gøre det, der er rigtigt" (*Ye are a Peculiar People*, Brigham Young University Speeches of the Year, Provo, 10. apr. 1956, s. 8). Det får os til at gøre det, der er godt (se L&P 11:12).

Hvor mange af jer har hørt en inspirerende tanke, salme eller beretning og derpå fået et ønske om at gøre noget godt? Det er ikke usædvanligt, det er en sund åndelig følelse, som er nødvendig for vores fremgang. Men hvor ofte har du *handlet* i henhold til din følelse? Det bringer os til anden del af dette princip. Når Gud sætter sig noget for i sit hjerte, så *gør* han det, ligegyldigt hvad det er. Han *gør* det ganske enkelt.

Det er blevet sagt: „Vores følelser blev givet os for at motivere os til handling, men når de ikke bliver til handling, har de intet formål" (Daniel Keyte Sandford, i *The International Dictionary of Thoughts*, comp. John P. Bradley, Leo F. Daniels, Thomas C. Jones, Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969, s. 291). Det betyder, at når vi har *følt* noget, så skal vi *handle* i overensstemmelse med de følelser, vi har. Ældste Joseph B. Wirthlin bemærkede, at „personer, der handler ret og ‚hungrer og tørster efter retfærdighed' (Matt. 5:6), får de følelser, der motiverer til at handle ret, og vedligeholder dem ved deres handlinger" (aprilkonferencen 1976). Derimod sætter de, der ikke handler i henhold til deres retfærdige ønsker, sig i en alvorlig fare. C. S. Lewis sagde: „Jo oftere en person føler uden at handle, desto sjældnere vil han være i stand til nogen sinde at handle, og i det lange løb vil han blive mindre i stand til at føle" (*The Screwtape Letters*, New York: Macmillan Publishing Co., 1982, s. 61).

„Yagottawanna" hjælper os også med at forstå handlefrihedens princip. Unge mennesker med oprigtige ønsker er initiativrige. De gør gode ting uden at vente på at få det fortalt. De „gør mange ting af egen fri vilje og udøver megen retfærdighed" (se L&P 58:27). De *virker* i stedet for at vente på at blive *påvirket*. De har kontrol over sig selv. Denne kontrol er en vidunderlig følelse. Det er en følelse, vi får, når vi handler i overensstemmelse med en af vores mest dyrebare gaver – handlefriheden.

„Yagottawanna" viser også tro. *Ønske* er begyndelsen til tro. Herren vil velsigne dig, hvis du „blot ønsker at tro" (Alma 32:27). Hvis vi tillader det, kan dette ønske vokse til moden tro, som kan få ting til at ske.

Det, vi ønsker, vil i sidste instans være medvirkende i afgørelsen af vores endelige dom. Alma sagde, at Gud „giver menneskene efter deres ønske, det være til død eller liv" (Alma 29:4).

Ønsker ændrer sig i løbet af vores liv, sommetider dramatisk og hurtigt, og andre gange gradvist. Ældste Boyd K. Packer citerede engang Lady Astor: „Jeg har altid været bange for at blive gammel, for så kan man ikke gøre alle de ting, man har lyst til. Men det er ikke så slemt, for til den tid erkender man, at man slet ikke ønsker det" (*Den danske Stjerne*, maj 1975, s. 4). Vær opmærksom på, at ting, der synes meget vigtige for jer nu, ikke betyder noget om nogle år. Men lige nu kan I vælge det, der er i harmoni med evigheden. F.eks. kan I vælge at være retskafne i stedet for at spilde jeres tid med forkrænkelige ting; I kan vælge at tjene villigt i stedet

for at være selviske. Ældste Marion D. Hanks har ofte citeret et vist ordsprog, som handler om, at „det, som har størst betydning ikke må tilsidesættes til fordel for det, som har mindst betydning". De valg, vi træffer her i livet, har en meget betydningsfuld indflydelse på vores evighed.

Rigtig tilbedelse illustrerer, hvordan „Yagottawanna" virker. Hvor mange af jer har f.eks. påtaget jer „det er kedeligt"-indstillingen ved nadvermødet? I kender denne indstilling: fremadbøjet i taljen, hovedet hvilende i hænderne, albuerne på knæene, øjnene stift rettet mod gulvet. Har I tænkt på, at det er jeres eget *valg*, om mødet skal være interessant eller ej?

For flere år siden hørte jeg om en god bror, som beskrev sin indstilling, mens præsident David O. McKay holdt den afsluttende tale ved generalkonferencen. Det var en lummer eftermiddag, og dette var det femte møde han havde været med til. Han sad på balkonen, og han havde et alvorligt problem med sine tanker, der hele tiden vandrede bort. Han bemærkede en mand, der sad i midtersektionen, og som var faldte i søvn og sad med sit hoved bøjet tilbage og med åben mund. Han fandt ud af, at hvis han sad oppe på tabernaklets tag kunne han spytte ned gennem et af ventilationshullerne og lige ned i munden på denne sovende mand. Hvilken herlig tanke! Efter mødet hørte han to mænd, der talte om deres følelser under præsident McKays tale. De var tydeligevis rørte over det, de havde hørt. Han tænkte: Disse to mænd havde haft en vidunderlig åndelig oplevelse, og hvad lavede jeg? Tænkte på spytklatter fra loftet!

Præsident Spencer W. Kimball sagde, at tilbedelse „er den enkeltes ansvar. Uanset hvad der siges fra talerstolen, kan man, hvis det er ens ønske at gøre det, tilbede Herren i ånd og sandhed . . . Hvis mødet er en fiasko for dig, så er det dig, der her fejlet. Ingen kan tilbede for dig; du må selv sørge for at tilbede Herren" (*Den danske Stjerne*, juli 1978, s. 5).

En ung mand beskrev, hvordan han første gang følte tilbedelsens ånd. Han havde været delvist aktiv i sine år i Det Aronske Præstedømme. Når han var til nadvermøde, sad han sædvanligvis på sidste række sammen med en gruppe af sine venner, og han var bestemt ikke et eksempel på ærbødighed. En dag kom han imidlertid lidt for sent, og der var ikke plads hos hans venner. Han sad alene og for første gang i sit liv, lukkede han øjnene under bønnerne, han sang med på salmerne, han lyttede til nadverbønnerne, og han hørte efter talerne. Da den første taler var halvt færdig, opdagede han, at tårerne stod ham i øjnene. Lidt pinligt berørt så han sig forsigtigt omkring; der var ingen andre, der så ud til at være rørt.

Han vidste ikke med sikkerhed, hvad det var, der skete med ham, men denne oplevelse ændrede hans liv. Det var ved dette møde, han virkelig indledte sin åndelige forberedelse til at blive missionær. Han *følte* noget, og heldigvis handlede han og bevarede således følelserne. Jeg vil gerne understrege et betydningsfuldt ønske, I bør udvikle. „Yagottawanna" – I må ønske at holde jer selv rene og fri fra umoralske handlinger (se Alma 38:12). I kan kontrollere jeres lidenskaber. Jeg håber, at I vil udvikle det ønske, at ære de unge piger. Ældste M. Russell Ballard fortalte os ved sidste generalkonference i oktober, at unge piger ønsker at blive behandlet med høflighed (se oktoberkonferencen 1990). De standarder, der er skitseret i pjecen *Til gavn og styrke for de unge* er af stor værdi. Disse kirkestandarder vil blive *dine* standarder, hvis du virkelig værner om den, hvis du føler deres værdi, og hvis du handler i overensstemmelse med dem. Ja, „Yagottawanna" – I må ønske at efterleve disse standarder.

Hvis jeres hjerte er rent, hvis I ønsker det gode, sande og smukke, så kan I undgå livets fælder. Hvis I bygger jeres grundvold „på vor Forløsers klippe, på Kristus," så skal djævelen „ingen magt få over jer" (Helaman 5:12).

I kan også være en god indflydelse, så evangeliets budskab stråler ud fra jer. For nylig hørte jeg om en ung pige, der inviterede en gruppe af sine venner til at tage deres kærester med hjem til hende efter en fest. Et par gjorde holdt på vejen for at hente et videobånd, de kunne se. Da de sad og så det, gik det op for dem, at det var en umoralsk film. Den unge pige blev urolig og gik ud for at tale med sine forældre. De mindede hende om, at den slags film ikke blev vist i deres hjem og foreslog, at man skulle slukke for den. Den unge pige sagde, at hun ville gøre det, og det gjorde hun. Det så ud som om, alle var lettet. Dette var en enkel begivenhed, men den illustrerede et pointe. En ung pige, som *ønskede* at være god, handlede i overensstemmelse med sine ønsker, og hele gruppen blev holdt borte fra noget dårligt. Når sådanne handlinger gentages mange gange, indtil de bliver en vane, kan det blive en påvirkning, der spredes ud i Kirken og i samfundet.

Jeg beder jer Kristi unge efterfølgere om at udvikle, om at værne om og om at opretholde retskafne ønsker. ,Yagottawanna'. Det er nøglen til handling; det er nøglen til lykke. Det er nøglen til at tilbede Herren, til at udvikle tro og til at holde renhedens standarder.

Jeg lover jer, at Herren vil velsigne jer med den rette indstilling og de rette ønsker, når I beder til ham, opfylder jeres pligter, holder befalingerne og tjener ham. Så vil I unge mænd i sandhed blive Kristi efterfølgerer. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ældste Merlin R. Lybbert fra De Halvfjerds taler med præsidentinden for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, præsidentinde Elaine L. Jack.

Udsigt over Tempelpladsen. Tabernaklet ses til venstre.

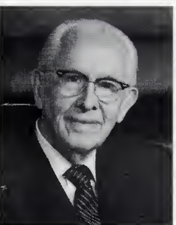
Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalautoriteter april 1991

Det Første Præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

Ezra Taft Benson
Præsident

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

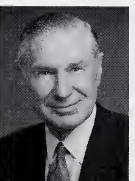
Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

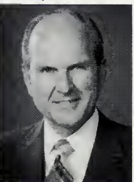
David B. Haight

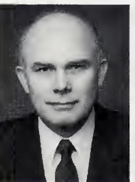
James E. Faust

Neal A. Maxwell

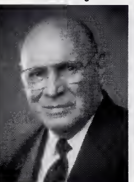
Russell M. Nelson

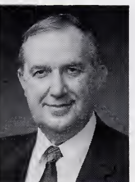
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

De Halvfjerds' Præsidium

Dean L. Larsen

Marion D. Hanks

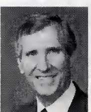
Robert L. Backman

James M. Paramore

J. Richard Clarke

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

De Halvfjerds' Første Kvorum

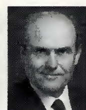
(i alfabetisk orden)

Angel Abrea

William R. Bradford

Ted E. Brewerton

Monte J. Brough

F. Enzio Busche

John K. Carmack

Joe J. Christensen

Gene R. Cook

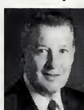

Jacob de Jager

Charles Didier

Loren C. Dunn

Vaughn J. Featherstone

Jack H. Goaslind

John H. Groberg

W. Eugene Hansen

Harold G. Hillam

Jeffrey R. Holland

F. Burton Howard

Marlin K. Jensen

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kikuchi

Adney Y. Komatsu

Alexander B. Morrison

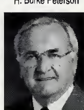

H. Burke Peterson

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

L. Aldin Porter

Hartman Rector, Jr.

Hans B. Ringger

Earl C. Tingey

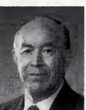

Robert E. Wells

De Halvfjerds' Andet Kvorum

(i alfabetisk orden)

Carlos H. Amado

H. Verlan Andersen

Eduardo Ayala

Ben B. Banks

George I. Cannon

Albert Choules, Jr.

Spencer J. Condie

Rulon G. Craven

LeGrand R. Curtis

Clinton L. Cutler

Julio E. Dávila

Robert K. Dellenbach

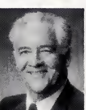
Graham W. Doxey

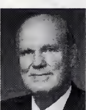

Lloyd P. George

Francis M. Gibbons

F. Melvin Hammond

George R. Hill III

Malcolm S. Jeppsen

Kenneth Johnson

Cree-L Kofford

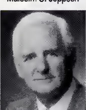
John R. Lasater

W. Mack Lawrence

Richard P. Lindsay

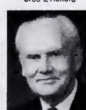

Merlin R. Lybbert

Douglas J. Martin

Helvécio Martins

Gerald E. Melchin

Lynn A. Mickelsen

Joseph C. Muren

Dennis B. Neuenschwander

Jorge A. Rojas

Glen L. Rudd

Gardner H. Russell

Robert E. Sackley

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorensen

Horacio A. Tenorio

J Ballard Washburn

Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

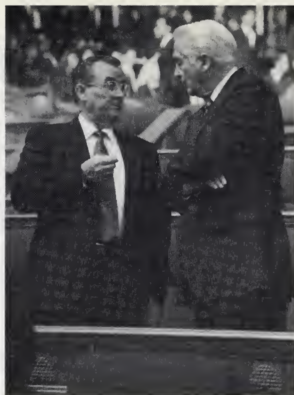

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

DA

Nyligt opretholdte medlemmer af De Halvfjerds, Joseph C. Muren, til venstre, bliver budt velkommen af ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum og ældsterne L. Lionel Kendrick og H. Verland Anderson fra De Halvfjerds.

Ældsterne Durrel A. Woolsey og Lloyd P. George fra De Halvfjerds.

Et kongeligt præsteskab

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Vi er alle i vor næstes tjeneste. Vi har ansvar for at undervise, opløfte, opbygge og inspirere vores næste."

Mine brødre i præstedømmet i hele verden, I er en inspirerende forsamling. For at bruge et ord, der er meget brugt af de unge i dag, så er det et „enormt" ansvar at tale til jer. Jeg beder om Herrens hjælp.

I ser meget beslutsomme ud. I ved, hvem I er, og hvad Gud forventer, at I bliver. Når jeg tænker på de mange unge mænd i Det Aronske Præstedømme, der er her i aften, så kan jeg se en storslået fremtid for jer.

Da jeg var omkring ni år gammel og gik i underskolen her i Salt Lake City, blev alle de unge i byens skoler bedt om at udfylde en formular, der skulle angive, hvad vi ønskede at blive, når vi blev voksne. Listen blev så placeret i en vandtæt metalæske og begravet under en ny flagstang, som prydede indgangen til rådhusets grund. Flere år senere skulle æsken åbnes og dens indhold gøres tilgængeligt.

Da jeg sad med blyanten i hånden, tænkte jeg på spørgsmålet: „Hvad vil jeg gerne være, når jeg bliver voksen?" Næsten uden at tøve, skrev jeg ordet *cowboy*. Ved frokost den dag, fortalte jeg min mor mit svar. Jeg kan næsten se mor for mig, da hun formanede mig: „Kan du se at komme tilbage til skolen og ændre det til *bankmand* eller *sagfører*!" Jeg adlød min mor, og alle mine drømme om at blive cowboy forsvandt for evigt.

En dreng, som var mere fast i sine beslutninger i sin barndom, var Steve Alford, som spiller for Dallas Mavericks i amerikansk professionel basketball. Han husker, at han sagde til sin vejleder i ottende klasse, da hun var ved at udfylde en uddannelsesformular for ham, at han ville spille basketball på professionelt topplan. Hun svarede: „Det kan jeg ikke skrive." Steve Alford svarede: „Så lad være med at skrive noget, for det er det jeg vil!" Og det var det han endte med at gøre.

En af de største ledere i vor tid, præsident Harold B. Lee, berettede i en tale på BYU om en ung sidste dages hellig mand, som under anden verdenskrig var i England. Han var gået ind i officersklubben, hvor de afholdt en temmelig løssluppen fest. Han lagde mærke til, at der lidt afsides stod en engelsk officer, som tilsyneladende ikke syntes spor om festen. Han gik over til ham og sagde: „Det ser ikke ud til, at du synes om denne form for fest." Den unge britiske officer rettede sig op, så han blev lidt højere, end han var før og svarede: „Nej hr., jeg kan ikke tage del i denne form for fest, fordi, forstår De, jeg tilhører Englands kongehus." Da vores unge sidste dages hellige mand vendte sig bort, sagde han til sig selv: „Det kan jeg heller ikke, for jeg tilhører Guds riges kongehus" („Be Loyal to the Royal within You," i *Speeches of the Year, 1973*, Provo: Brigham Young University Press, 1973, s. 100).

Måske huskede den unge mand apostlen Peters ligefremme udtalelse: „I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys" (1 Pet. 2:9). Brødre, vær loyal over for det kongelige i jer.

Mine tanker har på det sidste koncentreret sig om Frelserens ord i den uge, da det forsonende offer blev ydet, da han sagde: „,Kom Hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.'

Da skal de retfærdige svare ham og sige: ,Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og Kongen skal svare og sige til dem: ,Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig'" (Matt. 25:34-40).

Brødre, vi ønsker at rose jer for den tro, I viser ved at efterleve fasteloven, og for jeres gavmildhed ved at give jeres fasteoffer.

Vi roser også jer, diakoner og lærere, som hjælper med at indsamle fasteofferet i mange dele af verden. Velfærdsprogrammet er guddommeligt inspireret, og de, der har brug for det, bliver hjulpet af biskopper, som følger Åndens inspiration og velfærdsprincipperne, når de imødekommer disse behov.

Ud over den vedvarende hjælp, der kan ydes ved at bruge jeres regelmæssige fasteofferbidrag – og denne hjælp er meget omfattende – følte jeg her til aften, at I måske vil påskønne, at blive informeret om den nuværende status af de særlige fastedage vi har afholdt og de bidrag, der blev ydet i forbindelse med dem. Resultatet af de to særlige fastedage i 1985 og ydelserne til den særlige hjælp er løbet op i $13145527. Bidragene er blevet brugt følgende steder: Afrika $8662765. Resten blev fordelt i De Forenede Stater, Latinamerika, Asien, Europa og Mellemøsten, således at de totale udgifter i dag er $11460780, med en saldo på $1684767.

Lad mig fortælle jer lidt mere detaljeret om nogle af de projekter og mennesker, som er blevet velsignet ved jeres gavmildhed.

I det østlige Guatemalas frugtbare lavland, nær byen, San Esteban, hjælper Kirken og Ezra Taft Benson Landbrugs- og Fødevareinstitut de fattige bondefamilier med at øge landbrugsproduktionen. Ved at lære dem teknikker for bedre forberedelse af jorden, gødning og overrisling, opnår de små gårde bedre afgrøder, som giver bedre ernæring til familierne og ekstra foder til husdyrbestanden.

Til at begynde med fik 160 familier gavn af denne undervisning og hjælp. Inden længe vil antallet af familier være 400. Efterhånden som kundskab og færdigheder

gives videre til naboerne, vil mange tusinder få gavn af dette.

Når de således er udfriet fra deres fangenskab i form af fattigdom og mangler, vil de bedre være i stand til at modtage de åndelige gaver, Gud har til dem. Vi vil i vores indsats for at hjælpe dem bedre kunne forstå hans ord: „Jeg var i fængsel, og I besøgte mig" (Matt. 25:36).

Børnene i de afrikanske lande vaccineres i forbindelse med en indsats for at have udryddet smitsomme sygdomme ved afslutningen af dette århundrede. Et bestemt projekt omfatter samarbejde med Rotary Internationals Polio Plus. Kirken har købt tilstrækkelig med poliovaccine til at vaccinere 300000 børn. Køleskabe, der virker ved gas eller elektricitet, er blevet placeret på sundhedscentre på landet for at holde vaccinen virksom, indtil den gives børnene. I, mine brødre, og jeres familier har hjulpet med at gøre denne drøm til virkelighed.

Tættere på dette tabernakel har omsorgsfulde tandlæger sluttet sig sammen for at give gratis tandbehandlinger til beboerne på et hjem for hjemløse. Disse tandlæger, sundhedsmedarbejdere og andre professionelle giver frivilligt af deres tid og evner. Kirken har hjulpet med at sørge for det nødvendige tandlægeudstyr.

Denne indsats letter ikke blot ubehag og smerte, den gør også smilene større, opløfter ånden og glæder hjertet hos de hjemløse patienter. Mesterens ord bringer fred til de sjæle, som deltager i en sådan sag: „Jeg var fremmed, og I tog jer af mig" (Matt. 25:35).

I Filippinerne sørger Kirken for hjælp til Mabuhay Deseret Foundation, som hjælper hundredvis af børn med at blive opereret for ganespalter og hareskår samt for at tage sig af ubehandlede benbrud og forbrændinger. Børn, der engang blev udstødt, lever nu normale liv. Deres glade løb og deres glæde synes at sige: „Jeg var syg, og I så til mig" (Matt. 25:36).

Gavmilde bidrag af tøj til Deseret Industries bliver brugt til at klæde mænd, kvinder og børn i hele verden. Tøjet bliver sorteret, delt op i størrelser og sendt ud til steder, så langt borte som Rumænien, Peru, Zimbabwe og Sierra Leone, såvel som til byer i Nordamerika. Dette tøj har varmet og trøstet mennesker i flygtningelejre og på børnehjem. Det smukke tøj og de gode stoffer, som var til overs hos giverne, er nu nye og dejlige klæder for ældre og fattige. Det giver betydning til ordene: „Jeg var nøgen, og I gav mig klæder" (Matt. 25:35-36).

Kirkens humanitære indsats når de sultne og hjemløse i mange amerikanske byer. I hele staten Utah, i grænsebyerne i Texas, Arizona og Californien og i områderne i Appalachia bliver mad og tøj givet gennem frivillige private organisationer eller direkte til børnehjem, fødevareindsamlingssteder og suppekøkkener. Meget af denne mad begynder sin lange rejse i produktionsprojekter, som ledes af lokale stave, som har påtaget sig denne opgave. Maden tilberedes og pakkes i Kirkens dåsevarefabrikker og uddeles via forrådshuse, hvor Kirkens velfærdsmodtagere og frivillige arbejder for at hjælpe de fattige og trængende i og uden for Kirken. Mange kan med følelse sige: „Jeg var sulten, og I gav mig at spise" (Matt. 25:35).

Langt borte på Mt. Kenyas vestside, langs randen af den enorme Rift Valley, kommer der rent vand til de tørstige mennesker. Et drikkevandsprojekt har ændret livet for 1100 familier. I samarbejde med TechnoServe, en privat frivillig organisation, hjælper Kirken i et projekt, der vil føre drikkevand gennem 40 km lange rør til hjemmene i et område med 15 landsbyer. Den enkle velsignelse, det er at have rent drikkevand, minder os om Frelserens ord: „Jeg var tørstig, og I gav mig at drikke" (Matt. 25:35).

På vegne af de hundrede tusinder, som har nydt gavn af jeres gavmilde fasteofferbidrag – børn, som nu går, smiler, som får mad og tøj, samt forældre, som nu kan leve normalt med deres børn – udtrykker jeg til jer, Kirkens præstedømme, en hjertelig tak fra så mange: „Tak, og må Gud velsigne jer."

For to tusind år siden, sad Jesus fra Nazaret ved en brønd i Samaria og talte til en kvinde om levende vand: „Jesus . . . sagde til hende: ‚Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen,

men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv'" (Joh. 4:13-14).

Jesu Kristi evangelium giver os alle denne dyrebare velsignelse. Kong Benjamin erklærede i sit mindeværdige budskab: „Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud" (Mosiah 2:17).

Brødre, vi er alle i vor næstes tjeneste. Vi har ansvar for at undervise, opløfte, opbygge og inspirere vores næste, for „sjæle er af stor værdi i Guds øjne" (L&P 18:10).

Der er eksempler overalt omkring på mennesker, som i andre har set behovet, ja, tørsten efter dette „levende vand", og som gennem deres eget liv og tjeneste har stillet denne tørst og velsignet disse mennesker.

Et eksempel på sand kærlighed og inspireret undervisning findes i beretningen om afdøde James Collier. Han havde ved sin indsats genaktiviseret et stort antal brødre i området ved Bountiful i Utah. Jeg blev indbudt af br. Collier til at tale til dem, som nu var blevet ordineret til ældster og som sammen med deres hustru og familie havde været i Salt Lake-templet for at modtage de evige pagter og velsignelser, som de så oprigtigt havde stræbt efter.

Ved en reception til ære for denne indsats kunne jeg se og føle den kærlighed, som Jim havde til dem, som han havde undervist og reddet. Uheldigvis var Jim Collier på dette tidspunkt angrebet af en dødelig sygdom og måtte overtale lægerne til at lade ham forlade hospitalet for at deltage i denne sidste æresaften. Da han stod på talerstolen, kom et stort smil over hans læber. Med tårefyldte øjne udtrykte han sin kærlighed til gruppen. Der var ikke et øje tørt. Br. Collier sagde med et smil: „Alle ønsker at komme i det celestiale rige, men ingen ønsker at dø for at komme der". Med en stille stemme sagde han: „Jeg er beredt til at gå, men jeg vil vente på den anden side for at byde hver af jer velkommen, mine kære venner". Han vendte tilbage til hospitalet. Han begravelse blev afholdt blot nogle få uger senere.

Må jeg afslutte med to beretninger fra mit eget liv: en fra mine drengeår og en fra mit voksne liv.

Da jeg var diakon, elskede jeg baseball. Ja, det gør jeg faktisk stadig. Jeg havde en baseballhandske, hvori der var indgraveret navnet „Mel Ott". Han var den mest berømte baseballspiller på det tidspunkt. Mine venner og jeg spillede i en lille gyde bag de huse, hvor vi boede. Der var knebent med plads, men det var i orden, hvis man bare kunne ramme lige. Hvis man kom til at slå bolden til højre for midten, så var katastrofen lige om hjørnet. Her boede en dame, som så os spille, og lige så snart bolden kom ind på hendes område, fik hendes hund fat i den og gav den til fru Shinas, når hun åbnede døren. Indenfor

lagde fru Shinas bolden sammen med alle de andre, hun tidligere havde konfiskeret. Hun var vores skræk, ødelæggeren af vores leg – ja, den største årsag til fortvivlelse. Ingen af os havde noget godt at sige om fru Shinas, men mange dårlige ting. Hendes vinduer fik flere særlige sæbebehandlinger allehelgensaften end nogen andre. Ingen af os talte til fru Shinas, og hun talte aldrig til os. Hun var hæmmet af et stift ben, som hindrede hendes gang og må have forårsaget stor smerte. Hun og hendes mand havde ingen børn, de levede afsondret og kom sjældent ud af deres hus.

Denne private krig fortsatte nogen tid – måske i to år – hvorpå et inspireret tøbrud smeltede vinterens is og startede et forår af gode følelser som løste denne stillingskrig. En aften, da jeg var ved at udføre min daglige pligt med at vande vores græsplæne, idet jeg holdt slangens mundstykke i min hånd, som man gjorde dengang, bemærkede jeg, at fru Shinas græsplæne var tør og var ved at blive sveden. Jeg ved ærlig talt ikke, hvad der gik af mig, men jeg brugte nogle få øjeblikke, og med vores vandslange vandede jeg hendes græsplæne. Det gjorde jeg hver aften, og da efteråret kom, rev jeg hendes græsplæne for blade ligesom jeg gjorde det med vores egen og lagde bladene i en bunke ved gaden, så de kunne blive brændt eller samlet ind. Hele sommeren havde jeg ikke set fru Shinas. Vi havde for længst opgivet at spille baseball i gyden. Vi havde ikke flere bolde og havde ikke penge til at købe nogen.

Men tidligt en aften blev fru Shinas hoveddør åbnet, og hun bad mig om at hoppe over det lille stakit og komme op til fordøren. Det gjorde jeg, og da jeg kom hen til hende, bad hun mig komme ind i hendes stue, hvor jeg blev bedt om at sætte mig i en lænestol. Hun gik ud i køkkenet og kom tilbage med en stor kasse, fyldt med basebolde og softbolde, der repræsenterede flere års indsamling. Jeg modtog den fyldte kasse, men den virkelige skat lå ikke i selve gaven, men snarere i hendes stemme. Jeg så for første gang et smil på fru Shinas ansigt, og hun sagde: „Tommy, jeg vil gerne give dig disse bolde, og jeg vil gerne takke dig, fordi du har været venlig imod mig". Jeg takkede hende og gik ud af huset som en bedre dreng, end da jeg gik ind. Vi var ikke længere fjender. Nu var vi venner. Den Gyldne Regel havde endnu engang virket.

Brødre, af og til synes de, som har mest brug for vores hjælp, at være dem, som er mindst interesseret i den. Hvis jeg forinden min afrejse til Toronto i Canada, hvor jeg skulle være missionspræsident, var blevet spurgt om, hvem af alle mennesker, jeg anså for den mindst sandsynlige person, som ville tilslutte sig Kirken, så have jeg sagt Shelley, en mand, jeg havde kendt i mange år. Hans søde hustru havde forgæves forsøgt at få ham interesseret i Kirken. En dejlig datter og en kær søn havde begge gjort deres yderste uden at kunne se nogen ændring. Måske kunne Shelley blot ikke udtrykke sine inderste tanker eller vise positive følelser. I wardet blev indsatsen intensiveret, men forgæves. Shelley forblev udenfor.

Ældsterne Douglas H. Smith og Gardner H. Russell fra De Halvfjerds.

Måske var det dengang, han mistede sin søn på grund af kræft, ændringen indtraf, eller måske var det en venskabelig samtale med mand fra en skolepatrulje, som Shelley af og til talte med om morgenen eller om eftermiddagen. Måske var det de trofaste hjemmelærere i det ward, hvor Shelley og hans familie var flyttet til, som hjalp med at få det stille mirakel til at ske.

Efter at min familie og jeg havde været hjemmefra i tre år, vendte vi atter hjem til vores hus i Salt Lake City. Tiden gik og den næste samtale, jeg havde med min ven, Shelley, var efter at jeg var blevet kaldet til De Tolv. En aften ringede han til mig. På sin karakteristiske og ligefremme måde spurgte han, om jeg ville foretage ordinansen i templet, som skulle besegle hans familie for tid og evighed. Jeg svarede: „Shelley, det ville være et privilegium for mig, men først skal du være medlem af Kirken." Kan I forestille jer min overraskelse, da han svarede: „Jeg er medlem af Kirken. Jeg bærer nu Det Melkisedekske Præstedømme, og jeg er meget aktiv."

Det var en stor velsignelse at byde Shelley, hans hustru, Eugenia, hans datter, Utahna, og ved stedfortræder, hans søn, Robert, velkommen i det smukke beseglingsværelse i Salt Lake-templet. Evighedens velsignelser blev givet. Kun tre år senere talte jeg ved Shelleys begravelse. Han udviklede sig fra tvivl til tro, og nu så han fremad og gik i forvejen, idet han bød sit jordeliv farvel og blev budt velkommen i paradis. I dag er han sammen med sin elskede Eugenia, og de er sammen med Robert og venter på en dag at byde Utahna velkommen. Når jeg tænker på Shelleys liv, føler jeg en dyb taknemmelighedsgæld til den ydmyge person fra skolepatruljen, de trofaste hjemmelærere, til den tålmodige hustru og datter og til alle dem, som havde betydning for at tilbyde Shelley og hans familie de evige velsignelser.

Vor Herre og Frelser sagde: „Kom så og følg mig" (Luk. 18:22). Når vi accepterer hans indbydelse til at gå i hans fodspor, vil han lede os på vej. Hans blide stemme vejleder os på livets rejse og minder os om vores pligt: „Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler,

men saml jer skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler.

Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være" (Matt 6:19-21).

Må vi høre hans stemme. Må vi følge hans eksempel. Må vi efterleve hans lærdomme. Så vil vi være, som apostlen Peter sagde, et „kongeligt præsteskab". Må vi hver især fortjene den hæder, som Herren udtalte: Han „drog omkring og gjorde vel . . . thi Gud var med ham" (Ap.G. 10:38). Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kirkens tilstand

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„Der er en voksende tro og trofasthed blandt de sidste dages hellige. Jeg er glad over de ting, der sker. Det går konstant fremad."

Jeg har været meget stolt af mine brødre i aften. Jeg har været stolt af dem ved de to møder i dag. Vi har hørt vidunderlige ting i dag, mens vi har lyttet til disse mænd, som har indviet deres liv til Herrens tjeneste. Jeg ønsker næsten at give afkald på det ansvar, jeg har for at tale til denne store præstedømmeforsamling, som omfatter mere end et hundred tusind lyttere over hele verden, og jeg søger Helligåndens vejledning.

Alle mænd og drenge her er medlemmer af et præstedømmekvorum. Hvor er det vidunderligt at tilhøre, at være del af en betydningsfuld organisation, at have en plads et sted, hvor man kan få en følelse af sikkerhed og venskab i den sundeste form for omgivelser.

Ved en tidligere lejlighed, i oktober 1985 ved vores præstedømmemøde dengang, gav jeg en rapport over Kirkens tilstand, idet jeg fremsatte en serie af spørgsmål og dernæst forsøgte at besvare dem. Jeg gjorde noget lignende ved en regionalkonference for ikke så længe siden, og jeg forestillede mig, at jeg ville gøre noget af det samme her i aften.

Jeg er taknemmelig for, at den rapport, jeg skal aflægge, er opmuntrende og opløftende. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne, for at sørge for, at den er troværdig i alle henseender, fordi jeg ved, at jeg har et meget alvorligt ansvar for at være troværdig over for jer, mine brødre i præstedømmet, såvel som over for Herren, hvis kirke dette er.

Så igen vil jeg stille nogle få spørgsmål og så forsøge at besvare dem så troværdigt og ærligt, som jeg kan.

Mit første spørgsmål er et, som vi bliver stillet overalt i Kirken, hvorend vi færdes. Dette spørgsmål lyder: *„Hvordan har præsident Benson det?"*

Jeg er glad for at kunne sige, at præsident Benson har det forholdsvis godt efter sin alder. Han er nu 91 år gammel. Han har levet et liv med stor aktivitet, fyldt med tunge ansvar og den dermed følgende belastning. Årene har krævet deres. Han står op og klæder sig på hver dag, og nogle dage deltager han i vores møder. Det er en fryd, når han er med os. Han var sammen med os her til morgen, og jeg er sikker på, at den del af Kirken, som så det, påskønnede det. Han er Herrens profet, som har fået denne opgave på grund af vor himmelske Faders guddommelige vilje, for at han kan opnå sine evige mål. Der er alvorlige begrænsninger for, hvad han kan gøre, som det nok kan forventes. Men jeg forsikrer jer, brødre, at intet af betydning bliver gjort uden hans viden og støtte. Jeg er hans rådgiver, ligesom præsident Monson er det. Vi har ansvar for at se til, at værket går fremad. Jeg tror, vi forstår vore kaldelsers begrænsninger, og vi forsøger at holde os inden for disse. Sammen med jer synger vi med oprigtighed: „Vi be'r til dig, o Gud, for vor profet".

Andet spørgsmål: *„Hvordan går det med Kirken?"*

Kirken har det rigtig godt. Vi er langt fra den fuldkomne tilstand, som vi arbejder hen imod, men vi prøver – og vi gør store fremskridt. Vi vokser hele tiden, og det er bemærkelsesværdigt. Jeg bemærkede, at *1991 World Book Yearbook* viser, at der nu kun findes seks andre religiøse samfund i De Forenede Stater, der er større end Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Og endnu vigtigere, der er en voksende tro og trofasthed blandt de sidste dages hellige. Jeg er glad over de ting, der sker. Det går konstant fremad. Vi har ward og stave, hvor nadvermødedeltagelsen er oppe på 60, 70, ja endog 80 procent. Jeg tror ikke, der findes tal, der kan sammenlignes med disse i andre organisationer af betydelig størrelse, som jeg kender til. Jeg har tjent som leder på stavs- samt på hovedplan i denne kirke i mere end et halvt århundrede, og jeg er sikker på, at aldrig før i min tid, har en større del af vores folk været så aktivt engageret i Kirkens ansvar. Jeg tillader mig at sige, at dette er en af de mest storslåede succesberetninger overhovedet. Æren tilhører ikke os. Det er Herrens succes, for det er hans værk, og vi glæder os med ham over det, som er sket.

Tredje spørgsmål: *„Hvad sker der indenfor missioneringen?"*

Værket fortsætter med at gå fremad: Det er i sandhed blevet en stor opgave at opfylde Guds befaling, en befaling, vi trofast prøver at leve op til. Som I hørte br. Watson rapportere her til morgen var der ved afslutningen af året kaldet 43 651 fuldtidsmissionærer over hele verden. Vi har nu 256 missioner på verdensplan, hvoraf 28 blev oprettet i 1990. Der planlægges at oprette endnu 12 missioner i 1991. Vi finder det nødvendigt at foretage store tilbygninger til missionærtræningscentret i Provo i Utah.

Fjerde spørgsmål: *„Er vi i stand til at bygge tilstrækkeligt med bygninger, så vi kan følge med Kirkens vækst?"*

I 1990 kom der omkring 330 000 nyomvendte ind i Kirken. Dette antal er tilstrækkeligt til at danne 110 nye stave i Zion, hver med en medlemsskare på 3000. Der var flere nyomvendte i 1990, end der er medlemmer af Kirken i Arizona eller i Idaho. Som man vel kan forvente, står vi over for et konstant og akut behov for nye faciliteter.

Der blev indviet 520 nye kirkebygninger i 1990. Det er interessant at lægge mærke til, at 330 af disse 520 blev bygget i lande uden for De Forenede Stater og Canada. Jeg tillader mig at mene, at alt dette bærer vidnesbyrd om Kirkens bemærkelsesværdige og vidunderlige vækst i mange af jordens lande. For mig er det et konstant mirakel, at vi har været i stand til at bygge nye faciliteter for at huse denne vækst.

Femte spørgsmål: *„Hvad med tempeltjenesten og det slægtshistoriske arbejde?"*

Det går fremad hurtigere end nogen sinde før. Man er i færd med at udarbejde et program på computer, som på mange måder gør det lettere at udarbejde nøjagtige slægtshistorier. Herrens frelse gælder alle mænd, kvinder og børn på jorden. Ophøjelsen af vor Faders børn afhænger af fær-

diggørelsen af de nødvendige ordinanser, hvis alle skal gå fremad på den vej, som leder til udødelighed og evigt liv. Udfærdigelsen af nøjagtige slægtshistorier samt det værk, der følger efter i templerne, er grundlæggende for denne store opgave, som Herren har lagt på vores skuldre.

I 1990 blev templet i Toronto færdiggjort og indviet. Arbejdet på templet i San Diego går fremad. Vi har i øjeblikket 44 templer i Kirken. Tre af disse – i Alberta, Schweiz og London – er i øjeblikket ude af funktion på grund af ombygning efter mange års intens benyttelse. Det er planlagt, at templet i Alberta skal genindvies i juni.

Vi har bekendtgjort nye templer i Ecuador, Colombia, Orlando i Florida, Bountiful i Utah og for ganske nylig i St. Louis i Missiouri. Arkitektarbejdet på disse går fremad. Vi forventer, at andre templer vil blive bekendtgjort – jeg vil ikke fortælle jer hvor i aften.

Sjette spørgsmål: *„Hvad med Kirkens uddannelsessystem?"*

Vi har omkring 403000 seminar- og institutelever i hele verden. Desuden er omkring 46500 elever indskrevet på Kirkens universiteter og skoler. Det er en enorm og kostbar opgave, men det giver bemærkelsesværdige fordele for vore unge, når det drejer sig om åndelig berigelse, moralsk styrke til at modstå det onde, som er overalt omkring os, ligesom det øger den evangeliske viden.

Syvende spørgsmål: *„Er der noget nyt i velfærdsprogrammet?"*

Præsident Monson har talt til jer om nogle aspekter i velfærdsprogrammet. Jeg kan tilføje, at de principper, under hvilket det fungerer, er så lige gamle som selve evangeliet. Det er et udtryk for Den Gyldne Regel: „Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem" (Matt. 7:12).

Omsorgen for de fattige er i hænderne på wardenes biskopper – der er de kirkeledere, som er medlemmerne nærmest og bedst kendt med deres behov. Som I godt ved, kommer pengene, der bruges til at dække disse behov, gennem et enkelt, guddommeligt inspireret program – det vi kalder fastedagen og fasteofre. De millioner af dollars, som er nødvendige til dette formål hvert år, koster i virkeligheden ikke nogen noget. Det er ikke et offer for nogen at springe to måltider over om måneden og give det, man har sparet, ja, endog mere, til biskoppen for at man kan tage sig af de trængende.

Tænk brødre, på det, der kunne ske, hvis fastedagens og fasteofrets principper blev overholdt i hele verden. De sultne ville få mad, de nøgne ville blive klædt, de hjemløse kunne få ly. Vores skattebyrder ville blive lettet. Giveren lider ikke, men vil blive velsignet ved denne lille afholdelse. Et nyt mål af omsorg og uselviskhed ville vokse frem i folks hjerte overalt. Kan nogen tvivle på den guddommelige visdom, som skabte dette program, som har velsignet denne kirkes folk samt mange, som ikke er medlemmer af Kirken?

Ottende spørgsmål: *„Hvordan har budgettildelingen virket i den lokale enhed?"*

Som I ved, har vi nu i et år fulgt et program, hvor alle driftsomkostninger for stave og ward i De Forenede Stater og Canada, deriblandt opførelse og vedligeholdelse af bygninger såvel som udgifter ved aktiviteter, financieres af tiendefonden i Kirken.

Som I kan forstå, har dette omfattet meget store udlæg fra tienderessourcerne. Efter et års erfaring, har vi modtaget adskillige udtryk for taknemmelighed samt påskønnelse. De er kommet fra nær og fjern. Lad mig læse en del af et brev fra en stavspræsident, som fornylig blev sendt til en af Brødrene:

„Ved begyndelsen af 1990, [skrev han], da vi blev præsenteret for det nye program for budgettildeling, var der mange medlemmer i vores stav, som var bekymrede og endog nogle få, der var kritiske. I løbet af året . . . har vi understreget betydningen af at spare på folks økonomiske ressourcer samt deres energi og tid. Desuden har vi prøvet at fokusere på områder, der kunne fremme undervisningen af medlemmerne og indførelsen i fællesskabet . . .

Da vi afsluttede 1990, erkendte vi som præsidentskab, som biskopper og højrådsmedlemmer det profetiske i dette nye budgetprogram. En gennemgang af vores statistik viste, at ved årets afslutning havde vi kun brugt omkring 70% af de penge, vi havde fået tildelt.

Ad normale kanaler vil vores stav tilbagesende følgende beløb:

1. omkring $20000 som restbeløb af de tildelte penge i 1990,

og

2. $13000 til Kirkens missionærfond."

Desuden omtaler han andre midler, de vil tilbagesende.

Det er karakteristisk for breve fra mange stavspræsidenter, som har tilbagesendt overskydende penge til Kirken siden årets afslutning.

Vi glæder os til det tidspunkt, hvor dette program gælder i hele verden.

Dette rejser niende spørgsmål: *„Hvad med forvaltningen af Kirkens økonomi?"*

Kirkens finansielle program – både indtægter og udgifter – findes i Lære & Pagter afsnit 119 og 120. Med undtagelse af fasteofer og missionærfond, udgør to udtalelser i disse korte åbenbaringer Herrens lov om økonomi og forvaltning af Kirkens finansielle midler.

Afsnit 119 siger ganske enkelt, at alle medlemmer skal „betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindelig . . . siger Herren" (vers 4).

Dernæst har Herren sagt om udbetaling af penge, som kommer fra tiende: „Sandelig, så siger Herren, tiden er kommet, da den skal forvaltes af et råd, der består af min kirkes første præsidentskab og af biskoppen og hans råd og af mit højråd og gennem min egen røst til dem, siger Herren" (L&P 120).

Disse 18 mænd – præsidentskabet, De Tolv og Det Præsiderende Biskopråd – udgør det Råd, der forvalter tienden. De udøvende komiteer for dette større råd er budgetkomiteen og godkendelseskomiteen. Alle Kirkens udgifter er under kontrol af disse råd.

I forbindelse med Kirkens økonomiske forvaltning er vi opmærksomme på to faste grundprincipper: 1. Kirken vil holde sig inden for dens midler. Den bruger ikke mere, end den modtager. 2. En fast procentdel af indtægten bliver afsat til opbygning af reserver, til det vi kunne kalde „dårlige tider".

I årevis har Kirken lært medlemmerne at opbygge en reserve af mad og penge, så man kan klare en nødsituation, som kunne opstå. Vi prøver blot at følge det samme princip for Kirken som et hele.

Nogle af os, vil jeg tillade mig at sige, er gamle nok til at kunne huske de mørke tider under depressionen i 30'erne. Jeg håber ikke, at vi nogen sinde skal komme ud for det igen. Men vi ved, at det ikke er umuligt. Vi er opmærksomme på historien om Faraos drøm om de fede og de magre køer og om de tykke og de golde aks (se 1 Mos. 41).

Jeg er taknemmelig for, at jeg er i stand til at sige til denne kirkes præstedømme, at Kirken i sine kirkelige funktioner ikke har nogen gæld. Ingen templer, kirkebygninger, ingen seminar- og institutfaciliteter, ingen velfærdsfaciliteter, ingen bygninger eller ejendomme, som bruges i de kirkelige funktioner, er belånte.

Tiende spørgsmål: *„Er Kirken en organisation med stor rigdom, som nogle har påstået?"*

Kirken har de aktiver, der er nødvendige for dens programmer. Disse aktiver ligger hovedsageligt i bygninger. Det er wardenes og stavenes mødefaciliteter, skoler og seminarer, universiteter og institutter. Det er velfærdsprojekter. Disse aktiver ligger i missionshjem og missionærtræningscentre, templer og slægtshistoriske arkiver, såvel som beslægtede aktiviteter

og faciliteter, der alle direkte vedrører vores mission. Men det bør bemærkes, at alt dette er pengebrugende aktiver og ikke pengeproducerende aktiver. De er dyre at bygge og opretholde. De producerer ikke økonomiske rigdomme, men de gør meget for at styrke og opbygge de sidste dages hellige.

Vi har nogle få overskudsgivende ejendomme, men fortjenesten ved disse vil kun kunne holde Kirken gående i meget kort tid. Tiende er Herrens finanslov. Der er ingen finansiel lov som denne. Det er et princip med et løfte, udtalt af Herren selv til velsignelse af hans børn.

Jeg gentager det, jeg har sagt før – når alt dette er sagt og gjort, ligger Kirkens eneste virkelige rigdom i dens folks tro.

Elvte spørgsmål: „*Hvorfor er Kirken involveret i erhvervsmæssig virksomhed?*"

I virkeligheden er de forretningsaktiver, som Kirken i dag er i besiddelse af, et resultat af de initiativer, der blev påbegyndt i pionertiden, da vi var isoleret i vesten. Da der ikke længere var behov for et antal af disse, blev de afsluttet. Det nuværende antal af disse er relativt lille.

Jeg gentager, den samlede indkomst fra alle disse er relativ lille og kunne ikke holde Kirken gående i særlig lang tid. Jeg tilføjer desuden, at disse kommercielle besiddelser er institutioner, der betaler skat efter gældende love i det område, hvor de findes.

Tolvte spørgsmål: „*Ejer Kirken store landbrugsejendomme, som nogen har antydet?*"

Kirken ejer et antal landbrugsejendomme. Som I ved, har vi nogle velfærdsejendomme, hvis produkter bruges til at fremstille mad til de trængende. Disse bliver drevet udelukkende med velgørenhedsformål og er efter loven skattefritaget.

Vi har også nogle kommercielle landbrugsejendomme. Jeg talte tidligere om Kirkens reserve. God forvaltning kræver, at disse midler investeres. I forbindelse med dette har vi købt og driver nogle gode og produktive landbrug. De bliver drevet godt under dygtig forvaltning, og de giver et almindeligt afkast. Vi har ment, at gode landbrug over en længere periode er en god investering, hvor Kirkens aktiver kan bevares og øges, mens de samtidig er tilgængelig som landbrugsressource, som kan producere fødevarer til folk, hvis der skulle opstå behov.

Atter: disse kommercielle besiddelser er beskattet under de love, der gælder, hvor de er placerede. De betaler ikke alene ejendomsskatter, men også indkomstskat af fortjenesten. Sådan er det med alle Kirkens kommercielle virksomheder.

Det sidste spørgsmål, et som ofte bliver stillet af de unge: „*Hvad er Kirkens fremtid?*"

Den opgave, der er lagt på Kirken, er næsten ufattelig. Da Herren stadig var på jorden, erklærede han: „Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme" (Matt. 24:14).

Desuden er Kirken optaget af alle generationers evige velfærd.

Ingen anden organisation står efter min vurdering over for en sådan udfordring. Jeg har tillid til, at denne udfordring vil blive imødekommet af den opvoksende generation og af de generationer, der skal komme. Til de unge – til jer unge mænd, som er her i aften – vil jeg gerne sige: Jeres ansvar er stort, jeres muligheder er enorme.

Jeg har tillid til, at I vil være en del af et smukt eksempel på vækst og styrkende vitalitet, som vil være vidunderligt at skue og være en ærefrygtindgydende oplevelse.

Profeten Joseph Smith sagde engang, at intet menneske kan hindre dette værk i at gå fremad.

Mange, som er kloge og bedrageriske vil måske prøve at tilintetgøre det, men det vil ikke lykkes for nogen.

Og derfor, mine unge brødre, giver jeg jer i aften den udfordring at holde jer selv rene og værdige til at vokse i kundskab og forståelse, så jeres del i fremtiden af dette store værk, som er Herrens værk, vil blive godt udført og medvirke til Guds riges opbygning på jorden.

Jeg takker jer alle, mine brødre. Jeg takker de vidunderlige og trofaste kvinder i Kirken – jeres hustruer, jeres mødre, jeres søstre – denne store og vidunderlige gruppe af kvinder, som virker med os i tro og trofasthed som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi beder altid for jer allesammen. Vi er taknemmelige for jeres bønner og tillid, og vi bliver ydmyge derved. Vi beder altid Herren om, at vi må være sande og trofaste over for denne hellige tillid, som vi har fået.

Må Herren se med glæde på jer hver især. Må vi hver især altid være taknemmelige for hans velsignelser og hele tiden stræbe efter at vandre værdigt for ham. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag formiddag,
den 7. april 1991

Aldrig alene

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Hvilken magt, hvilken ømhed og hvilken medfølelse viste vores Mester og store eksempel os ikke! Vi kan også velsigne, hvis vi blot vil følge hans ædle eksempel."

Denne sabbat er udpeget til at være en taksigelsesdag, en dag at være taknemmelig på – ja, en bededag. Vi gør holdt, overvejer og reflekterer over de velsignelser, som en alvidende Fader i Himlen har skænket os, hans børn, ved at bringe fred til slagmarken og trøst til så mange i den vidunderlige verden, som vi lever i, og som vi kalder for vores hjem.

I dag vil knæ blive bøjet, klokker vil ringe, hjerter vil fyldes af glæde, og stemmer vil forkynde det storslåede budskab: „Tak til Gud." I USA vil en taknemmelig nation og en taknemmelig præsident udtrykke de inderste følelser hos alle i en verden, der bød freden velkommen.

Hvem blandt os vil nogensinde glemme de rørende og stærke billeder af ægtemænd og fædre, der sagde farvel til grædende hustruer og undrende børn, i en tid, hvor hver eneste nyhedsudsendelse i TV og hver eneste avis var fyldt med rørende farvelscener. Børnene græd, men vidste ikke hvorfor. Hustruerne græd, fordi de kendte faren, ensomheden og frygten, som ventede forude.

Med en vinken og et påtvunget smil drog mænd og kvinder i militæret i krig. Deres afskedsbemærkninger lød med overbevisning fra deres hjerte, der stadig slår os: „Jeg elsker mit land", „Jeg er stolt over at tjene mit land", „Jeg kommer snart hjem", „Vær ikke bekymret".

Men de efterladte var bekymrede. Konstant bombardement ikke blot af bomber og missiler, men også gennem aviser og TV fremmanede de nagende spørgsmål: „Var den nedskudte pilot min mand?" „Var den tilfangetagne navigatør min søn?"

Digteren M. Louise Haskins har i sit klassiske digt „Årets port" sammenfattet følelserne hos alle, der var berørt af konflikten og bekymret for deres kæres sikkerhed. Hun skrev disse linier:

Jeg sagde til manden ved porten til
årets begyndelse:
„Giv mig et lys, så jeg kan træde
sikkert ind i det ukendte!"
Og han svarede:
„Gå ud i mørket og læg din
hånd i Guds hånd.
Det vil være bedre for dig end lys
og sikrere end den kendte vej"
(I *Masterpieces of Religious Verse*, red. James Dalton Morrison, New York: Harper Brothers, 1948, s. 92).

Endelig tav kanonerne. Flyene blev på jorden. Patruljerne gjorde holdt. Og en stille ro sænkede sig over slagmarken. Krigslarmen veg for fredens stilhed.

En scene i ørkenen og en sætning udtalt fra hjertet siger det hele. En amerikansk soldat stod over sin besejrede tilfangetagne fjende, rørte ved mandens skulder og forsikrede ham med ordene: „Alt er i orden; alt er i orden."

Hver eneste mand og kvinde, der var involveret i konflikten, tænkte på sit hjem, på familie og på venner. Længslen efter de kære brændte og kunne ses på hvert eneste ansigt. Kærlighed erstattede had, varme fyldte hvert eneste hjerte, og barmhjertigheden fyldte hver eneste sjæl.

Kong Arthurs ord i Lerners og Loewes store musicalsucces *Camelot* forlod scenen og gav dyb mening i et fjernt ørkenområde: „Vold er ikke styrke, og barmhjertighed er ikke svaghed."

Beretningen om hjemkomsten, fortalt af en dygtig fængselsbetjent, Kenyon J. Scudder, bringer hjertets dybe følelser op til overfladen:

En af hans venner sad tilfældigvis i en togvogn ved siden af en ung mand, som tydeligvis var nedtrykt. Til sidst afslørede den unge mand, at han var blevet løsladt og var på vej hjem fra et fjerntliggende fængsel. Hans fængsling havde bragt skam over hans familie, og de havde hverken besøgt ham eller skrevet særligt ofte. Men han håbede, at det blot skyldtes, at de var for fattige til at rejse og havde for lidt uddannelse til at skrive. På trods af det, han mente at kunne se, håbede han, at de havde tilgivet ham.

For at gøre det let for familien, havde han skrevet til dem og bedt dem, om de ville sætte et signal op til ham, når toget passerede forbi deres lille farm i udkanten af byen. Hvis familien havde tilgivet ham, skulle de hænge et hvidt hårbånd op i det store æbletræ, der stod ved siden af sporene. Hvis de ikke ønskede, at han vendte tilbage, skulle de ingenting gøre, og så ville han blive siddende i toget, når det kørte videre.

Da toget nærmede sig hans hjemby, blev spændingen så stor, at han ikke kunne klare at se ud af sit vindue. Han udbrød: „Om fem minutter blæser togføreren i fløjten, og det betyder, at vi nærmer os de store sving, der fører ind i dalen, som jeg kender som mit hjem. Vil du holde øje med æbletræet ved siden af sporet?" Hans ledsager sagde, at det ville han; de byttede plads. Minutterne virkede som timer, så lige med et lød togfløjtens skærende lyd. Den unge mand spurgte: „Kan du se træet? Er der et hvidt hårbånd?"

Svaret lød: „Jeg ser træet. Jeg ser ikke et, men mange. Der er et hvidt hårbånd på hver eneste gren. Min dreng, der er bestemt nogen, som elsker dig."

I det øjeblik fordampede al den bitterhed, som havde forgiftet hans liv. Han sagde: „Det føltes, som om jeg havde overværet et mirakel." Den anden mand sagde, at han virkelig havde overværet et mirakel. (Se John Kord Lagemann, The Reader's Digest, marts 1961, s. 41-42).

I dag har et gult hårbånd erstattet det hvide. Men budskabet er stadig det samme: „Velkommen hjem!" Mænd, kvinder og børn alle vegne binder gule bånd rundt om alt muligt. De bindes ikke kun om træer, men også omkring lysmaster, gadeskilte og postkasser – ja, selv omkring kæledyrs hals. Efterspørgslen efter stof til gule bånd er så stort, at de travle leverandører, som arbejder i døgndrift, ikke kan følge med. En stor gul sløjfe var bundet hele vejen om et stort fly, der bragte soldater sikkert hjem. Jeg formoder, at hver eneste, som med omhu har bundet en gul sløjfe, har sunget, nynnet eller i det mindste tænkt på teksten til sangen „Tie A Yellow Ribbon Round the Old Oak Tree" („Bind et gult hårbånd om det gamle egetræ").

I den rørende scene i lufthavnen, hvor en familie venter på en hjemvendende far og mand, ser man smil og glædestårer overalt. Mit øje fangede udtrykket hos en lille drengs ansigt. Han løftede en pind, hvorom gult bånd var bundet, i vejret. Ord kan ikke beskrive den uudtalte følelse. Det er hjertets velkomst, der bringer tårer til hvert øje og fred til hver sjæl.

Børn har evnen til at være barmhjertige. De er ikke bange for at vise deres virkelige følelser. I den populære film *Alene hjemme* er der en scene hen mod slutningen, som griber biografgængerens følelser og skaber den velkendte klump i halsen. Det foregår i en kirke; det er jul; de to ensomme personer sidder ved siden af hinanden på en kirkebænk. Den ældre mand, som bor alene, kommer ikke sammen med sin familie og er uden venner. Hans nabo, der spilles af McCaulay Culkin, er drengen, der er efterladt „alene hjemme" af sin familie på rejse i Europa og uforvarende har glemt dette lille familiemedlem.

Drengen spørger den ensomme mand, om han har nogen familie. Manden forklarer stille, at hans og hans søns samt sønnens families veje er skiltes, og at de ikke mere taler sammen. I barndommens uskyld vælter en opfordring ud af drengen: „Hvorfor ringer du ikke bare til din søn og fortæller ham, at du er ked af det og inviterer ham hjem til jul!"

Den gamle mand sukker og svarer: „Jeg er bange for, at han siger nej." Angsten for fiasko har blokeret for evnen til at udtrykke kærlighed og give en undskyldning.

Unge Pigers præsidentinde for hovedbestyrelsen, Ardeth G. Kapp, til højre, sammen med en konferecedeltager.

Biografgængeren sidder tilbage og spekulerer på resultatet af samtalen, men ikke længe. Det bliver jul; drengens familie kommer hjem fra Europa. Man ser ham i et soveværelsevindue ovenpå, hvor han ser over til den gamle mand. Pludselig ser han en dejlig scene, hvor den gamle nabo byder sin hjemvendte søn, sin svigerdatter og deres børn velkommen. Sønnen omfavner faderen, og den gamle mand lægger sit hoved på den dyrebare søns skulder. Da de vender sig for at gå ind, ser den gamle nabo op mod drengens soveværelsevindue og ser sin lille ven, der er vidne til det lille private mirakel af tilgivelse. Deres øjne mødes, deres hænder udtrykker en lille taknemmelig hilsen. „Velkommen hjem" erstatter „Alene hjemme".

Man går ud af biografen med fugtige øjne. Da dagens lys omgiver den tavse skare, er der måske nogle, hvis tanker går til miraklernes mand, sandhedens lærer – ja, herrernes Herre, Jesus Kristus. Jeg ved, at mine tanker gjorde.

Jeg tænkte på Frelserens evne til at være barmhjertig. I Galilæa kommer en spedalsk „til ham og beder ham om hjælp, falder på knæ for ham og siger til ham: ‚Hvis du vil, kan du rense mig.'

Og han ynkedes inderligt og rakte sin hånd ud, rørte ved ham og siger til ham: ‚Jeg vil; bliv ren!'

Og straks forsvandt hans spedalskhed, og han blev renset" (Mark. 1:40-42).

Her på dette amerikanske kontinent viste Jesus sig for folkemængden og spurgte: „Har I syge blandt jer? Bring dem hid. Har I lamme, blinde, halte, vanføre, spedalske eller svindsottige, døve eller andre plaget på anden vis? Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem, thi jeg har medlidenhed med jer . . .

. . . og han helbredte dem alle . . .

Og alle, både de, der var blevet helbredt, og de, der var sunde, kastede sig ned for fødderne af ham og tilbad ham; og så mange, som kunne komme frem for mængden, kyssede hans fødder, og de badede hans fødder med deres tårer" (3 Nephi 17:7, 9-10).

Kun få beretninger fra Mesterens tjenestegerning berører mig dybere end hans eksempel på medfølelse over for den sørgende enke i Nain:

„Det skete engang i tiden derefter, at han gik til en by, som hed Nain, og hans disciple og en stor skare ledsagede ham.

Men da han nærmede sig byens port, se, da blev en død båret ud, en moders eneste søn, og hun var enke. Og en hel skare fra byen fulgte med hende.

Da Herren så hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: ‚Græd ikke!'

Og han gik hen og rørte ved båren; og de, som bar den, standsede. Da sagde han: ‚Unge mand, jeg siger dig: stå op!'

Og den døde satte sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans moder" (Luk. 7:11-15).

Hvilken magt, hvilken ømhed og hvilken medfølelse viste vores Mester og store eksempel os ikke her! Vi kan også velsigne, hvis vi blot vil følge hans ædle eksempel. Mulighederne findes over alt. Der er brug for øjne til at se den ynkværdiges tilstand, ører til at høre den stille bøn fra et sønderknust hjerte. Ja, og en sjæl fyldt med medfølelse, så at vi ikke kun kommunikerer øje til øje og stemme til øre, men på Frelserens majestætiske måde, ja, fra hjerte til hjerte.

Ikke langt fra dette tabernakel er der et herberg for hjemløse, en tandklinik og et suppekøkken. Denne bys indbyggere viser deres medfølelse der hver dag. Kirken og dens medlemmer går sammen med andre, der ikke hører til vores tro, hen for at velsigne dem, der er i nød. Nogle få gader længere borte ligger biskoppens forrådshus et område, fyldt med varer, der repræsenterer jeres gavmildhed. Ingen går derfra uden mad, tøj eller taknemmelighed til Gud.

Et andet tilflugtssted i nærheden er Neighborhood House, et socialt center uden tilknytning til nogen bestemt religion. Der giver kvinder gavmildt af deres tid og deres midler til at undervise børn under skolealderen, hvis enlige mødre arbejder for at kunne klare sig selv. Denne organisation bringer også glæde til de ældre, som samles der for at udveksle meninger og nyde forskellige former for underholdning. Disse ædle kvinder bringer håbets lys til de nedtrykte, til samfundets undertrykte og til børn, som bliver morgendagens forældre.

Uden undtagelse udtaler disse barmhjertige sjæle, som giver den sultne mad, klæder den nøgne og letter deres medmenneskers lidelser: „Jeg har aldrig før følt mig så velsignet, bedre belønnet eller så fredfyldt." En forfatter udtrykker det sådan:

Om natten har jeg grædt
over mit snæversyn,
der gjorde mig blind for en andens behov,
men jeg har aldrig fortrudt,
blot en lille smule,
at være lidt for venlig
(anonym, citeret af Richard L. Evans, *Improvement Era*, maj 1960, s. 340).

Lignende projekter findes i alle lokalsamfund. Behovene er der og kalder på os. Som et folk må vi blot reagere.

For nylig kom der to kuverter til mig på mit kontor. De var fra personer, som foretrak at forblive anonyme. I hver af dem var der et antal 100 dollar-sedler og en kort tekst, hvori man takkede Gud for hans velsignelser og udtrykte et ønske om, at de vedlagte penge måtte hjælpe trængende personer med at modtage deres tempelvelsignelser. Hvis disse ægtepar ser konferencen nu, kan jeg med glæde fortælle, at familier i Bolivia og Portugal nu er i stand til at rejse til templerne i Lima i Peru og i Frankfurt i Tyskland for at opfylde dette ønske og opnå evige velsignelser.

Måske vil disse barmhjertige og anonyme donorer påskønne Henry K. Burtons tanker. Han skrev:

Har nogen vist dig venlighed?
Giv den videre.
Den blev ikke givet til dig alene.
Giv den videre.
Lad den rejse videre gennem årene.
Lad den tørre en andens tårer bort,
indtil gerningen når til himlen.
Giv den videre.
(i *Masterpieces of Religious Verse*, s. 389-390).

En søndag morgen overværede jeg på et plejehjem her i dalen overdragelsen af en smuk gave, da en ung pige gav af sit musikalske talent til disse ensomme og gamle mænd og kvinder, som ikke higer efter mad og klæder, men efter nogen, som holder af dem, nogen som vil give noget, og som vil komme med en „orkidé" til sjælen.

Forsamlingen i kørestole blev stille, da pigen tog buen i hånden og spillede en smuk melodi på sin violin. Da hun var færdig, sagde en beboer højt: „Det var vel nok smukt." Så begyndte hun at klappe for at udtrykke anerkendelse. En anden beboer begyndte også at klappe, så en tredje, en fjerde og snart klappede alle.

Den unge pige og jeg forlod sammen plejehjemmet. Hun sagde til mig: „Jeg har aldrig spillet bedre. Jeg har aldrig følt mig bedre tilpas." Hun var blevet vejledt af Gud og ledet af Herren. Plager og smerter og fortvivlelse og nedtrykthed var blevet overvundet. Barmhjertighed havde vundet sejr.

I dag og de dage, som følger, vil vi glædes over hjemkomsten af alle, som deltog i operation Ørkenstorm. De hørte pligten kalde. De kæmpede de tapres kamp. De vender sejrrige tilbage. Til dem, der mistede en elsket i Ørkenstorm, eller i enhver anden storm med afsavn, går vores dybeste medfølelse.

En beretning fra nyhedsbureauerne fortalte, at en metodist-søndagsskolelærer var den første amerikanske soldat, der blev dræbt. En af de sidste var en soldat, hvis far kaldte hende „Engel". Af de 182 døde soldater var der nogle med afkortede bryllupsrejser. Nogle efterlod gravide hustruer. Nogle havde sat drømmene i venteposition.

Der er nu en enke i Virginia, som har begravet sin eneste søn, en ung mand fra det vestlige Pennsylvania, hvis bryllupsplaner er permanent tilsidesat, og en hustru i Alaska, der snart skal føde et barn, som hendes mand aldrig vil bære i sine arme.

Der er ingen tilfredsstillende svar på det uudtalte spørgsmål: „Blandt de tusinder af soldater, hvorfor er min en af dem, der ikke kommer tilbage?" Klagen kan udtrykkes: „Et lys i vores hjem er gået ud; en stemme, vi kendte, er gjort tavs. En plads i vores hjerte er tomt, og den kan aldrig udfyldes igen." En forfatter skrev disse linier, hvor han beklagede de forfærdelige ofre i enhver væbnet konflikt: „Krige efterlader ikke andet end blindgyder på vejen til alle vore største håb og vore lyseste drømme" (Dennis Smith, *Deseret News*, 11. januar 1991, s. C1).

Bibelen giver os en opskrift, som letter de sørgendes smerte og heler deres hjerte:

„Hav (Herren) i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier" (Ordspr. 3:6).

Til alle, som har elsket og mistet på begge sider af denne tragiske konflikt: Jeres sorg kan blive lindret. Der er balsam i Gilead. En ny dags løfter venter forude. Fra et land ikke langt fra det sted, hvor jeres kære faldt, lyder der et løfte om fred fremsat af vor Herre, Fredsfyrsten:

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27).

„I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer . . . for at hvor jeg er, dér skal også I være" (v. 2-3).

Hans kærlighed, hans nærværelse er som et gult bånd bundet omhyggeligt og placeret med medfølelse. Til jeres kære har han kaldt: „Velkommen hjem." Til jer taler han med den himmelske og guddommelige vished: „Jeg er med jer; I er aldrig alene."

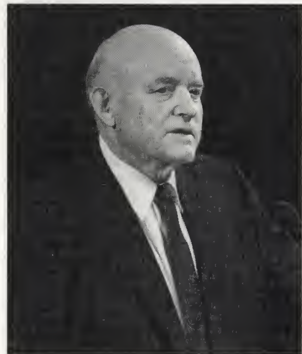
Tårer kan vare hele natten. Glæden, den kommer om morgenen (Sl. 30:6).

Til disse ord tilføjer jeg mit vidnesbyrd: Gud lever, og hans Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser. I aften vil Frances og jeg sammen med millioner af jer bøje os i højtidelig bøn. Vi vil erkende hans hellige hånd i vores tilværelse. Og fra vore hjerter vil vores udtryk for tak komme: „Tak til Gud, tak for alt." I Jesu Kristi navn. Amen. □

Den 6. april 1830

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Det, de gjorde den dag, „hører til blandt de vigtigste begivenheder siden Jesu og apostlenes død i tidernes midte"

Den 6. april 1830, for 161 år siden i går, samledes en gruppe mænd og kvinder i lydighed mod en befaling fra Gud i Peter Whitmers hjem for at oprette Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne kirke, hvor vi i dag er samlet til den årlige aprilkonference, og som det er profeteret skal blive et stort og forunderligt værk i de sidste dage, er groet frem fra de mest beskedne kår.

Seks mænd udgjorde Kirkens samlede medlemsskare den dag. Ingen af dem hævdede at besidde særlige kundskaber eller store lederevner. De var ærlige mennesker og respekteret af deres omgivelser, men de var stort set ukendte uden for deres umiddelbare nabolag.

Beskrivelsen i *History of the Church* af Joseph Knight giver et godt billede af de moralske og økonomiske forhold, som de seks kom fra. Beretningen fortæller, at han „ejede en farm, en mølle og en maskine til at karte uld. Joseph Knight var ikke rig, men han ejede tilstrækkeligt af denne verdens goder til at sikre sig selv og sin familie, ikke blot det nødvendige, men også livets behageligheder . . . (Han) var alvorlig, en ærlig mand og almindeligt respekteret og vellidt blandt naboer og bekendte. Han tilhørte ikke en bestemt religiøs retning, men var troende" (*History of the Church*, 1:47). Sådanne almindelige og ærlige mennesker udgjorde gruppen, der samledes i Peter Whitmers hjem i Fayette i Seneca County i New York for mere end halvandet århundrede siden.

De fleste af tilværelsens epokegørende øjeblikke er beskrevet, og det, disse mænd gjorde ved denne upåagtede lejlighed, ville ikke have vakt stor opmærksomhed i verden. Men det, de gjorde, hører til blandt de vigtigste begivenheder siden Jesu og apostlenes død i tidernes midte.

Disse almindelige mænd samledes, fordi en blandt dem, Joseph Smith jun., en meget ung mand, hævdede noget meget usædvanligt. Han tilkendegav over for dem og over for alle andre, som ville lytte, at han havde modtaget klare og gentagne budskaber fra himlen, bl.a. et direkte syn med Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus. Som følge af disse oplevelser med åbenbaringer havde Joseph Smith allerede udgivet Mormons Bog, en optegnelse over Kristi gerninger blandt Amerikas fordums indbyggere. Endvidere havde Herren befalet denne unge mand, der kun var 24 år, at genoprette Kirken, der havde eksisteret på Det Nye Testamentes tid, og at den i sin gengivne renhed atter skulle betegnes ved navnet på sin hovedhjørnesten og evige overhoved, nemlig Herren Jesus Kristus.

Således indledtes første scene i det store kirkedrama beskedent, men yderst betydningsfuldt. Det påvirkede ikke blot den generation, men hele menneskeheden og alle, der kan høre mig i dag. En beskeden begyndelse – ja – men påstanden om, at Gud havde talt, at Kristi Kirke igen var oprettet, og at dens lære bekræftet af guddommelig åbenbaring, var den mest enestående tilkendegivelse til verden siden Frelserens dage, hvor han vandrede ad stierne i Juda og i Galilæas bjerge.

Når mænd og kvinder hørte, at den unge Joseph Smith hævdede, at Gud havde vist sig for ham, gjorde de nar ad ham og vendte sig bort, ligesom kloge og dygtige mænd i Athen på apostlenes tid vendte ryggen til en enkelt mand, der virkede i deres midte. Det er dog stadig sandt, at

Præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse: Præsidentinde Elaine L. Jack, i midten, Chieko H. Okazaki, førsterådgiver, til venstre, og Aileen H. Clyde, andenrådgiver.

Paulus ved den tidligere hændelse var den eneste mand i den store by, der var kendt for sin megen lærdom, som vidste, at et menneske kan gå gennem dødens port og fortsat leve. Paulus var den eneste i Athen, som klart kunne skildre forskellen på den formelle afgudsdyrkelse og tilbedelse fra hjertet af den eneste sande og levende Gud. De epikuræiske og stoiske filosoffer, som Paulus havde diskuteret med, kaldte ham et snakkehoved og en forkynder af fremmede guddomme. Bibelen beretter:

„Så tog de ham med sig og førte ham op på Areopagus og sagde: ‚Kan vi ikke få at vide, hvad det er for en ny lære, du taler om?

Du fortæller os jo ting, der lyder fremmede i vore øren; derfor vil vi gerne vide, hvad dette skal betyde' . . .

Da trådte Paulus frem midt på Areopagus og sagde: ‚Athenere! jeg ser, at I i alle måder er ivrige i jeres gudsdyrkelse.

Thi da jeg gik omkring og tog jeres helligdomme i øjesyn, fandt jeg blandt andet et alter med den indskrift: ‚FOR EN UKENDT GUD.' Det, som I således dyrker uden at kende det, det forkynder jeg jer' " (Ap.G. 17:19-20, 22-23).

Fra et intellektuelt standpunkt, og hvad angår formel uddannelse, så var Joseph Smith lige så ulærd og uden uddannelse som præst, som Paulus var – ja sikkert mindre lærd og uddannet. Alligevel var der noget, som gjorde ham meget frimodig, når han fremsatte sine udtalelser imod de falske lærdomme om dåb af nyfødte, selvudpegede præster, forudbestemmelse og andre fejlagtige lærdomme på den tid.

Ligesom med Paulus var der mange, som hånede Joseph Smith og spottede hans lærdomme, når han erklærede, at han modtog åbenbaring fra Herren. Andre elskede ham og følte, som Willard Richards gjorde, da han sagde: „Broder Joseph, du bad mig ikke om at drage over floden sammen med dig – du bad mig ikke om at komme i fængsel med dig – og tror du, at jeg ville svigte dig nu? Men jeg vil sige dig, hvad jeg vil gøre; hvis du bliver dømt til at blive hængt for forræderi, vil jeg lade mig hænge i dit sted, så du kan blive sat på fri fod" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 481).

Hvor det dog minder om dem, som elskede Herren, da han som menneske vandrede ved Genezaret Søs bredder. Selv da Jesus blev forfulgt, stenet, fordømt og til sidst korsfæstet, følte nogle af hans disciple som Tomas, da han sagde: „Så lad os gå med, for at vi kan dø sammen med ham!" (Joh. 11:16).

Joseph Smith var ikke kun en stor mand, han var Herrens inspirerede tjener, Guds profet. Hans storhed består af en ting – tilkendegivelsen om, at han så Faderen og Sønnen, er sand, og at han reagerede på den guddommelige åbenbaring. En del af den guddommelige åbenbaring var instruktionen om at genoprette den sande og levende kirke, gengivet i vor tid, som den eksisterede samtidig med Frelserens egen tjenestegerning på jorden. Profeten Joseph Smith har sagt, at Jesu Kristi Kirke blev „oprettet i henhold til befalinger og åbenbaringer fra Jesus Kristus selv til os i disse sidste dage såvel som efter Kirkens orden, som beskrevet i Det Nye Testamente" (*History of the Church*, 1:79).

For første gang i 1800 år viste Gud sig som et personligt væsen. Desuden demonstrerede Faderen og Sønnen det unægteligt sande i, at de er adskilte og individuelle personer. Dette forhold mellem Faderen og Sønnen blev bekræftet af den guddommelige introduktion til den unge profet: „Denne er min elskede Søn. Hør ham" (Joseph Smiths Skrivelser 2:17). De, der blev døbt ind i Kirken den 6. april 1830, troede på en personlig Guds eksistens; de troede, at hans eksistens og hans Søns, Jesu Kristi, eksistens udgjorde den evige grundvold, hvorpå denne kirke er bygget.

Når vi først anerkender Kristus som guddommelig, er det let at forestille sig at hans Fader er lige så personlig, som han er. Kristus sagde: „Den, som har set mig, har set Faderen" (Joh. 14:9). Tro på eksistensen af en guddommelig, virkelig og levende personlig Gud var grundelementet, som bidrog til at gøre Jesu Kristi Kirke evig i fordums dage, og det er den evige grundvold, hvorpå Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er bygget i dag.

Den 6. april 1830 blev Kirken officielt oprettet med dens seks medlemmer. Handlingen var stort set ukendt for verden på den tid og ville kun blive kendt i den udstrækning, at den indeholdt og udstrålede evige principper, der var i harmoni med alle andre sandheder, som stammer fra Gud, ophavsmanden til al sandhed. Kun på den måde, og ved at være sand, kunne den og ville den nogen sinde blive et stort og forunderligt værk.

Fra denne beskedne begyndelse for mange år siden har Kirken i dag enheder og medlemmer næsten overalt på jordens overflade. De fantastiske fremskridt inden for transport og kommunikation har muliggjort udbredelsen af det gengivne evangeliums sandheder til mennesker næsten over alt i verden. Millioner i Amerika, Europa, Asien, Afrika og på havets øer har ikke alene kunnet høre, men også i millioner af tilfælde kunnet acceptere og forpligte sig til at følge det sande evangeliums frelsende principper.

Vi repræsenterer og taler i dag på vegne af en verdensomspændende kirke, Guds

Præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse: Præsidentinde Ardeth G. Kapp, i midten, Jayne B. Malan, førsterådgiver, til venstre, og Janette C. Hales, andenrådgiver.

En udsigt over Tempelpladsen fra syd. Fra venstre: Assembly Hall, tabernaklets runde tag, Salt Lake templets spir og Kirkens høje kontorbygning. I baggrunden ses Capitol, hjemstedet for staten Utahs regering.

organiserede og etablerede rige på jorden. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Kirken, der ubemærket blev oprettet for 161 år siden i går, i sandhed er Jesu Kristi Kirke. Jeg tilkendegiver, at Gud lever, at han er en personlig Gud, som hører og besvarer vore bønner, at han er Faderen, som han altid selv i skrifterne har erklæret, at han er. Han er utvivlsomt mere, end vi fuldt ud kan forstå, men han er bestemt ikke mindre, end vi kan forstå.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er hans Enbårne Søn, verdens Frelser, og at Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith for at igangsætte den store frembrusen af det sidste dages værk i vor tid.

Jeg vidner om, at den unge profet, som på så mange måder forbliver det centrale mirakel i Kirkens 161-årige eksistens, er et levende bevis på, at i Guds hånd og under ledelse af verdens Frelser, skal de svage i denne verden komme frem og nedbryde de stærke og mægtige. På denne årstid, hvor vi mindes Kirkens oprettelse, bærer jeg vidnesbyrd om dens sandhed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

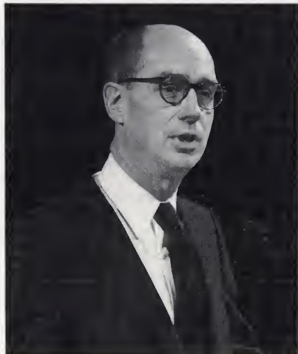

Præsidentskabet for Primarys hovedbestyrelse: Præsidentinde Michaelene P. Grassli, i midten, Betty Jo N. Jepsen, førsterådgiver, til venstre, og Ruth B. Wright, andenrådgiver.

At komme Gud nærmere

Biskop Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

„Hvis ordene i Jesu Kristi evangelium skal påvirke os, må vi tro på Gud. Vi må ønske at være sammen med ham. Og vi må fornemme vores behov for at blive renset."

Hver dag taler man med mennesker, som siger, at Gud ikke eksisterer eller er langt, langt borte. Ved siden af mig i et fly sad en kvinde. Jeg talte til hende. Hun forsøgte ihærdigt at forstå mig. Da hun talte, var hendes accent så stærk, at det var næsten umuligt at forstå hendes engelsk. Som svar på mit spørgsmål fortalte hun, at hun var på vej tilbage til sit fødested. Hun fortalte, at det var en religiøs skik i forbindelse med hendes fars død for mange år siden, som var årsagen til hendes rejse. Hun havde foretaget rejsen på den tredje, den syvende, den trettende og syttende årsdag for hans død. Og nu var hun igen på vej.

Jeg sagde til hende, at jeg beundrede hendes hengivenhed for sin far. Hun svarede stille, at hun troede på ærbødighed over for sine forfædre. Jeg spurgte hende, om hendes familie havde gået i kirke. Hun smilede og sagde: „Nej, går kun i kirke, når nogen dør." Jeg spurgte hende, om hun troede på Gud. Hun sagde: „Ja." Jeg spurgte hende, om hun troede, at han var nær ved os. Hun svarede: „Nej. Hvis vi skulle få brug for ham, ville vi sige: ‚Kom her,'" og hun gjorde en kaldende bevægelse med sin hånd. Jeg spurgte hende, hvem hun troede, at Gud var. Hendes bløde, forsigtige svar lød: „Han er som en af vore fjerne forfædre."

Hun havde brug for at høre de ord, som I har hørt talt her: Jesus Kristus, Adams fald, forsoningen, omvendelse, evigt liv og Guds rene kærlighed. Men jeg forstod, at disse ord ikke ville påvirke hende. Jeg huskede og forstod styrken af det, ældste Spencer W. Kimball skrev i begyndelsen af sin bog *Tilgivelsens mirakel*. Måske husker I denne advarsel:

„Denne bog forudsætter tro på Gud og på livets høje formål. Uden Gud vil omvendelse kun have ringe betydning, og tilgivelse vil være både unødvendig og urealistisk. Hvis der ikke var nogen Gud, ville livet i sandhed være meningsløst . . . vi ville måske finde retfærdiggørelse i kun at leve for i dag, for at ‚spise, drikke og være lystige', at føre et udsvævende liv, at tilfredstille ethvert verdsligt ønske. Hvis der ingen Gud var, ville der ingen forløsning være, ingen opstandelse, ingen evighed at glæde sig til, og derfor intet håb" (Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, s. 17).

Præsident Kimballs ord fik mig til at tænke. Ikke på, hvor anderledes denne kvinde var i forhold til mig, men over hvor meget vi lignede hinanden. Gud er vores forfader, ikke fjern, men nær. Han er Fader til vore ånder; vi er hans børn. Men ligesom denne kvinde føler vi os alle til tider langt fra ham. Ligesom hende må vi tro på Gud, hvis ordene i Jesu Kristi evangelium skal påvirke os. Vi må ønske at være sammen med ham. Og vi må fornemme vores behov for at blive renset for at kunne være hos ham igen.

Den dag vil komme, hvor vi vil se ham igen. Præsident Benson har beskrevet det således: „Når vi går gennem sløret til den anden side, vil intet forbavse os mere end at opdage, hvor godt vi kender vor Fader, og hvor velkendt hans ansigt er for os" („Jesus Christ – Gifts and Expectations", i *Speeches of the Year, 1974*, Provo: Brigham Young University Press, 1975, s. 313).

Selv om det, præsident Benson sagde, vil være sandt i fremtiden, så må vi allerede nu føle, at Gud kender os og elsker os personligt. Der er tidspunkter, hvor I har mærket Gud jeres Faders nærhed, og at I er hans børn. De øjeblikke kan komme oftere. Der findes en enkel måde, hvorpå vi kan tænke over det.

Hvis I ønsker at holde nær forbindelse til en eller anden, som I holder af, men som I nu er adskildt fra, så ved I, hvordan det skal gøres. I ville finde frem til en måde hvorpå I kunne tale med dem, I ville lytte til dem, og I ville finde frem til måder at gøre noget for hinanden på. Jo oftere det skete, jo længere det varede ved, jo stærkere ville de kærlige bånd være. Hvis der gik lang tid, uden at der blev talt, lyttet og handlet, ville båndene blive svagere.

Gud er fuldkommen og almægtig, og I og jeg er menneskelige. Men han er vor Fader, han elsker os, og lige som en kærlig ven ville gøre det tilbyder han os en mulighed for at komme ham nærmere. Og I kan gøre det på stort set samme måde: Tale, lytte og handle.

Vor himmelske Fader har ikke blot opfordret os til at tale til ham, han har befalet det. Og, som han altid gør, når han befaler, giver han også løfter.

I Lære & Pagter afsnit 19 siger Herren til os:

„Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive, ja, større end om du skulle få jordens skatte og den dermed følgende forgængelighed.

Se, kan du læse dette uden at glædes og frydes i dit hjerte?

Eller kan du længere gå omkring som en blind vejviser?

Eller kan du være ydmyg og sagtmodig og opføre dig forstandigt for mig? Ja, kom til mig, din Frelser. Amen" (v. 38-41).

I dette skriftsted og i andre står det tydeligt, hvor ofte vi bør tale til Gud: Regel-

Ældsterne David B. Haight og James E. Faust fra De Tolv Apostles Kvorum.

mæssigt med ord, hele tiden med følelser. Da Frelseren viste sig blandt folket på dette kontinent efter sin opstandelse, belærte han dem om at bede. Han sagde, at vi skal bede altid. Det betyder ikke nu og da. Det betyder ikke, at vi kun skal bede, når vi har lyst til det. Lyt til det, han sagde til dem:

„Derfor, salige er I, dersom I holder mine bud, som Faderen har befalet mig at give jer.

Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham.

Og ligesom jeg har bedt blandt jer, så skal I bede i min kirke, blandt mit folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn. Se, jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel" (3 Nephi 18:14-16).

Nuvel, vi må alle lytte mere omhyggeligt. Da I hørte skriftstedet, som jeg lige citerede, hørte i Kristi ord. Jeg vidner om, at det er sandt. Jesus Kristus taler Faderens ord. I kan læse skrifterne, lytte og så høre Guds svar til jer.

Der er en anden måde at lytte til Gud på. Mange blandt jer vil have hørt svar på jeres bønner i dag. Jeg bærer vidnesbyrd om, at I ved denne konference har hørt røsten fra Herren Jesu Kristi apostle og profeter. Herren siger dette om dem, når de taler, som han leder dem til:

„Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.

Thi se og giv agt! Herren er Gud, og Ånden bærer vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sandheden består i al evighed. Amen" (L&P 1:38-39).

Det er Ånden, som vil bære vidnesbyrd for jeres hjerte, når I læser i skrifterne, når I hører Herrens bemyndigede tjenere, og når Gud taler direkte til jeres hjerte. I kan lytte og høre, hvis I tror på, at skrifterne er korrekte, når de beskriver Helligånden således:

„Ja, således siger den stille, sagte røst, der hvisker og trænger gennem alt og ofte får mine ben til at skælve, når den åbenbarer sig" (L&P 85:6).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det er en sagte stemme. Den hvisker, råber ikke. Og derfor må I indvendigt være meget stille. Det er årsagen til, at det er klogt at faste, når I ønsker at lytte. Og det er årsagen til, at I vil lytte bedst, når I mener: „Fader, din vilje ske, ikke min." I vil da have en følelse af „jeg ønsker det, du ønsker". Da vil den stille, sagte røst virke, som om den gennemtrænger jer. Den kan få jeres ben til at skælve. Men oftere vil den få jeres hjerte til at brænde i jer, igen blødt, men med en brænden, der vil opløfte og forsikre.

I vil handle, når I har lyttet, for når I hører hans røst ved Ånden, vil I altid føle, at I er nødt til at gøre noget. I må ikke blive overraskede, hvis instruktionerne syntes ledsaget af noget, I synes er en irettesættelse.

Måske foretrækker I, at Gud ganske enkelt fortæller jer, hvor godt det går. Men han elsker jer. Han ønsker, at I er sammen med ham, og han ved, at I skal opnå en stor forandring i hjertet gennem tro på Herren Jesus Kristus, ydmyg omvendelse og indgåelse og overholdelse af hellige pagter. Det er grunden til, at Ordsprogenes Bog siger:

„Min søn, lad ej hånt om Herrens tugt, vær ikke ked af hans revselse;

Herren revser den, han elsker, han straffer den søn, han har kær" (Ordsp. 3:11-12).

En konferencedeltager, til venstre, hilser på det europæiske områdepræsidentskab, fra højre: præsident Hans B. Ringger og ældsterne Spencer W. Condie og Albert Choules jun.

Når I her har lyttet til Guds tjenere, har I mærket en prikken i hjertet om, at der var noget, I burde gøre. I kan så reagere med et forhærdet hjerte: „Hvorfor fortæller en ufuldkommen mand mig, at jeg skal omvende mig?" Eller I kan i stedet høre jeres himmelske Faders kærlige opfordring. Han, som glæder sig, når I er med ham, og glæder sig over udsigten til, at I vil acceptere hans kærlige rettelser.

I vil finde noget andet i det mønster for revselse, som I har mærket. Har I bemærket, hvor stor del af det, der er en tilskyndelse til at gøre noget for en anden? Det er ingen overraskelse. Gud elsker sine børn. De trænger til så meget. Alt tilhører Gud, så der er ikke meget, I kan give ham, når I har givet ham et omvendt hjerte. Men I kan vise hans børn venlighed. Hvis I er mine venner, vil I vinde mit hjerte ved at være venlig over for mine børn. Gud elsker sine børn mere end nogen jordiske forældre, så tænk over, hvad jeres venlighed over for hans børn betyder for ham.

Med alt det, I vil gøre for jeres himmelske Fader – hvis I beder, lytter og derpå adlyder ham alle jeres dage – vil I stadig opdage, at han er mere gavmild, end I nogensinde kan blive. Kong Benjamin beskrev jeres problem med at bytte gode gerninger med Gud sådan:

„Og . . . (han) fordrer . . ., at I skal gøre, som han har befalet jer, for hvilket han uopholdeligt velsigner jer, dersom I gør det, og således har han belønnet jer. Og I står stadig i gæld til ham, og det vil I blive ved med at gøre i al evighed; hvad har I da at rose jer af?" (Mosiah 2:24).

Selv verdens Frelser følte, at hans Fader var langt fra ham, da han hang på korset. I vil have øjeblikke, måske lange øjeblikke, hvor I føler adskillelsen. Men I kender vejen til at komme Gud nærmere. Kong Benjamin belærte os om vejen:

„Jeg siger jer, jeg ønsker, at I altid skal huske at have navnet skrevet i hjertet, så I ikke skal blive fundet ved Guds venstre side, men at I måtte høre og kende røsten, som I skal kaldes ved og ligeledes det navn, som han skal kalde jer ved.

Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?" (Mosiah 5:12-13).

Nuvel, I vil stadig blive forbavset, som præsident Benson sagde, I ville blive, når I opdager, hvor velkendt vor himmelske Faders ansigt er. Men når I ser ham, vil I genkende hans stemme, fordi I har bedt, lyttet, adlydt og delt hans tanker og hjertes hensigter. I vil være kommet ham nærmere.

Det beder jeg om, at vi vil. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

En tornekrone, en herlighedskrone

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

„Værre end synd er måske benægtelsen af synd. Hvis vi nægter, at vi er syndere, hvordan kan vi så få tilgivelse? Hvordan kan Jesu forsoning virke i vores liv, hvis vi ikke omvender os?"

Mine elskede brødre og søster og venner, i dag vil jeg gerne tale om torne, tidsler, splinter og en tornekrone. Jeg vil også gerne tale om den udsøgte skønhed og søde duft, der findes i livet og om en herligheds krone. Jeg ville ønske, at jeg bedre forstod alle de guddommelige hensigter med at skulle kæmpe med så mange smertefulde irritationsmomenter her i livet. Lehi forklarede en af grundene: at vi skulle påskønne og nyde verdens godhed og skønhed (se 2 Nephi 2:10-13). Adam fik at vide, at jorden blev forbandet med torne og tidsler for vores skyld (se 1 Mos. 3:17-18). På samme måde er jordelivet „forbandet" med verdslige fristelsers torne og syndens splinter, så vi kan blive prøvet og bevise, hvem vi er. Det er nødvendigt for vores evige fremgang. Apostlen Paulus forklarede: „For at jeg ikke skal hovmode mig . . . blev der givet mig en torn i kødet" (2 Kor. 12:7).

Benægtelsen af vores synder, vores selviskhed, vores svagheder er som en tornekrone, som hindrer os i at tage endnu et skridt fremad i vores personlige vækst. Værre end synd er måske benægtelsen af synd. Hvis vi nægter, at vi er syndere, hvordan kan vi så få tilgivelse? Hvordan kan Jesu forsoning virke i vores liv, hvis vi ikke omvender os? Hvis vi ikke straks fjerner syndens splinter og de kødelige fristelsers torne, hvorledes skulle Herren da kunne helbrede vores sjæl? Frelseren sagde: „Angre jeres synder og bliv omvendt, så at jeg kan helbrede jer" (3 Nephi 9:13). Det er meget vanskeligt at bede for dem, som hader os, som på foragtelig måde udnytter os, som forfølger os. Ved ikke at tage dette betydningsfulde ekstra skridt, lykkes det os ikke at fjerne nogle af de inficerende tidsler i vores sjæl. Når vi tilgiver, elsker og forstår det, vi opfatter som svagheder hos vores hustru, ægtemand, børn og venner, er det meget lettere at sige: „Gud! vær mig synder nådig!" (Luk. 18:13).

Det ser ud til, at ligegyldigt hvor forsigtigt vi vandrer ad livets stier, kan vi ikke undgå at samle nogle torne, tidsler og splinter. Som ung mand var det sådan, at når skolen lukkede om sommeren, og vi tog ud til gården, røg skoene af. Skoene kom ikke på hele sommeren, undtagen ved særlige lejligheder. I den første uge eller to, mens vores fødder stadig var bløde, gjorde det ondt at træde på den mindste sten eller kvist. Men efterhånden som ugerne gik, fik vi hård hud på fødderne, så vi kunne tåle at træde på næsten alt på stien, undtagen tidsler, af hvilke der syntes at være mere end noget andet ukrudt. Sådan er det også med livet, når vi udvikler os og bliver modne og holder os tæt til ham, som blev kronet med torne, ser det ud til at vores sjæl bliver bedre til at modstå udfordringer, vores beslutning bliver urokkelig, vores vilje fastere, og vores selvdisciplin øges for at beskytte os fra det onde i verden. Denne ondskab er imidlertid så allestedsnærværende, så det er nødvendigt, at vi går på de stier, hvor der er færrest af de jordiske fristelsers tidsler.

Som børn elskede vi at ryste tidslerne i vinden for at se frøene blæse væk. Først senere forstod vi den virkning, det havde på vores egen og vores naboers haver. Mange af os elsker at lege med fristelser, for senere at opdage, hvordan vi selv og andre har sået vores egen ulykkes sæd, og hvordan vi også kan påvirke vores næstes lykke.

Vi har en forsvarsmekanisme, der hjælper os til at skelne mellem godt og ondt. Den kaldes samvittigheden. Det er vores ånds naturlige reaktion på syndens smerte, præcis som smerten i vores legeme er en naturlig reaktion på et sår – endog en lille splint. Samvittigheden styrkes ved brug. Paulus fortalte hebræerne: „Men den faste føde er for de fuldvoksne, for dem, som gennem brugen har fået sanserne opøvet til at skelne mellem godt og ondt" (Hebr. 5:14). De, som ikke har brugt deres samvittighed „er brændemærkede i deres egen samvittighed" (1 Tim. 4:2). En følsom samvittighed er et tegn på en sund ånd.

Hvordan fjerner man livets torne og splinter? Magten til at fjerne vores egne og andres torne begynder med os selv. Moroni skriver, at når vi fornægter os selv alt, hvad der er ugudeligt, så er Kristi nåde tilstrækkelig for os (se Moroni 10:32).

Alt for ofte søger vi at dække over skylden frem for at fjerne de torne, der forårsager smerten. Vi prøver hårdt på at undgå den øjeblikkelige smerte ved at fjerne splinten, selv om det vil lette den længere varende smerte ved et inficeret sår. Alle ved, at hvis torne og tidsler og splinter ikke fjernes fra kødet, så vil de forårsage sår, der bliver betændte og ikke kan hele.

Et medlem af vores familie har en bemærkelsesværdig hund, kaldet Ben. For nogle få år siden gik nogle af os en tur på markerne en smuk efteråsdag. Ben løb frem og tilbage foran os og snuste til jorden, logrede med halen og havde det tydeligvis dejligt. Efter nogen tid satte vi os på en skrænt for at hvile os, og vi kunne føle varmen fra efterårssolen i ansigterne. Ben kom haltende hen til sin herre, og med et smertefuldt udtryk i øjnene løftede den sin forpote. Bens herre tog blidt dens pote i sine hænder og undersøgte den omhyggeligt. Mellem to af dens tæer sad en torn. Tornen blev omhyggeligt fjernet, og Ben blev der længe nok til at logre lidt mere livligt med halen og fik et par klap på sit hoved. Så løb den igen uden længere at halte eller være påvirket af smerten. Jeg var forbavset over, at Ben tilsyneladende instinktivt vidste, at tornen skulle ud for at lette smerten, samt hvor den skulle gå hen for at få den fjernet. Ligesom Ben søger vi

også instinktivt at blive af med tornene fra den synd, som plager os. Derimod søger vi imidlertid ikke altid Mesterens hjælp, og mange af os ved endnu ikke, hvem vores Mester er.

Som tømrer måtte Jesus være bekendt med splinter og torne. Som barn måtte han have lært, at man sjældent får splinter i fingrene, når man arbejder med træet i den rigtige retning. Han måtte også have vidst, bedre end andre, hvordan splinter – små og smertefulde – afleder opmærksomheden fra vigtigere ting. Jesus blev pisket delvist med torne:

„Så tog landshøvdingens soldater Jesus med sig ind i paladset og samlede hele vagtmandskabet omkring ham.

Og de klædte ham af og hængte en skarlagenrød kappe om ham.

Og de flettede en krone af torne og satte den på hans hoved og gav ham et rør i højre hånd; og de faldt på knæ for ham, drev spot med ham og sagde: ‚Hil dig, jødekonge!'

Så spyttede de på ham og tog røret og slog ham i hovedet med det" (Matt. 27:27-30).

Måske var denne grusomme handling et perverst forsøg på at efterligne den laurbærkrans en hersker fik på hovedet. På denne måde blev en tornekrone presset ned på hans hoved. Han accepterede smerten som en del af den store gave, han havde lovet at give. Hvor var dette gribende i betragtning af, at tornene var et billede på Guds mishag, da han forbandede jorden for Adams skyld, så den for fremtiden skulle frembringe torne. Men ved at bære denne krone, omdannede Jesus tornene til et symbol på hans herlighed. Emily Dickinson beskrev det meget træffende:

En krone, som ingen ønsker,
og dog det højeste af alle hoveder
søgte den ene af alle
og gjorde den guddommelig.
(*The Complete Poems of Emily Dickinson*, ed. Thomas H. Johnson, Boston: Little, Brown and Co., 1960, s. 703-704).

Da han koncentrerede sig om at give, kunne hverken smiger eller verdens foragt aflede ham fra hans mission.

Vor Frelser kender alle former for lidelse „ifølge kødet". Der er ingen svaghed, han ikke kender til. I sin smerte blev han kendt med alle de torne, splinter og tidsler, som kan plage os:

„Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordene må blive fuldbyrdet, som siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig alle deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder" (Alma 7:11-12).

Alle kødets og sjælens irritationsmomenter må fjernes, før de inficerer. Selv om de forårsager sår, og selv om de plager, kan de stadig fjernes, og helbredsprocessen kan ske. Når infektionen er helet, vil smerten forsvinde. Denne proces kaldes omvendelse. Omvendelse og tilgivelse er blandt forsoningens mest storslåede frugter. Det er ikke let at fjerne stolthedens torne, egoismens tidsler, selvets splinter og lysternes tornebuske.

I Roselandia, uden for den store by, Sao Paulo i Brasilien, er der store områder med smukke roser. Når man står på en lille bakke ved siden af rosenmarkerne, er duften smuk og skønheden oplivende. Tornene på buskene er der, men de hindrer på ingen måde nydelsen af synet og duften. Jeg udfordrer alle til at sætte de torne, splinter og tidsler, vi møder i livet i det rette perspektiv.

Vi bør beskæftige os med dem, men dernæst koncentrere os om livets blomster, ikke om tornene. Vi bør nyde rosernes og kaktussens duft og skønhed. For at nyde blomsternes søde duft, må vi leve retskaffent og disciplineret, mens vi studerer skrifterne, beder, prioriterer rigtig og har den rette indstilling indarbejdet i vores liv. For medlemmer af Kirken bliver der fokuseret skarpere på dette i templerne. Vi vil alle med sikkerhed møde nogle torne, men de er ikke af så stor betydning som blomsternes søde duft og udsøgte skønhed. Sagde Frelseren ikke: „Af deres frugter skal I kende dem. Kan man plukke druer af tjørn eller figener af tidsler?" (Matt. 7:16).

Thomas Carlyle, en britisk forfatter, sagde: „Den ædleste krone på jorden er og vil altid være en tornekrone" (*Past and Present*, London: J.M. Dent & Sons, 1912, 3:173). Den gamle latinske sætning *sic transit gloria mundi* betyder „således forsvinder denne verdens herlighed". Jordiske belønninger kan blive en stor fristelse. Derimod har de, som er trofaste og som er forpligtede over for tjenesten, fået løfte om, at de vil blive „kronet med ære, herlighed, udødelighed og evigt liv" (L&P 75:5). Således kan hverken jordisk ære eller prøvelser overvinde os. Paulus talte om en sejrskrans, der aldrig visner (se 1 Kor. 9:25), og Jakob talte om de trofaste, der modtager „livets sejrskrans" (Jakobs Brev 1:12). Johannes Åbenbarer sagde: „Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din sejrskrans" (Åb. 3:11).

Jeg tror, at jordiske belønninger som magt, kærlighed til penge, hengivenhed over for materielle ting, og menneskets ære er tornekroner, fordi de er baseret på at opnå og modtage i stedet for at give. Derfor kan selviskhed forandre det, vi tror er en ædel krone, til en tornekrone, som vi ikke har kraft til at udholde. Da jeg indledte min professionelle karriere, bad en ældre medarbejder på vores kontor en an-

den ældre medarbejder om hjælp i nogle retsmæssige sager. Den mand, der blev spurgt, var meget dygtig, men også selvisk. Han svarede: „Hvad får jeg ud af det?" Denne filosofi er det, der i bund og grund er i vejen med verden. Det er i sandhed en af de skarpeste spidser i en tornekrone.

Jesu Kristi kald til os hver især er: „Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!" (Matt. 16:24). Er det ikke på tide, vi begynder at fornægte os selv, som Frelseren sagde, og overgiver os og disciplinerer os selv i stedet for at indhylle os selv i en selvisk „mig selv"-verden? Spørgsmålet er ikke så meget, hvad vi kan gøre, men hvad Gud kan gøre gennem os. Paulus sagde: „Hvis nogen holder sig ren . . . skal han være et kar til ære, helliget, nyttigt for husets herre, brugbart til alt godt arbejde" (2 Tim. 2:21).

Det er altid en forpligtelse til at tjene, når vi tager vores kors op og følger Frelseren. Da jeg gik i skole, var jeg meget fattig. Jeg arbejdede mange timer dagligt på en dåsefabrik og ordnede varme dåser for 25 cents i timen. Jeg lærte, at selviskhed har mere at gøre med, hvordan vi har det med det, vi har, end hvor meget vi har. Et fattigt menneske kan være selvisk og et rigt menneske være gavmildt, men en person, der er optaget af at få, vil have svært ved at finde Gud. Jeg er kommet til den konklusion, at med ethvert privilegium følger der et ansvar. De fleste privilegier indbefatter et ansvar om at tjene, at give og velsigne. Gud kan fjerne ethvert privilegium, hvis det ikke bliver brugt efter hans alvidende vilje. Den eneste måde, man kan få gavn af den herlighedskrone, der omtales af de oprindelige apostle, er at give, at tjene, at velsigne i trofasthed og hengivenhed. Det er den eneste måde, hvorpå livet får sand mening. Vi vil blive i stand til at modtage ære eller foragt med lige stor værdighed.

Jeg slutter med Ezekiels ord: „Men du, menneskesøn . . . når du færdes mellem nælder og tidsler og bor blandt skorpioner; frygt ikke" (Ez. 2:6). Må vi, i en verden, der hele tiden forandrer sig, hele tiden holde fast ved de ting, som ikke ændrer sig: bøn, tro, de frelsende ordinanser, kærlighed til familien og til broderskabet. Ved at fjerne syndens splinter og verdslige fristelsers torne, og ved at fornægte os selv og ved at tage vores kors op og følge Frelseren, kan vi ændre tornekronen til en herlighedskrone. Som en af Frelserens ydmyge tjenere, kaldet til at være hans særlige vidne, bærer jeg vidnesbyrd om, at han lever. Jeg vidner af mit hjertes inderste, at vi er optaget af hans hellige værk, hvor vi, hvis vi er trofaste, kan blive kronet med ære, herlighed og evigt liv (se L&P 75:5). I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Hvad Gud har sammenføjet

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„Hustru, se din ægtemand som din dyrebare partner . . . Ægtemand, se din hustru som den mest værdifulde velsignelse i tid og evighed."

For ti dage siden havde jeg en smuk og rørende oplevelse i Salt Lake templet, bygningen lige øst for dette tabernakel. I denne helligdom havde jeg det privilegium at besegle ægteskaber ved to forskellige, men umiddelbart på hinanden følgende ceremonier. Det var to smukke unge kvinder, som er tvillinger, der blev beseglet til to smukke og dygtige unge mænd, som de havde valgt. Den aften blev der afholdt en dobbelt bryllupsreception, hvor hundrede af venner kom for at udtrykke deres kærlighed og gode ønsker.

Mødre græder ofte ved bryllupsceremonier. Det gør søstre også, og af og til også fædre. Bedsteforældre viser sjældent deres følelser. Men disse smukke unge piger var mine egne børnebørn, og jeg må tilstå, at den gamle bedstefar her var meget bevæget og havde det svært. Jeg forstår ikke hvorfor. Det var i sandhed en glad begivenhed, opfyldelsen af drømme og bønner. Måske var mine tårer i virkeligheden et udtryk for glæde og taknemmelighed til Gud for disse smukke brude og deres smukke unge mænd. Ved hellige løfter gav de deres kærlighed og loyalitet til hinanden for tid og al evighed.

Hvor er ægteskabet dog smukt i vor evige Faders plan, en plan, som er givet i hans guddommelige visdom til sine børns lykke og sikkerhed og til fortsættelsen af slægten.

Han er vores skaber, og han planlagde ægteskabet fra begyndelsen. På tidspunktet for Evas skabelse, „sagde Adam: ,Denne gang er det ben af mine ben og kød af mit kød . . .'

Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød" (1 Mos. 2:23-24).

Paulus skrev til de hellige i Korint: „Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden" (1 Kor. 11:11).

I en nutidsåbenbaring har Herren sagt: „Atter siger jeg jer: Den, der forbyder ægteskab, er ikke af Gud, thi ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene" (L&P 49:15).

Præsident Joseph F. Smith har engang sagt, at „ingen mand kan frelses og ophøjes i Guds rige uden kvinden, og ingen kvinde kan opnå fuldkommenhed og ophøjelse i Guds rige alene . . . Gud indstiftede ægteskabet i begyndelsen. Han skabte mennesket i sit eget billede og sin egen lignelse, som mand og kvinde, og da de skabtes, blev det bestemt, at de skulle forenes i ægteskabets hellige bånd, og at den ene ikke er fuldkommen uden den anden" (*Evangeliske lærdomme*, s. 229).

Der er i sandhed ingen, der læser i skrifterne, både de gamle og de nye, der kan tvivle på ægteskabets guddommelighed. De bedste følelser i livet, det menneskelige hjertes mest gavmilde og opfyldende tilskyndelser finder udtryk i et ægteskab, der står rent og ubesmittet over verdens ondskab.

Et sådant ægteskab er, tror jeg, det ønske, mennesket overalt har håbet på, længtes efter, bedt om.

Da jeg for nogen tid siden sad i et fly, tog jeg et eksemplar af bladet *New York Magazine*. Da jeg bladrede igennem det, kom jeg til et afsnit med titlen „personlige". Jeg talte 159 annoncer fra ensomme mænd og kvinder, der søgte partnere. Det var tydeligt, at de, som havde indrykket annoncerne havde gjort, hvad de kunne for at sætte sig selv i det bedst mulige lys. Jeg ville ønske, jeg havde haft tid til at læse nogle af dem for jer. I ville kunne lide dem. Det var intet dårligt ved dem. Det var let at fornemme, at der bag disse vittige og kloge beskrivelser lå meget bedrøvelse og ensomhed, et stort ønske om at finde en kærlig partner med hvem, de kunne vandre ad livets vej.

Mit hjerte føler for dem blandt os, især vores enlige søstre, som længes efter ægteskabet og ikke kan finde det. Vor Fader i Himlen har alle de lovede velsignelser til dem. Jeg har langt mindre sympati for de unge mænd, som efter vores samfunds skik har det privilegium at skulle tage initiativet i disse sager, men som i så mange tilfælde ikke gør det. Der er blevet talt stærke ord til dem i fortiden af præsidenterne for denne kirke.

Ægteskab betyder som regel børn og familie. Kan en ung mor, der har født sit første barn, tvivle på guddommeligheden og underet og miraklet i alt dette? Kan en ung far, som ser på sin nyfødte søn eller datter, føle andet, end at det er en del af den Almægtiges plan?

Selvfølgelig er alt i ægteskabet ikke idyl. For nogle år siden klippede jeg disse ord ud af en artikel af Jenkins Lloyd Jones:

„Det ser ud til, at der hersker en overtro blandt mange tusinder af vore unge, som holder hånd og kysser i biografen, at ægteskab er en lille hytte omgivet af evigt blomstrende haver, hvori en evigt ung og smuk mand kommer hjem til en evigt ung og bedårende hustru. Når blomsterne visner og kedsomhed og regninger vælter ind, er skilsmissekontorerne stuvende fulde . . .

Alle, som forestiller sig, at dette billede er normalt, vil spilde en masse tid med at løbe rundt og beklage sig over at være blevet snydt" (*Deseret News*, 12. juni 1973, s. A4).

Storme rammer af og til alle familier. Uløseligt forbundet med hele denne proces er smerte – fysisk, mentalt og følelsesmæssig. Der er meget stress og mange kampe, med frygt og bekymringer. Først og fremmest er der den altid tilstedeværende kamp om økonomi. Der synes aldrig at være nok penge til at dække familiens behov. Sygdom rammer af og til. Der sker ulykker. Dødens hånd kan ramme, og vore kære kan tages bort fra os.

Men alt dette synes at være en del af familielivets udvikling. Få er de, som går igennem livet uden at opleve nogle af disse ting. Sådan har det altid været. Kain skændtes med Abel og gjorde derefter noget frygteligt. Hvor stor måtte ikke Adams og Evas, deres forældres, sorg have været.

Absalom var Davids tredje søn, foretrukket og elsket. David havde givet ham et navn, som betød „fredens fader". Men han bragte ikke fred, men i højere grad vrede og ambitioner og sorg. Han dræbte sin bror og deltog i en sammesværgelse mod sin far. Mens han var i færd med sine onde gerninger, i sin onde stræben efter sin fars trone, blev Absalom, da han red på sit muldyr, fanget ved hovedet i et træ, hvor han sad hjælpeløst fast. Joab, Davids nevø og hærfører for kongens hær, greb chancen til at slippe af med denne oprørske og bedrageriske søn og gennemborede hans hjerte med et spyd. Han mente tilsyneladende, at han gjorde kongen en tjeneste.

Men da David hørte om sin søns død, blev han, selv om denne søn havde haft til hensigt at slå ham ihjel, „dybt rystet, og han gik op i stuen på taget over porten og græd; og han gik frem og tilbage og klagede: ‚Min søn Absalom, min søn, min søn Absalom! Var jeg blot død i dit sted! Absalom, min søn, min søn!' . . . Kongen havde tilhyllet sit ansigt og klagede højt" (2 Sam. 18:33; 19:4).

I hele menneskehedens historie har oprørske børns handlinger forårsaget meget lidelse og hjertesorg, men selv når der har været oprør, har stærke familiebånd rakt ud for at gribe om den oprørske.

Jeg kender ingen bedre beretninger i hele litteraturen end den, der er fortalt af Mesteren i Lukas kapitel 15. Det er historien om en ubesindig og grådig søn, som krævede sin arv, som han ødslede bort, indtil der intet var tilbage. Angerfuld vendte han tilbage til sin far, der så ham på lang afstand, løb ham i møde og tog imod ham, faldt ham om halsen og kyssede ham.

Nogle af jer, der er inden for min stemmes rækkevidde, kunne fortælle om jeres egen families sorger. Men blandt de største tragedier, og sandsynligvis også den mest almindelige, er skilsmisse. Det er blevet en stor plage. De nyeste udgaver af *World Almanac* beretter, at i De Forenede Stater i de 12 måneder, der afsluttedes med marts 1990, blev omkring 2423000 ægteskaber indgået. I den samme periode blev omkring 1177000 ægtepar skilt (se *The World Almanac and Book of Facts, 1991*, New York: World Almanac, 1990, s. 834).

Dette betyder, at der i De Forenede Stater forekom næsten én skilsmisse for hver to ægteskaber, der blev indgået.

Det er kun tal, der er skrevet på en side i en bog. Men bag dem ligger mere bedrag, mere sorg, mere forsømmelse og fattigdom og kamp end det menneskelige sind kan fatte. Millioner af dem, der er skilt i dette land, er ensomme, frustrerede, usikre og ulykkelige. Millioner af enlige forældre kæmper med at opdrage familier og

bære byrder, der ligger ud over deres evne at klare. Millioner af børn vokser op i hjem med kun én forælder, hvor denne forælder, sædvanligvis moderen, af nødvendighed er borte meget af tiden. Disse „nøglebørn" kommer hjem fra skole hver dag til tomme huse, hvor der i mange tilfælde ikke er nok mad, og hvor fjernsynet er den eneste tilflugt. Børnene ikke blot lider, men hele samfundet betaler en meget stor pris for deres situation. Når de bliver ældre, bliver antallet af dem, der tager narkotika større blandt dem. Et stort antal bliver kriminelle. Mange bliver på grund af utilstrækkelig uddannelse, arbejdsløse. Nogle ødsler formålsløst deres liv bort. Millioner er blevet sociale tabere, der skylles op på stranden af forsømmelighedens, mishandlingens og frustrationens hav, ude af stand til at ændre deres situation. *Time Magazine* udtalte i en artikel, at det alvorligste problem i New York City er familiens splittelse. 60% af de børn og unge, der går i de offentlige skoler i New York, ialt omkring 600000, kommer fra hjem med kun en forælder. Sammenlignende undersøgelser vil utvivlsomt resultere i tilsvarende tal for andre store byer i Amerika samt for de fleste store byer i verden.

Vi bygger og opretholder flere fængsler, end vi har råd til. Omkostningerne er enorme, næsten ikke til at fatte.

I en alarmerende stor del af de tilfælde, der er indsat i fængslerne, kan man se, at de har baggrund i opløste hjem, hvor en far forlod sin familie og en mor kæmpede forgæves for at klare de overvældende vanskeligheder.

Hvorfor ser vi alle disse opløste hjem? Hvad sker der med ægteskaber, der begynder med oprigtig kærlighed og et ønske om at være loyal og trofast og tro mod hinanden?

Der findes ikke noget enkelt svar. Det erkender jeg. Men for mig ser det ud til, at der er nogle tydelige grunde, som kan være årsagen til den meget høje procentdel af disse problemer. Jeg siger det ud fra den erfaring, jeg har haft med at hjælpe med til at løse sådanne tragedier. Jeg mener, at selviskhed er den vigtigste årsag til det meste.

Jeg tror fast på, at et lykkeligt ægteskab ikke så meget er resultatet af romantik, som det er et resultat af virkelig omsorg for sin partners velfærd.

Selviskhed er ofte grunden til pengeproblemer, som er en alvorlig og reel faktor, der påvirker familiens stabilitet. Selviskhed er roden til hor, overtrædelse af højtidelige og hellige pagter for at tilfredsstille selviske lyster. Selviskhed er modsætningen til kærlighed. Den er et ødelæggende udslag af grådighed. Selviskhed ødelægger selvdisciplinen. Den udsletter loyalitet. Den tilintetgør hellige pagter. Den påvirker både mænd og kvinder.

Alt for mange, som indgår ægteskab, er blevet forkælet og pylret om og på en eller anden måde ledt til at tro, at alt skal være helt rigtigt altid, at livet er en underholdningsserie, at lyster skal tilfredsstilles uden hensyn til principper. Hvor er resultaterne af en sådan hul og urimelig tankegang dog tragiske!

De bitre resultater ses hos børnene, som har brug for en far, som elsker dem, underviser dem, beskytter dem og leder dem frem på livets sti ved eksempel og forskrift, men de har ingen. Lad mig fortælle jer noget, jeg hørte for omkring to år siden i dette tabernakel. Lejligheden var en stor sammenkomst for enlige mænd og kvinder. Ældste Marion D. Hanks ledte en paneldiskussion. I dette panel var der en attraktiv og dygtig ung kvinde, skilt og mor til syv børn, dengang fra fem til 16 år gamle. Hun sagde, at en aften gik hun over vejen for at aflevere noget hos en nabo. Lyt til hendes ord, som jeg husker dem: „Da jeg vendte mig om for at gå hjem, kunne jeg se mit oplyste hus. Jeg kunne høre ekkoet fra min børn, da jeg gik ud af huset et par minutter før: ,Mor, hvad skal vi have at spise?' ,Kan du køre mig på biblioteket?' ,Jeg skal have fat i noget karton i aften.' Træt og udmattet, så jeg på huset og så lys i alle værelserne. Jeg tænkte på alle disse børn, som var derhjemme og ventede på, at jeg skulle komme og opfylde alle deres behov. Byrderne føltes meget tunge på mine skuldre.

Jeg husker, at jeg gennem mine tårer så op mod himlen, og jeg sagde: ,Åh, min Fader, jeg kan bare ikke klare det i aften. Jeg er for træt. Det er for svært. Jeg kan ikke gå hjem og tage mig af alle disse børn helt alene. Kunne jeg bare komme til dig og blive der, bare i aften? Jeg skal nok tage tilbage i morgen.'

Jeg hørte ikke rigtigt svaret, men jeg følte det i mit sind. Svaret var: ,Nej, min kære, du kan ikke komme hjem til mig nu. Så ville du ikke tage tilbage. Men jeg kan komme til dig.' "

Der er så mange, rigtig mange, som denne unge mor. Hun erkendte en guddommelig magt, som var til hendes rådighed. Hun er så heldig at have nogle omkring sig, som elsker hende og hjælper hende, men mange har ikke en sådan hjælp. De græder og beder i ensomhed og desperation, mens de ser deres børn blive involveret i narkotika og kriminalitet, og de er hjælpeløse i dette.

Der er et middel mod alt dette. Det findes ikke i skilsmissen. Det findes i Guds Søns evangelium. Det var ham, som sagde: „Hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille" (Matt. 19:6). Midlet mod de fleste problemer i ægteskabet er ikke skilsmisse. Det er omvendelse. Det ligger ikke i separation. Det ligger i enkel retskaffenhed, som får mennesket til at beslutte sig til at opfylde sine forpligtelser. Det findes i Den Gyldne Regel.

Ægteskabet er smukt, når man fremmer og søger efter skønheden. Det kan blive grimt og ubehageligt, når den ene leder efter fejl og er blind over for dyder. Edgar A. Guest bemærkede engang: „Det koster en masse fælles oplevelser at gøre et hus til et hjem" („Home," i *Collected Verse of Edgar A. Guest*, Chicago: Reilly and Lee Co., 1934, s. 12). Det er sandt. Jeg kan vise jer

Ældste Monte J. Brough, halvfjerdser og medlem af områdepræsidentskabet i Asien, taler med ældste John H. Carmack fra De Halvfjerds.

hundrede tusinder af familier i denne kirke, som får det til at virke med kærlighed og fred, disciplin og ærlighed, omsorg og uselviskhed.

Både mand og hustru må forstå højtideligheden og helligheden i ægteskabet og i den gudgivne plan bag det.

Man må være villige til at overse små fejl, at tilgive og dernæst at glemme.

Man må lære at kontrollere sin tunge. Vrede er ondt og ødelæggende og tilintetgør hengivenhed og udelukker kærlighed.

Man må udøve selvdisciplin, som eliminerer mishandling af hustru og børn og sig selv. Man skal have Guds Ånd, der indbydes og fortjenes, næres og styrkes. Man må erkende, at alle er Guds børn – far, mor, søn og datter, alle med guddommelig fødselsret – og også erkende, at når vi sårer en af disse personer, så sårer vi vor himmelske Fader.

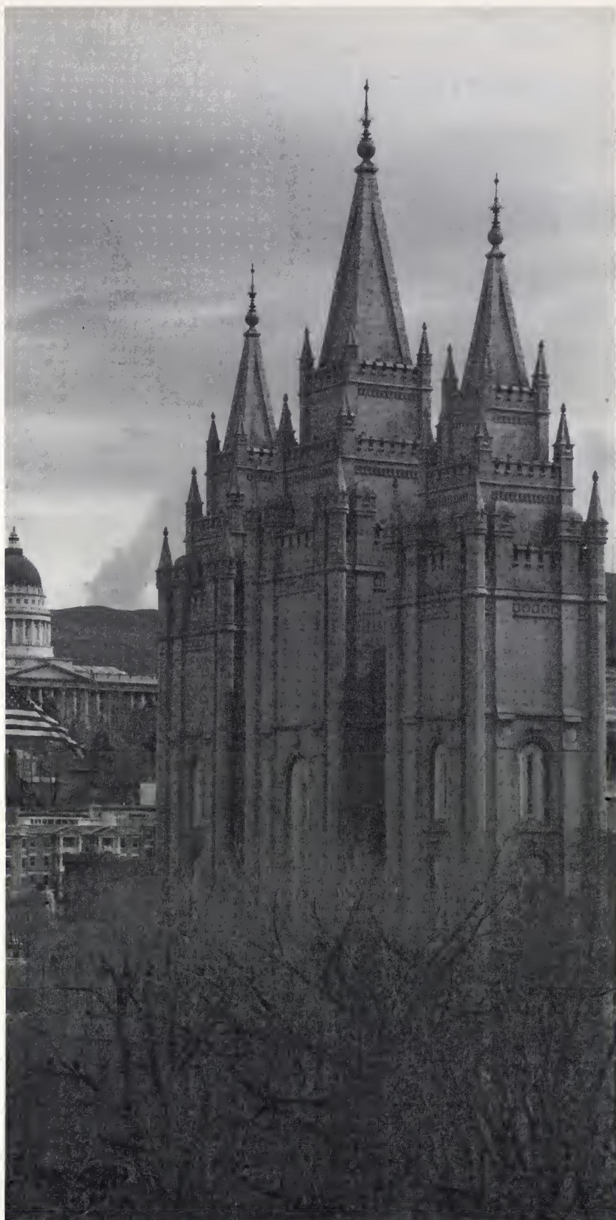
Nu og da kan der være en lovlig grund til skilsmisse. Jeg er ikke den, der siger, at det aldrig er rigtigt. Men jeg siger uden tøven, at det er en plage blandt os, som synes at blive større overalt, det er ikke af Gud, men det er i stedet modstanderen af retskaffenhed og fred og sandhed, der virker blandt os.

(Af hensyn til tiden, blev resten af denne tale ikke givet fra talerstolen. Præsident Hinckley har bedt om, at det medtages her).

I behøver ikke at være hans ofre. I kan overvinde hans ondskab og kalden. Afvis underholdning, der resulterer i dårlige tanker og handlinger, den pornografi, der leder til dårlige ønsker og forkastelige aktiviteter. Hustru, se din ægtemand som din dyrebare partner og lev værdigt til dette partnerskab. Ægtemand, se din hustru som den mest værdifulde velsignelse i tid og evighed, en Guds datter, en partner, som du kan gå med hånd i hånd gennem solskin og storm, gennem alle livets farer og triumfer. Forældre, se i jeres børn døtre og sønner af vor himmelske Fader, som vil lade jer stå til ansvar for dem. Stå sammen som deres vogtere, deres beskyttere, deres vejledere, deres ankre.

Nationens styrke ligger i folkets hjem. Gud er familiens ophavsmand. Hans hensigt var at den største lykke, de mest opfyldende aspekter i livet, den største glæde skulle komme ved at være sammen og ved vores omsorg for hinanden som fædre og mødre og børn.

Må Gud velsigne vores folks hjem. Må han velsigne disse hjem, at der må være loyale og trofaste fædre og gode og vidunderlige mødre samt lydige og ambitiøse børn, der opdrages i „Herrens tugt og formaning" (Enos 1:1), det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet søndag eftermiddag
den 7. april 1991

Sammenkædning af menneskeheden

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

„Slægtshistorie har længe været præget af langsommelighed, stor umage og støvede bøger. Men sådan er det ikke længere! Vi har nu et nutidigt mirakel, som hedder FamilySearch."

Som vi blev mindet om i dag, så var det den 6. april i går, og denne dato markerede 161-årsdagen for oprettelsen af vor Herres Kirke i disse sidste dage. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie er også en historie om tidernes fyldes uddeling.

En uddeling er en uddeling af velsignelser eller hjemsøgelser fra Guddommen, alt efter som det passer sig. En uddeling defineres også som en periode, hvor Gud har åbenbaret sin hensigt og vilje til mennesket. Det „betyder at Himlene bliver åbnet for menneskene, at . . . Guds ord tilskikkes menneskene, at . . . evangeliets principper og ordinanser åbenbares for menneskene; at guddommelig myndighed overdrages til . . . udvalgte personer, hvorved de gives magt til at handle i Guds navn og med hans myndighed . . . Tidernes fyldes uddeling er den uddeling, som omfatter alle andre" både i himlen og på jorden. Det er den uddeling, som vil opfylde alle de dekreter, som en kærlig himmelsk Fader har udstedt til „frelse for (alle) mennesker og til jordens forløsning" (*History of the Church,* 1:xxiii).

Den inspirerede profet Joseph Smith skrev: „Thi det er nødvendigt . . . at en hel, fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger . . . finder sted . . . fra Adams dage og til nærværende tid" (L&P 128:18).

Evangeliet er selvfølgelig af gammel oprindelse. Det blev formet i det himmelske rige før denne verdens grundlæggelse. Menneskets udvikling og frelse var kendt fra første færd (se *History of the Church,* 1:xxiii-xciv).

Denne periode, som vi lever i, og som er tidernes fyldes uddeling, vil opleve kulminationen af hele Guds værk på jorden. Og det er derfor, at vi arbejder ivrigt for Herrens sag, hvilket omfatter at udføre visse ordinanser for alle, som har levet og vil komme til at leve på jorden.

Nogle få minutters kørsel sydøst for, hvor vi befinder os nu, ligger et kæmpemæssigt granitbjerg i en af de smukke bjergkløfter, som pryder disse Wasatchbjerge. Fra vejen, som snor sig dybt nede i kløften, er det kun de færreste forbipasserende i biler, som ser de store porthvælvinger, som er skåret ind i bjerget højt oppe på bjergsiden. Få ved, at der bag disse porthvælvinger findes seks store lagerrum, som er hugget ud i den solide granit, og at der i dem ligger verdens største samling af slægtshistoriske optegnelser. Det er ikke almindelige optegnelser, men optegnelser over næsten 2 milliarder menneskers fødsler, ægteskaber og død. De er et produkt af 50 års utrætteligt arbejde verden over udført af repræsentanter for Kirken, af mikrofilmhold og af de mennesker, som sørger for opbevaring af disse optegnelser, der er anbragt række efter række i mikrofilmskabe dybt inde i bjerget. Omfanget at dette projekt, der går ud på at indsamle og bevare disse optegnelser er ufatteligt.

„Hvorfor gør I dette?" spørges der. „Hvorfor bruger Kirken i millionvis af dollars og i tusindevis af timer på dette umådelige og usædvanlige projekt? Hvorfor udvises der så stor omsorg for mennesker, som er døde?"

Vort svar er enkelt, men storslået: „Fordi vi elsker dem. Fordi de har ret til de samme velsignelser, som vi nyder. Fordi dette er en vigtig del af den himmelske plan for dette liv, for tidernes fyldes uddeling, og fordi det er en vigtig del af det at velsigne alle mennesker."

Vi indsamler disse optegnelser for at finde frem til vore forfædre. Vi finder frem til vore forfædre, så vi kan udføre evangeliets frelsende ordinanser for dem i hellige templer, som er indviet til dette formål. Det er vort ansvar, som er givet os af Herren, at hjælpe med til at forløse alle vor Faders børn, som har levet, og som er døde uden at have modtaget evangeliets hellige ordinanser – alligevel har hver enkelt muligheden for at acceptere eller forkaste de ordinanser, som udføres på deres vegne.

For adskillige år siden var jeg på togrejse fra Edinburgh i Skotland til Glasgow sammen med en kendt britisk sagfører. Vi havde anmodet ham om at repræsentere vort krav om, at vi havde været udsat for fordomme af byrådet i Glasgow. Vi søgte en byggetilladelse, som gentagne gange var blevet afslået af byrådet på foranledning af en gruppe præster, som modsatte sig denne tilladelse med den begrundelse, at der fandtes mange tomme eller ubenyttede kirkebygninger i byen. Den skotske indenrigsminister, som var medlem af den engelske premierministers kabinet, ville gerne høre på vores sag.

Mens toget denne tidlige morgen var på vej mod Glasgow, spurgte jeg den kendte jurist, om han havde nogle yderligere spørgsmål om vor kirke. Jeg var lidt bekymret for hans begrænsede forståelse for vor vækst, for hvorfor vi byggede moderne kirkebygninger, og hvorfor vi havde i hundredevis af missionærer i Storbritannien. Han forsikrede mig, at han havde det fint med at repræsentere os, og at vor sags fremførelse syntes ham fortjent.

Vi drøftede andre aspekter af vor voksende tilstedeværelse i Storbritannien, og han spurgte: „Jeg hører, at I døber døde mennesker, men det kan da ikke være sandt?"

„Det er sandt", sagde jeg. „Det er ikke alene sandt, at vi gør det i dag, men dette

evige princip om stedfortrædende arbejde i form af dåb for de døde undervistes også, mens vor Frelser tjente menneskeheden."

Jeg forklarede, at alle Guds værdige børn fra alle tider kan blive arvinger til frelse i hans rige. Jeg forklarede kort denne sagfører, at Jesus underviste Nikodemus i, at „ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.

Nikodemus siger til ham: ,Hvorledes kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan ikke for anden gang komme ind i moders liv og fødes?'

Jesus svarede: ,Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd.'" (Joh. 3:3-5).

Jeg fortalte også om, hvordan de første apostle underviste i Kristi opstandelse og i opstandelsen i almindelighed, herunder Paulus' udtalelse: „Hvad vil de ellers opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis de døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1 Kor. 15:29).

Sagføreren syntes om det, jeg sagde. Han fremførte vor sag på effektiv vis, og vi fik vor byggetilladelse. Og nu står der en kirkebygning i Glasgow i Skotland.

Profeten Joseph Smith har sagt:

„Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse . . . at de ikke kan fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde" (L&P 128:15).

Men hvordan, vil I måske sige. Selv med millioner af mikrofilmruller ved hånden, ja selv med Slægtshistorisk Bibliotek i Salt Lake City og i hundredvis af slægtshistoriske centre i stavscentre og i kirkebygninger overalt i verden, hvordan kan jeg da åbne for de hemmeligheder, som ligger skjult i disse mikrofilm og finde frem til mine forfædre?

Slægtshistorie har længe været præget af langsommelighed, stor umage og støvede bøger. Men sådan er det ikke længere! Vi har nu et nutidigt mirakel, som hedder FamilySearch. FamilySearch er et fantastisk, nyt computersystem. Når man taster et navn ind, svarer FamilySearch i løbet af nogle ganske få øjeblikke ved at gennemløbe millionvis af navne og finde frem til dem, som passer til det, du har tastet ind. Det ved, hvordan man sammenstiller navne, som staves forskelligt, men som lyder ens. Det kan føre en fra en enkelt oplysning til sidevis af oplysninger om datoer og steder for fødsler, ægteskaber og dødsfald samt navne på forældre, børn og ægtefæller.

Til opbevaring af alle disse oplysninger bruger FamilySearch små Compactdiscs –

Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, fra venstre: Ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell og Russell M. Nelson.

de samme elektroniske undere, som man ser i pladeforretningerne. Hver eneste diskette kan lagre op til fem millioner navne.

FamilySearch omfatter mange forskellige former for optegnelser: optegnelser, som er offentlige tilgængelige fra militæret og andre institutioner, såvel som det slægtshistoriske biblioteks eget katalog, et indeks til alle udførte tempelordinanser og anetavler, som er indsendt af mennesker fra hele verden. Hver eneste af disse kilder udgør et værdifuldt bidrag til vore anstrengelser for at opfylde det mandat, som er blevet givet os.

En af dem mest lovende og effektive ting i FamilySearch er Ancestral File™ (slægtsarkiv). Det har gjort verden mindre, eftersom det sætter fuldkomment fremmede mennesker med fælles aner i forbindelse med hinanden. Pludselig finder medlemmer og ikke-medlemmer nye kusiner og fætre og tusindvis af afdøde forfædre ved blot at trykke på en computertast.

Ved at benytte Ancestral File på det slægtshistoriske bibliotek i Salt Lake City eller på et af de lokale biblioteker, som er spredt over hele landet, er man i stand til på en computerskærm at se anetavler og familiegruppeskemaer for mere end 7 millioner mennesker, og denne computerfil fortsætter med at vokse, efterhånden som du og dine venner bidrager med jeres egne oplysninger. Mange af de mennesker, som er indeholdt heri, er dine og mine slægtninge. På computerskærmen kan man også se navne og adresser på den person, som har indsendt informationen,

Ældste Robert L. Backman fra De Halvfjerds' Præsidium og ældste John R. Lasater fra De Halvfjerds.

hvilket derved sætter os i stand til at skabe kontakt og udveksle oplysninger og bekræfte kendsgerninger.

Nogle af jer er måske bange for at bruge en computer. Det behøver I ikke at være.

Ellie er 12 år. Hun havde planlagt at besøge det slægtshistoriske bibliotek sammen med sin bikubeklasse. Hun var lidt tilbageholden, eftersom hun ikke havde været der før. Men hendes far sagde, at hun ikke skulle bekymre sig. Alt hvad hun behøvede for at komme igang var at begynde på computeren.

Men Ellie smilede. Hun var sikker på, at far lavede sjov, og hun svarede: „Åh, det kunne jeg aldrig gøre. Jeg kan slet ikke bruge en computer."

Dagen for besøget kom. Ellie og hendes veninde Cami besluttede sig til at prøve computeren. De lærte hurtigt, at hvis de blot læste og fulgte instruktionerne på skærmen, så gik det fint.

Der var en ivrig Ellie, som vendte hjem denne aften. „Nå, fandt du nogle navne, som du genkendte?" spurgte hendes far. „Ja! Først kiggede jeg efter bedstefars navn, og jeg fandt det. Så kiggede jeg efter onkel Steve, og han var der. Og så kiggede jeg efter mig selv, og jeg var der. Jeg fandt mig selv! Mit navn stod lige der på skærmen! Og alle familiens navne fyldte hele skærmen. Hvornår kan vi komme derhen igen?" spurgte hun.

Et ikke-medlem i Wisconsin var sammen med nogle andre familiemedlemmer kørt fast i deres søgen på grund af manglende informationer om oldefar. Ikkemedlemmet besluttede sig til at prøve Ancestral File og efter nogen søgen fandt hun sin oldefar, som hun havde søgt efter i mange år. Kort tid derefter havde hun til sin diskette overført flere tusinde yderligere navne og flere end 1300 ægteskaber fra denne tidligere „døde" linie. Hun bidrager nu også med tusindvis af andre navn i andre linier til Ancestral File.

Et medlem fra Georgia var i stand til at udstrække sine aner tilbage til 1486 ved hjælp af Ancestral File og har nu indsendt i hundredvis af navne, for at der skal udføres tempelarbejde for dem.

Ancestral File vil fortsætte med at vokse i betydning, efterhånden som medlemmer og ikke-medlemmer bidrager med deres slægtshistoriske undersøgelser i en samlet indsats for at finde frem til forfædrene og sammenkæde menneskeheden. Den indeholder en oversigt over udvidede familieforhold – en slags elektronisk mindebog – som ikke blot omhandler din og min familie, men også titusindvis af andre menneskers familier, samtidig med at den viser, hvor din families linie knytter sig sammen med utallige andres.

Enkle instruktioner til, hvordan man kan indsende sin families samlede oplysninger til Ancestral File, er nu til rådighed ved det slægtshistoriske bibliotek i Salt Lake City og i andre centre i forskellige stavsscentre og kirkebygninger i USA og Canada, og snart over hele verden. Spørg den slægtshistoriske konsulent i dit ward, hvor det nærmeste center findes. Find ud af, hvordan du kan bidrage med dine slægtshistoriske oplysninger til Ancestral File og stil denne information til rådighed for hele verden.

Vi ved, at Gud vor Fader er den største af alle lærere, og intet, som vi læser eller hører, bør fange vor opmærksomhed på samme måde som hans instruktioner og råd. Disse vidunderlige nye teknologiske fremskridt er blevet åbenbaret i denne uddeling i større fylde og enkelthed end nogen sinde før i hele verdens historie så langt tilbage, som vi kender den, for at Herrens hensigter hurtigt kan opfyldes. Kirken opretter disse slægtshistoriske centre og bringer denne vidunderlige udvikling direkte ud til dig og mig.

Fra Buckeye i Arizona til Birmingham i Alabama; og fra Sandpoint i Idaho til Albany i New York; og fra Calgary i Canada til Montreal i Canada; og snart fra Sydney i Australien til London i England – vil de hellige være i stand til at gå hen i en kirkebygning nær deres hjem og åbne for de hemmeligheder, som deres aner udgør.

Et af de mest spændende resultater af at være involveret i det slægtshistoriske arbejde er, at man lærer sin aner nøje at kende – deres udfordringer og præstationer – og at man derefter kan vise sin taknemmelighed ved at udføre de ordinanser for dem, som vil tillade dem at modtage den største af alle gaver – det evige livs gave.

James E. Talmage skrev: „Det er blevet vist, at enhver må underkaste sig denne forordning (dåb), hvis vedkommende ønsker at blive frelst. Denne forskrift gælder for alle mennesker. I skriften gøres der intetsteds forskel mellem levende og døde . . . Alle er børn af den samme Fader, alle skal dømmes, belønnes eller straffes med den samme ufejlbare retfærdighed og samme kærlige barmhjertighed . . . for alle tidligere, nuværene og fremtidige beboere af jorden . . . Han er på samme måde Herre over (alle) levende og døde" *Trosartiklerne*, s. 138-139).

„Se, Herrens store dag er nær, . . . Lad os derfor som en kirke, som et folk og som sidste dages hellige frembære et offer for Herren i retfærdighed, og lad os i hans hellige tempel fremlægge en bog, indeholdende sådanne optegnelser om vore døde, som skal være værd at antages" (L&P 128:24).

Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Undervis børnene

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

„At se vore børn vokse op, få succes og indtage deres plads i samfundet og i Herrens rige er en evig belønning, som er alle besværligheder eller ofre værd."

I forbindelse med julen havde jeg det privilegium at deltage i indvielsen af julebelysningen af besøgscentret i Washington D.C. Da jeg tændte for de 200000 lys var det som de dansede og strålede i træerne ved det majestætiske tempel, der glødede i baggrunden. Denne aften optrådte 35 børn fra den sovjettiske ambassadeskole for første gang uden for deres sovjettiske samfund. De præsenterede på en smuk måde danse og sange fra deres hjemland. Efter deres program optrådte en gruppe drenge og piger, der var medlemmer af Kirken, for et lydhørt publikum, som omfattede ambassadefolk fra 22 nationer.

Børnene, som var medlemmer af Kirken, sad på en forhøjning, som var anbragt lige foran den knap to en halv meter høje statue af Kristus, der står midt i vestibulen i besøgscentret. De sovjettiske børn sad sammen med deres lærere og forældre et stykke fra vore unge. Da jeg rejste mig for at tale, fangede disse dejlige unge mennesker min opmærksomhed med deres strålende ansigter. Jeg bad de sovjettiske drenge og piger om at komme hen og sidde sammen med vore unge. Det gjorde de så, og det var et smukt syn og en dejlig måde at indlede juletiden på. Søde og rene børn fra to magtfulde nationer viste en umiddelbar kærlighed til hinanden, mens de sad ved fødderne af Kristus.

Jeg sagde til forsamlingen, at verdens problemer måske kunne løses, hvis vi nogle få dage ville overlade nationernes ledelse til børnene. Gennem kærlighed ville de finde løsningerne på de voksnes misforståelser, mistillid og dårlige opførsel i verden. Jeg fik det klare indtryk denne aften, at hvis alle mænd og kvinder kunne elske Jesus Kristus, på samme måde som disse vidunderlige børn, så kunne mange af verdens problemer blive løst. Og nationernes skæbne vil, måske før vi er klar over det, ligge i hænderne på børnene af i dag. En anonym forfatter har skrevet om det på denne måde:

Jeg så morgendagen gå forbi på
små børns fødder,
og på deres krop og ansigt
opfyldtes hendes profetier.
Da så jeg morgendagen kigge på
mig gennem de små børns øjne.
Og jeg tænkte, hvor omhyggeligt
jeg må undervise,
hvis jeg er klog.

Mine kære brødre og søstre, hvis vi bekymrer os for dagen i morgen, så vil vi undervise vore børn mere klogt og omhyggeligt, for det er hos dem, at fremtiden ligger.

Har I set fremtiden, når I har kigget ind gennem vinduet på fødselsgangen og set de små vugger blive kørt ind? Man ser dette vidunderlige nyfødte barn for første gang. En ny ånd kommer ind i jeres tilværelse som en søn eller datter, et barnebarn eller et barn af en ven, og så ved I, at jeres liv aldrig vil være det samme igen. Hvor ofte har I ikke holdt en tåre tilbage, når I med ærefrygt stod og betragtede det nye livs mirakel? Denne nys ankomne uskyldige ånd er kommet fra Guds nærhed.

Hver eneste menneske er et åndeligt barn af Gud og har levet hos vor himmelske Fader, før det kom til jorden. Han betror sine åndelige børn til jordiske forældre, som tilvejebringer et dødeligt legeme for dem gennem det mirakel, som den fysiske fødsel er, og han giver forældre det hellige ansvar og mulighed at elske, beskytte, undervise og opdrage børn i lys og sandhed, så de en dag gennem Jesu Kristi forsoning og opstandelse kan vende tilbage til vor Faders nærhed.

Disse dyrebare sjæle kommer til os i ren-

Ældsterne Malcolm S. Jeppsen og Jacob deJager fra De Halvfjerds. Ældste de Jager er præsident for området i det sydlige Sydamerika.

hed og uskyld. Og som forældre påtager vi os et umådeligt ansvar for deres omsorg og velbefindende. Forældre deler dette hellige ansvar med brødre, søstre, bedsteforældre, lærere, naboer og alle, som påvirker eller kommer i kontakt med disse dyrebare børn. Kong Benjamin formanede for mange år siden forældre: „Men I vil også lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden" (Mosiah 4:15).

Den store betydning, som disse første udviklingsår har, kan ikke overvurderes. Disse små er lige som stiklinger på en planteskole. De ser alle ret ens ud i begyndelsen, men de vil hver især vokse og blive uafhængige og enestående. Forældre skal nære, pleje og undervise deres børn, så de vil vokse op til deres fulde potentiale.

Forældre og lærere bør se videre end den lille pige med hestehale og bør ikke lade sig mislede af den lille pjaltede dreng med det beskidte ansigt og huller i bukseknæet. Gode lærere og ledere ser børnene som det, de vil blive en dag. De ser den tapre missionær, som en dag vil dele sit vidnesbyrd med verden og senere blive en retskaffen far, som ærer sit præstedømme. Den inspirerede lærer ser rene og smukke mødre og fremtidige præsidentinder for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary, selv om de måske i dag er piger, som fniser og taler sammen på bageste række i klasseværelset. Det sker at folk siger: „Nå, drenge er jo drenge". Men det passer ikke – drenge vil blive mænd, og det næsten før vi ved af det!

At se vore børn vokse op, få succes og indtage deres plads i samfundet og i Herrens rige er en evig belønning, som er alle besværligheder eller ofre værd.

Måtte vi som forældre forstå, at vore børn kommer fra forudtilværelsen og besidder evner, som ofte går langt udover, hvad vi kan forvente. Vi bør ikke sky nogen anstrengelse for at hjælpe vore børn med at nå deres fulde potentiale. Er det noget under, at Jesus kaldte de små børn til sig for at undervise dem og velsigne dem? Han sagde: „Den, der tager imod sådan et lille barn for mit navns skyld, tager imod mig" (Mark. 9:37). Han sagde også: „Således er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal fortabes." (Matt. 18:14).

Da Frelseren blev spurgt om, hvem der var den største i himlens rige, kaldte Frelseren på et lille barn, stillede det midt iblandt dem og sagde:

„Sandelig siger jeg eder: hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der altså vil ydmyge sig og blive som *dette* barn, han er den største i Himmeriget" (Matt. 18:1-4, fremhævelse tilføjet).

En nylig oplevelse illustrerer den betydning, som hvert eneste af disse små børn har. En lørdag morgen forberedte jeg mig til at tage afsted til en aktivitet sammen med et af mine børnebørn. Men før vi kom ud af døren, hørte jeg en anden lille stemme, der spurgte: „Kan jeg også komme med, bedstefar?" Har I nogen sinde prøvet at sige nej til en sådan anmodning? Denne aktivitet ville ikke have været den samme uden en, som også ville med. Og ét er vist, himlen vil heller ikke være himlen, hvis nogle af vore børn, som ønskede at komme med, ikke kom med.

Nogle vælger måske ikke at komme med. Vor himmelske Fader har givet os handlefriheden til at vælge for os selv. Det er vor opgave at hjælpe vore børn med at lære om vor himmelske Faders plan for os, idet vi selv viser vor tro på Herren og fortsætter med at arbejde med vore børn med bønsom og tålmodig overtalelse.

For at kunne undervise vore børn i Jesu Kristi evangelium og beskytte dem mod en ond verdens påvirkninger, må der være kærlighed i vort hjem. Vi bør værne om vore børn og nære omsorg for dem med en aldrig svigtende hengivenhed. Jo ældre vi bliver, jo mere dyrebar bliver vor familie for os. Vi kommer til mere klart at se, hvordan verdens rigdom, ære og stillinger blegner, når de sammenlignes med de dyrebare sjæle, som vore kære er. I unge forældre, som er ved at stifte familie, må være på vagt, så I ikke søger økonomisk gevinst, verdslig komfort eller gør karriere på bekostning af jeres børn. Pas på at I ikke er så ivrige efter at gå på arbejde eller til møder, så I ikke har tid til jeres familie, og især tid til at lytte til ivrige små stemmer. Husk det altid aktuelle råd fra Guds profet, præsident David O. McKay: „Ingen anden succes kan kompensere for fiasko i hjemmet" (*Improvement Era*, juni 1964, s. 445).

Vi *kan* ikke og *må ikke* tillade skolen, samfundet, fjernsynet eller endog Kirkens organisationer at fastsætte vore børns værdier. Herren har pålagt mødre og fædre denne pligt. Det er en pligt, som vi ikke kan slippe for, og en pligt, som ikke kan delegeres. Andre kan hjælpe, men ansvaret forbliver hos forældrene. Vi må derfor vogte over vore hjems hellighed, eftersom dette er stedet, hvor vore børn udvikler værdier, holdninger og vaner for livet.

Børn danner meget hurtigere et billede af deres egen identitet, end vi måske er klar over. Da min hustru og jeg for ikke så længe siden besøgte vor datter, løb hendes tre årige søn hen til sin mormor. Hun tog ham op og sagde: „Hej, hvordan har du det, knægt?" Han så på hende og sagde med alvor i stemmen: „Jeg er ikke nogen knægt, jeg er en dreng!" Og med sine egne ord bekræftede han, at han var noget særligt, og at han hørte hjemme her.

Hvor vil verden ikke blive dejlig, hvis enhver far og mor ser vigtigheden af at undervise deres børn i de principper, som vil hjælpe dem til at blive lykkelige og succesrige. Forældre underviser bedst gennem et godt eksempel. Ved at lede deres små med tålmodighed, venlighed og uskrømtet kærlighed og ved at være i besiddelse af den samme kærlige ånd over for børn, som Jesus var et eksempel på.

En far kan, når det bliver nødvendigt, velsigne sine børn gennem den retfærdige udøvelse af sit præstedømme. Enhver mor bør acceptere sine børn fra vor himmelske Fader som en kilde til stor glæde. Hun vil vide, at eftersom hendes børn også er Guds børn, så vil intet offer være for stort for at beskytte dem mod ondt og omgive dem med en kærlig ånd og med tillid til Gud.

En af vore børnebørn blev som fem-årig lidt forvirret, da hans familie flyttede ind i et nyt ward. Han troede, at møderne var forbi og gik udenfor. Da han fandt ud af, at han var alene og ikke kunne finde sin familie eller deres bil, knælede han ned og bad om hjælp. Og blot nogle få øjeblikke efter kom en af rådgiverne i Primarys præsidentskab ud og spurgte, om han var blevet væk. En lærerinde i Primary havde råbt til hende fra døren til klasseværelset og sagt, at der manglede et barn. Lærerinden bad rådgiveren om at finde ud af hvem det var. Rådgiveren følte sig inspireret til at kigge udenfor og gik lige hen til vort barnebarn. Lærerinden og rådgive-

ren fortalte begge, hvor stærkt de var blevet tilskyndet til at hjælpe ham. Vi er taknemmelige over, at hans forældre og lærerinder i Primary har undervist ham i, at vor himmelske Fader elsker ham, og at de har lært ham altid at bede om hjælp.

Præstedømmets ledere bør udvælge hengivne og åndeligt ledet lærere til Primary. Lærerne bør undervise gennem eksempel og gennem kærlighed efter bønsom overvejelse. En kærlig lærer kan hver søndag dæmpe frygten for nye omgivelser og hjælpe børnene med at ønske at komme til Kirkens møder. En fem-årig pige begyndte at græde, mens hendes familie forberedte sig til søndagens møder. Da hun blev spurgt hvorfor, snøftede hun: „Jeg ved ikke, hvem min lærer vil være." Hendes klasse havde haft adskillige lærere i de seneste måneder. Den ofte forandring havde forstyrret denne lille følsomme sjæls fred.

Vore børn vokser ikke op til deres fulde størrelse fysisk set på en gang. Og på samme måde sker deres åndelige vækst over en vis tid. Deres udvikling kan sammenlignes med at bygge et hus. Væggene dannes efterhånden som sten på sten føjes sammen med mørtel, der binder stenene sammen. Vi kan sætte navn på disse sten: godnathistorier, lytte til et barn, som beder, putte et barn ved aftenstide og ved kort at gennemgå dagen sammen med barnet. Andre sten kan være en god snak ved middagsbordet, ros for opgaver, som er blevet vel udført, fødselsdagsfester og familieture. Andre sten kan være at passe sine opgaver, at være venlig mod andre, at læse sammen fra skrifterne, at tjene andre og at sige: jeg elsker dig. Andre sten kan være at lære at arbejde, at tage et ansvar, at respektere ældre, at synge sammen, at udføre sine lektier, at komme i Primary og at ære sabbaten. Andre større sten kan være familieaftens, ære og respekt for præstedømmet og familiebøn.

En større samling af disse smukke sten kan, når de placeres omhyggeligt, danne en troens fæstning, som de verdslige bølger af distraktion og onder ikke kan nedbryde. Disse sten holdes sammen af en mørtel, som kaldes kærlighed: Vor himmelske Faders og hans søns Jesu Kristi kærlighed, forældres kærlighed, kærlighed til hverandre og kærlighed til at vælge det gode.

Mange børn har kun én forælder, og nogle børn har slet ingen forældre. Vi deler alle et ansvar for at hjælpe med til at udfylde sådanne tomrum og for at tilvejebringe en vedvarende hjælp og opmuntring.

Vi hører på den anden side også foruroligende rapporter om forældre eller værger, som lever så fjernt fra Kristi Ånd, at de mishandler deres børn. Uanset om denne mishandling er fysisk, mundtlig eller mindre tydelig, som fx alvorlig følelsesmæssig mishandling, så er det en afskyelighed og en alvorlig forbrydelse mod Gud. Jesus efterlod ikke nogen tvivl om alvoren ved at skade børn på nogen som helst måde, da han sagde: „Men den, som forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb" (Matt. 18:6).

Vi bønfalder jer om at tage jer tid til jeres børn og børnebørn, mens de er små. Der vil være særlige øjeblikke, som kun opleves én gang. Før vi er klar over det, er de blevet ældre, og vore bedste muligheder for at undervise dem i, hvordan vi skal leve lykkeligt og rigt, er forbi.

Brødre og søstre, jeg ved, at vi alle er åndelige børn af en kærlig himmelsk Fader, og vi har alle sammen en strålende fremtid, hvis vi vil ydmyge os som små børn og holde Herrens befalinger. Må vi blive velsignet med Kristi Ånd i vort liv, og må vi have hans Ånd hos os, når vi underviser små børn, det beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Før jeg bygger en mur"

Ældste Loren C. Dunn
De Halvfjerds Kvorum

„Princippet om gensidig respekt blandet med næstekærlighed og tilgivelse kan lægge grunden til at overvinde forskelligheder og løse problemer."

Der findes en kvalitet, som kan ses hos de fleste kristne og de fleste gode mænd og kvinder. Den afspejler sig ikke blot i deres gerninger, men synes også at være en del af deres natur. Det er en blanding af næstekærlighed, tilgivelse og respekt. Og den erkender, at Gud står ved roret, og at vi alle er hans børn. Vi har som følge heraf visse ansvar over for hinanden.

„Gud Herren har udstedt det bud, at alle mennesker skal øve barmhjertighed, hvilken barmhjertighed er kærlighed" (2 Nephi 26:30). Skrifterne lærer os: „Og I skal også tilgive hinanden jeres overtrædelser" (Mosiah 26:31). Denne kvalitet kan være en del af ens liv, uden at man går på kompromis med sine principper eller sin forpligtelse over for sandheden.

For ikke så længe siden fortalte fader Paul Showalter fra Nauvoo en interessant beretning om profeten Joseph Smith, som er en del af den katolske kirkes historie i dette område.

Da de hellige begyndte at slå sig ned i Nauvoo og de omkringliggende områder, fik en fransk-katolsk præst ved navn fader John Alleman, som var bosiddende i naboamtet McDonough County, behov for transport for at besøge et sygt medlem. Joseph sørgede for, at han blev færget over floden og fik en vogn til sit bestemmelsessted.

Som et udtryk for respekt sagde Joseph: „Præsterne sørger trofast for deres medlemmer og passer sig selv, hvorimod andre fortsætter med at genere de sidste dages hellige."

Denne kvalitet af respekt for andre, uanset deres tro eller religiøse tilhørsforhold, synes at have været en del af profeten Joseph Smiths liv. Han stod for sandhed og for det gengivne evangelium lige til han døde, men han havde ingen tålmodighed med dem, som var bevidst onde, eller som søgte at udøve uretfærdigt herredømme over de sidste dages hellige, eller for den sags skyld nogen andre. Alligevel udviste han en respekt og broderlig omsorg for andre, uanset hvad deres tro eller baggrund var, hvad der på mange områder var bemærkelsesværdigt, når man betragter den forfølgelse, som både han og de første hellige blev udsat for.

Han sagde engang, at han besad kærlighedens kvalitet, og vi læser også, at hvis blot han kunne få sine fjender til at lytte til sig, kunne han normalt få dem over på sin side. I sin omgang med medlemmer og ikke-medlemmer, efterlevede han et princip, som kan findes i afsnit 121 i Lære & Pagter: „Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed, gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget" (vers 41-42), og „Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne" (vers 45).

Joseph Smith forkyndte lærdommen om genoprettelsen med stor magt og kraft. Og ikke en eneste gang veg han tilbage for at udnytte en mulighed for at forkynde sandheden af dette værk. Han var forløberen for bogstavelig talt hærskarer af missionærer, som er draget ud i verden for at forkynde disse samme sandheder. Alligevel sagde han også: „Jeg føler aldrig, at jeg skal påtvinge andre mine lærdomme. Jeg glæder mig over at se fordømmelse give plads for sandhed, og menneskers traditioner fjernet af de sande principper i Jesu Kristi evangelium" (History of the Church, 6:213).

I sit livs sidste dage, da Nauvoo var belejret af pøbelhobe og blev provokeret både indefra og udefra, tog Joseph og Hyrum sig alligevel stadig tid til at skrive til en hr. Tewkesbury i Boston, som var gledet bort fra Kirken og indbød ham til at tage del i Kirkens fællesskab. Dele af brevet lyder således: „Idet vi nærer et brændende ønske om frelse for alle menneskesjæle, . . . vil vi, med den oprigtighed, der tilhører Guds tjenere, opfordre dig til at blive gendøbt af ældste Nickerson, som er en af Guds tjenere, så du atter kan nyde fællesskabet med de hellige" (*History of the Church*, 6:427).

Denne samme ånd findes i et brev udsendt af Det Første Præsidentskab i 1985,

som delvis lyder således: „Vi er bekendt med mennesker, som er inaktive, vi kender til andre, som er blevet kritiske og som søger at finde fejl, og til mennesker, som er blevet udelukket af fællesskabet eller udelukket på grund af alvorlige overtrædelser.

Til alle sådanne rækker vi vor hånd ud i kærlighed. Vi ønsker at tilgive med den samme ånd, som besad ham, som sagde: ,Jeg, Herren, tilgiver hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker' (L&P 64:10)" (*Ensign*, marts 1986 s. 88). Dette brev omtales som invitationen til at komme tilbage.

Vi lever i en tid med konflikter, uro, meningsforskelle, anklager, modanklager og uoverensstemmelser.

Der er måske mere nu end nogen sinde før behov for, at vi kigger indefter i os selv og tillader kvaliteter, som gensidig respekt, blandet med næstekærlighed og tilgivelse at påvirke vore gerninger over for hinanden, så vi kan være uenige uden at blive ubehagelige, så vi kan sænke stemmen og bygge på et fælles grundlag med den erkendelse, at når stormen har lagt sig, skal vi stadig leve med hinanden.

Da jeg for nogle år siden boede i det østlige USA, læste jeg om en hændelse, som indtraf i USAs senat. Der var en debat i gang, og lederen af debatten fra det ene parti var senator Hubert Humphrey fra Minnesota. Den anden debatleder fra det andet parti var senator Margaret Chase Smith fra Maine. Efterhånden blev det klart, at senator Humphreys parti ville vinde.

Den morgen afstemningen skulle finde sted, gik senator Humphrey ud i sin have og skar nogle røde roser af. Da Margaret Chase Smith satte sig ved sin plads i senatet den morgen, stod der en buket roser på hendes bord. Det ændrede selvfølgelig ikke senator Smiths mening om spørgsmålet, men det var en gestus, som viste respekt og påskønnelse.

Vi har brug for flere roser i omgangen med hinanden, uanset hvad vor holdning er – og efter ældste Fausts tale her til morgen, tror jeg, at det er roser uden torne.

Jeg voksede op i en by i det vestlige Utah. Byen Tooele var grundlagt af pionererne. Da der blev opdaget dyrebare metaller i de nærliggende bjerge, kom der folk til fra det sydlige og østlige Europa, som havde en anden kultur og andre religiøse skikke. De kom for at arbejde i minerne og i smelteriet.

De bosatte sig lige øst for byen og kaldte deres samfund „New Town". Der var næsten fra begyndelsen barrierer, mistænksomhed og misforståelser mellem de nytilflyttede, som bragte deres gamle lands traditioner med sig, og beboerne i det mere etablerede samfund, som for det meste var efterkommere af pionererne. De to grupper blandede sig sjældent med hinanden.

Et år ansatte gymnasiet en fodboldtræner, der netop var blevet uddannet på University of Utah. Han hed Sterling Harris, og træner Harris, som han blev kendt som, var meget udadvendt og en lille smule respektløs. Han besøgte både den nye og den gamle bydel og sikrede sig, at alle drengene kom i skole og derefter til fodbold. Han gav alle et tilnavn, og efter en tid blev det næsten et statussymbol at have fået et tilnavn af Sterling Harris.

Ikke længe efter at han var begyndt, fik han drengene fra den gamle og den nye bydel til at spille fodbold sammen. Han var streng, men upartisk, og han fik mennesker til at føle sig betydningsfulde og fik dem til at ønske at gøre sit bedste.

Holdet blev ét, og træner Harris førte dem frem til mere end et mesterskab. Men hvad der var mere vigtigt var, at han ved at bringe holdet sammen også bragte hele byen sammen. Mure blev brudt ned. Mennesker fra forskellige kulturer lærte, at de kunne opbygge gensidig respekt og påskønnelse. Sterling Harris var blevet en bro.

Sterling Harris bor stadig i Tooele. Han er nu 91 år gammel. Han udrettede mange andre ting i sit liv, han blev tilsynsførende med skolerne og en leder i Kirken, men det vigtigste han gjorde var at hjælpe et samfund med at blive ét og fastslå princippet om respekt for andre med forskellig baggrund og kultur.

I denne verdens byer, landsbyer og lokalsamfund og i vore hjem har vi brug for flere mennesker af samme type som Sterling Harris i ethvert socialt lag.

Robert Frost skrev engang:

„Før jeg bygger en mur vil jeg spørge,
hvad lukker jeg inde og hvad lukker jeg ude,
Og hvem fornærmer jeg?
Der er noget ubevægeligt ved en mur"
(„Mending Wall", i *The Poerty of Robert Frost*, New York: Henry Holt og Co., 1979, s. 34).

Mennesker vil altid have forskellige meninger, og jeg formoder, at der altid vil være konflikter og misforståelser, men princippet om gensidig respekt blandet med næstekærlighed og tilgivelse kan lægge grunden til at bilægge forskelligheder og løse problemer.

Var det ikke Frelseren, som gav den første og største befaling, og som sagde, at vi skulle elske Herren vor Gud af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke, og den anden befaling som er lig den, at vi skal elske vor næste som os selv? (Se Mark. 12:30-31). Gensidig respekt er en storslået kvalitet. Den findes hos storslåede mennesker, og i denne henseende bør vi alle være storslåede. Denne kvalitet behøver ikke at betyde et kompromis med hensyn til sandhed og principper, men kan skabe et broder- og søsterskab og være løsningen på mange problemer.

Må Herren velsigne os, så vi kan se på hinanden i denne ånd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et retskaffent mønster

Janette C. Hales
Andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab

„Når vi etablerer et retskaffent mønster i vort liv, forpligter vi os over for vor Himmelske Fader til at gøre alt, hvad der står i vor magt for at hjælpe andre med at gøre dette mønster til en del af deres liv."

For mange år siden, mens mine børn var meget små, syntes rækken af sutteflasker til natten og bleer til dagen lige så endeløs som den frosne jord uden for vor militær-lejlighed. Når jeg syntes, det er synd for mig selv, hjælper det mig at gøre noget for andre. Denne vinter havde jeg store problemer, så jeg havde brug for en stor løsning.

Jeg besluttede mig til at lave en sportsjakke til min mand. Og da jeg ikke havde nogen erfaring i at sy tøj, begyndte jeg med at søge efter det bedste mønster og det bedste stof, der kunne købes. Med stor iver foldede jeg mønsteret ud. Det var lige før mit hjerte svigtede. Der var sidevis af instruktioner – 138 punkter, så vidt jeg husker. Det gik langt ud over mine evner. De næste dage tog jeg mønstret med mig overalt, hvor jeg gik. Jeg besluttede mig til kun at arbejde på to punkter om dagen, så jeg ikke tabte modet. Når de to punkter var afsluttet, læste jeg næste dags punkter. Undertiden blev jeg overivrig og måtte pille stingene op, men heldigvis kan man ikke se fejlagtige sømme i godt stof, hvis de bliver fjernet omhyggeligt. Nogle få måneder senere havde jeg skabt et mesterværk. Mønstret havde muliggjort miraklet. Og nu var mønstre blevet meget betydningsfulde for mig.

Min opmærksomhed over for mønstre er vedblevet, og jeg er blevet meget taknemmelig for Herrens mønstre. Mønstrene i forbindelse med hans værk er nøje beskrevet i skriftene. De beskriver, hvordan man bygger et tabernakel, en ark, et alter og et tempel. Materialerne er vigtige. Formålet er storslået. Sidst men ikke mindst er der det betydningsfulde mønster på retfærdighed, som Jesus Kristus satte: „et eksempel på dem, der skal komme til at tro på ham og få evigt liv" (1 Tim. 1:16). Vi ser dette mønster gentaget i en hvilken som helst sammenhæng fra fordums dage og til nu – tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse, dåb og Helligåndens gave.

Mønstre er til for at blive brugt igen og igen. Et retskaffent mønster er værd at efterligne, og alligevel findes der mennesker, som mener, at vor retskaffenhed går ud på at kravle op ad en imaginær lodret stige. Vi tror så, at vi forstærker vor udvikling ved at prøve at overhale eller komme foran de andre. Jeg mener, at dette er stolthed. Hos Alma får vi at vide: „Thi taleren var ikke bedre end tilhørerne, og læreren var heller ikke bedre end eleven; og således var de alle lige, og de arbejdede alle, hver efter sin styrke" (Alma 1:26). Retskaffenhed genskabes horisontalt og ikke lodret. Når vi etablerer et retskaffent mønster i vort liv, forpligter vi os over for vor Himmelske Fader til at gøre alt, hvad der står i vor magt for at hjælpe andre med at gøre dette mønster til en del af deres liv. Dette kan ske igen og igen indtil, som det siges hos Esajas: „de, som bor på jorderig, (lærer) retfærd" (Es. 26:9).

Vor Himmelske Fader fortæller os i Lære & Pagter: „Jeg vil give jer et mønster i alle ting, så I ikke bliver forført" (L&P 52:14). For at undgå at blive forført, bør vi sørge for retskafne mønstre i vort liv. Jeg vil gerne nævne tre – bøn, studium af skriften og at tjene andre.

Når vi har lært vigtigheden af bøn, kan den daglige vane med bøn overføres til andres liv gennem undervisning og et godt eksempel. Min yngste datter sagde, at bøn begyndte at betyde noget for hende, da hun så sin ældre søster knæle ned ved siden af sin seng om aftenen, når hun troede, at de andre sov. Som studerende på BYU husker jeg, at vi otte, der boede på værelset knælede ned i bøn hver morgen kl. 6:30, hvorpå vi spiste morgenmad sammen. År senere var jeg sikker på, at når det glippede at få bedt bøn med vore børn, ville mine gamle værelseskammerater være bekymrede. Hvilket storslået mønster satte de ikke for mig. Sker det i vort hjem i dag?

For nogle få måneder siden knælede jeg i bøn sammen med en ung familie i Albuquerque i staten New Mexico. Jeg oplevede en dejlig varm følelse, da jeg åbnede mine øjne og så mig omkring i cirklen. Det var, som om jeg kunne forestille mig familier overalt i verden have den samme oplevelse. Hvis dette mønster med bøn etableres i vort hjem, vil de enkelte familiemedlemmer forhåbentligt være med til at genskabe dette mønster for andre, således som mine værelseskammerater gjorde det for mig.

Studium af skriften hjælper os med at øge vor forståelse for retfærdighedens mønster. Når vi efterlever Guds ord, får vi at vide: „Thi de trofaste skal han give linie på linie og bud på bud" (L&P 98:12). Jeg bliver opmuntret af de eksempler på mennesker, der studerer skriften, som jeg ser. Jeg har en datter, som godt kan lide at få varmet sine fødder, inden hun går i seng. Jeg elsker at se hende sidde med fødderne i varmt vand, mens hun læser i skrifterne. Mine to børnebørn, som er to og fire, fortæller med stor glæde om de klistermærker, som de får på deres målskema, når de beder deres bønner og hører historier fra skriften hver dag. Vore børn skal altid undervises i disse grundlæggende mønstre, hvis retskaffenheden skal fortsætte.

At yde kærlig tjeneste er et andet smukt

mønster på retskaffenhed, som oftest læres i vore hjem. Skrifterne taler om vigtigheden af tjeneste, og lederne vidner om dette princips betydning. Harold Glen Clark, der var den første præsident for templet i Provo, skrev en beretning for sine børnebørn, som han kaldte „En gyldig billet til himlen" Bror Clark skrev:

„Jeg tænkte engang på, hvad jeg havde gjort, som måske havde behaget Herren mest. At jeg havde været præsident for diakonernes kvorum, biskop, patriark eller tempelpræsident?

Så kom det til mig, hvad det kunne være. Det var, da jeg var 16-17 år gammel. Min mor, som ofte tog sig af trængende i vort hjem, skulle sørge for to bedstefædre på én gang. En eller anden havde for sjov sagt til hende: ‚Hvorfor sætter du ikke et skilt op: Bedstefædre søges'. Men det var slet ikke sjovt, for jeg fik til opgave at tage mig af den ene af bedstefædrene, som skulle bades, klædes på og klædes af og hjælpes til bordet for at kunne spise. Jeg var en glad dreng på 16 år, og jeg måtte alt for mange gange tage mig af bedstefar, mens der blev spillet et god basketballkamp uden for.

Engang, da min kammerater kaldte på mig, var jeg igang med det kedelige arbejde at tage hans våde pyjamas af. Jeg var utålmodig og vred. Så følte jeg bedstefars rystende hånd på min. Jeg drejede om og så ind i hans tårefyldte øjne og hørte ham sige: ‚Gud velsigne dig, min dreng. Du vil aldrig komme til at fortryde, at du har gjort dette for mig.'

Jeg var så ked af, at jeg havde været vred . . . Endnu i dag kan jeg få denne varme følelse over at have ydet denne lille tjeneste for en ganske hjælpeløs bedstefar.

Jeg tror, at når man gør noget for andre, som de ikke selv kan gøre, så bringer det en nærmere til Gud, for det er, hvad han og hans Søn gør hele tiden af ren kærlighed til os." (Ikke udgivet).

Vore unge mennesker har behov for eksempler, når de skal etablere et retskaffent mønster i deres liv. Når jeg tænker på min opgave over for Kirkens unge, så har ældste Boyd K. Packers ord fået yderligere betydning for mig. Ældste Packer har talt om Almas og Helamans advarsler, da de fortalte om Kirken på deres tid. Ældste Packer siger: „De advarede mod for hurtig vækst, mod ønsket om at blive accepteret af verden, mod ønsket om at være populær, og de advarede især mod velstand. Hver gang disse betingelser eksisterede på samme tid, drev Kirken bort fra sin kurs" (Tale holdt ved regionalrepræsentanternes seminar, 30. marts 1990).

Jeg har yderligere tænkt på Kirkens unge. Tænk på den overgangsperiode, som et ungt menneske begynder, når det fylder tolv år og som varer indtil det attende år. De forhold, som er omtalt i Mormons Bog, findes næsten altid som en del af de unges liv – en periode med hurtig vækst. De har et ønske om at være vellidt af andre, om at være populær og ofte et ønske om at opnå velstand. Et mønster bestående af personlig retskaffenhed, som omfatter bøn, studium af skriften og tjeneste er svaret for at undgå de farer, som omtales i Mormons Bog. Nephi vidste dette, da han spurgte Herren: „O Herre, vil du indhylle mig i din retfærdigheds kappe?" (2 Nephi 4:33).

En definition på ordet *mønster* er bl.a. et *forbillede*, noget, som tjener som et mønster til efterfølgelse. Vor Frelser Jesus Kristus viste dette mønster og bad os om at følge sig. Nephi spørger: „Kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?" (2 Nephi 31:10).

Jeg er taknemmelig for mænd og kvinder i alle tidsaldre, hvis liv hjælper os til at se dette retskafne mønster. Jeg er taknemmelig for en nulevende profet. Nogle få dage efter at jeg var blevet kaldet som rådgiver i Unge Pigers præsidentskab, stillede Det Første Præsidentskab i Kirken sig omkring min stol for at indsætte mig og give mig en velsignelse. Jeg forstod, at en Guds profet ville lægge sine hænder på mit hoved, og jeg fyldtes af respekt og forbløffelse. Efter velsignelsen var jeg, da jeg vendte mig om mod profeten, helt uforberedt på den storslåede ånd som jeg følte. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Ezra Taft Benson er en Guds profet, og at Jesus Kristus er vor Frelser. Han har tilvejebragt et retskaffent mønster for os, som vil lede os tilbage til vor Himmelske Fader. Jeg bærer vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

Fred

Ældste Robert E. Wells
De Halvfjerds

„For at følge Kristus og nedkalde himlens velsignelser, må vi aktivt skabe fred i verden, i samfundet . . . og fremfor alt i hjemmet."

Sidste søndag forenede de sidste dages hellige sig med hele den kristne verden for at minde og helligholde påsken. Vi tilbad vor Herre og Frelser, Jesus Kristus og ærede hans opstandelse. Vi takkede også Gud, som vi har gjort det i dag på denne særlige taksigelsesdag for befrielsen af Kuwait og for håbet om en vedvarende fred i den Persiske Golf samtidig med, at tropperne vender tilbage til de lande, de kommer fra.

Da Kristus blev født, forkyndte engle: „Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag." Alligevel har der kun været ringe fred i verden, siden denne forkyndelse lød for to tusind år siden. Selv om fjendtlighederne i det store og hele er ophørt i Golfen, hersker der stadig en usikker fred mellem visse nationer og stor uro i andre nationer. På samme måde, som Kristi forsoning har frelst os fra både fysisk og åndelig død, så er den fred, som menneskehedens Frelser har talt om både fysisk og åndelig.

Jeg vil i dag gerne tale om denne åndelige fred, som Kristus tilbød i bjergprædikenen, da han gav os den smukke saligprisning om fred og fredsstiftere. Hele denne prædiken er et mønster, som vi kan bruge på vores personlige vej mod fuldkommenhed, såvel som et mønster på de mange karakteregenskaber og kvaliteter, som vi må udvikle i vores evige søgen efter at nærme os den fuldkommenhed og den fred, som Jesus personificerer.

Jeg kan lide at tænke på det tidspunkt, da denne prædiken blev givet. I mit sind ser jeg en scene med fred og skønhed. Jeg forestiller mig en eftermiddag i begyndelsen af april. Himlens farver blødgøres hen mod aftentide, og der er ingen vind. Hvide tottede og fjerne skyer står næsten ubevægelige på den klare blå himmel. Og nedenfor slikker Galilæasøens bløde bølger op ad de forankrede fiskerbåde. En stor skare samles på bakkeskråningen. Ivrige tilhørere sidder i græsset eller står midt blandt klipperne og de tidlige forårsblomster. Alle er stille og ser tankefuldt frem for sig, idet hvert eneste ansigt og øje er rettet mod Herren, og hvert øre lytter, mens Frelseren fortæller dem, hvad de må gøre for at opnå fred i livet.

Kristus siger blidt: „Salige er de, som stifter fred" (Matt. 5:9). En anden bibeloversætter citerer Herren således: „Lykkelige er de, som *stifter* fred" (*The New Testament in Modern English*, oversat af J. B Phillips, New York: The Macmillan Co., 1958, s. 9, fremhævelse tilføjet). Uanset hvilken oversættelse så fremhæves ordet *stifter*. For at følge Kristus og nedkalde himlens velsignelser, må vi aktivt skabe fred i verden, i samfundet og fremfor alt i hjemmet.

I tidernes midte forventede mange, at Kristus ville tage politisk stilling mod det romerske styre og tilbyde det undertrykte folk fred. Kristus tilbød så sandelig fred, men det var ikke en ydre eller politisk fred. Den fred, som Kristus belærte om, var snarere indre og personlig.

Jeg vil gerne fortælle om en tildragelse, som fandt sted under Vietnamkrigen. Der var mange, som var overbevist om, at USA tog del i en ædel og retfærdig krig. Men den offentlige opinion skiftede, og der opstod en modstand, som krævede, at USA skulle trække sig ud af Vietnam.

Præsident Harold B. Lee var Kirkens præsident på dette tidspunkt. Mens han deltog i en områdekonference i et andet land, blev han interviewet af journalister fra et internationalt nyhedsbureau. En af journalisterne spurgte præsident Lee: „Hvad er Deres kirkes stilling til Vietnamkrigen?" Mange vidste, at dette spørgsmål var en fælde, som ikke kunne besvares uden risiko for at blive misforstået eller misfortolket. Hvis profeten svarede: „Vi er mod krigen", så kunne den internationale presse skrive: „Hvor besynderligt – en religiøs leder, som er modstander af det lands holdning, som han er forpligtet til at opretholde ifølge sin kirkes trosartikler." Hvis præsident Lee på den anden side svarede: „Vi er for krigen", kunne medierne spørge: „Hvor besynderligt – en religiøs leder, som er for krig?". Uanset om der blev svaret for eller imod, så kunne svaret resultere i alvorlige problemer med hensyn til den offentlige opinion både i og uden for Kirken.

Præsident Lee svarede med stor visdom og inspiration, således som en mand, der kender Frelseren, ville gøre: „Vi afskyr krig ligesom hele den kristne verden. Men Frelseren sagde: ‚I skal have fred i mig. I verden har I trængsel.'" Og profeten citerede et andet trøstende skriftsted fra Johannes: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver" (Joh. 14:27). Præsident Lee forklarede så: „Frelseren talte ikke om den fred, som kan opnås mellem nationer gennem militær magt eller forhandlinger parlamenter imellem. Han talte snarere om den fred, som vi kan have i vores liv, når vi efterlever budene og kommer til Kristus med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd" (Se *Ensign*, nov. 1982, s. 70).

Der stod en god historie om at modtage fred gennem skrifterne i januar-udgaven 1991 af *Ensign*. Artiklen var blevet indsendt af søster Carole Seegmiller. Jeg citerer nogle få afsnit fra hendes artikel: „Far besluttede, at vores familie skulle begynde et intensivt studium af skrifterne for at hjælpe min bror Bruce med at forberede sig til sin mission. Fars mål var at læse hele Mormons Bog før Bruce skulle afsted samtidig med, at vi optog vore stemmer på bånd, efterhånden som vi læste. Vi skiftedes til at læse et kapitel hver . . .

Familien afsluttede Mormons Bog nogle få måneder senere . . . Så besluttede far, at vi skulle læse og optage de fire evangelier fra Det Nye Testamente. Denne gang klagede jeg og fortalte far, at jeg ikke kunne forstå, hvorfor vi skulle gøre det: Vi kunne købe professionelt indlæste lydbånd med skrifterne – og de lød meget bedre, end vi gjorde. Men far holdt fast ved sin beslutning: ‚Carole, en dag vil disse bånd blive til stor velsignelse for os.' . . .

Præsident Ezra Taft Benson ankommer, hjulpet af en medarbejder, til et af konferencens møder.

Jeg begyndte at holde af disse stunder sammen med familien. Jeg kunne især lide at høre far fortælle om sin forståelse af et skriftsted. Jeg begyndte snart at fornemme den fred, som man får ved at studere skrifterne. Vi blev færdige med at læse de fire evangelier kort tid før Bruce tog afsted til missionærernes træningscenter . . .

Efter Bruce var rejst, lagde jeg mærke til, hvor stor trøst disse bånd var for far. Han lyttede ofte til dem, bare for at høre Bruces stemme, tænkte jeg, eftersom de stod hinanden meget nær. Af og til faldt far i søvn, mens han lyttede, og jeg smilede for mig selv, når jeg hørte den kendte klikkende lyd fra båndoptageren, som havde kørt båndet til ende . . .

Da Bruce havde været på mission lidt over et år, døde far stille af et hjerteslag . . . Alle vore familiemedlemmer samledes med undtagelse af Bruce, som havde besluttet at gennemføre sin mission.

Den aften efter begravelsen . . . var jeg meget ked af det. Jeg gik ovenpå ind i fars værelse og satte mig modløst ned ved hans skrivebord. Jeg lagde mærke til hans slidte båndoptager, som stod ved siden af. I den sad et af vores bånd med Det Nye Testamente, som Far måtte have lyttet til den nat, da han døde. Jeg begyndte at spole båndet tilbage, og stoppede det af og til, idet jeg håbede at finde trøst ved at høre fars blide stemme . . .

Jeg satte mig ret op i stolen, da min far talte fra båndet:

,Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke, og vær ikke modløst!' . . .

Jeg lyttede igen og igen til denne passage. Ordene strømmede mig i møde og omsluttede mig som trøstende arme . . .

Der kom fred til os denne nat . . . siden da, har jeg smagt den søde fred fra Det Nye Testamente igen og igen. Det er for mig dens største budskab" (*Ensign*, jan. 1991, s. 27).

En af de verdenskendte bønner af Frans af Assisi drejer sig om, at vi kan være instrumenter i Frelserens hånd til at bringe personlig fred til andre. Det er essensen af at være en sand „fredsstifter".

Bønnen lyder:

Herre, gør mig til et redskab for din fred.
Lad mig så kærlighed, hvor der er had.
Undskyldning, hvor der er sårede følelser.
Tro, hvor der er tvivl.
Håb, hvor der er fortvivlelse.
Lys, hvor der er mørke.
Og glæde, hvor der er sorg.

Hvis vi ønsker at blive en fredsstifter, hjælper det, hvis vi forstår, hvad det er, som bringer fred. Paulus siger, at det er Ånden: „Men Åndens frugt, er kærlighed, glæde, fred" (Gal. 5:22). Vores nærhed til Herren vil for en stor dels vedkommende være afgørende for den fred og trøst og fornyede styrke, som vi føler, når vi indbyder Ånden til at være en del af vores liv.

Mens jeg forberedte denne tale, var der en mand, som ringede. Hans præstedømmeleder havde forud anmodet om, at jeg tog imod hans henvendelse. Han sagde desperat: „Vi må tale med nogen. Vi må finde fred i vores liv." Der findes sikkert lige så mange forskellige kilder til personlig strid og ufred, som der findes mennesker. Det kan skyldes noget i ens eget liv eller noget hos en af vore kære. Årsagerne kan være synd, mangel på efterlevelse af Guds befalinger, selviskhed, stolthed, mangel på kærlighed, manglende forpligtelse, mangel på villighed til at yde ofre for andre eller blot det at være et uskyldigt offer. Uanset årsagen, så er løsningen til at opnå fred altid den samme: Vend dig til Kristus; følg hans eksempel; omvend dig fra alle dine overtrædelser. Hans befaling til det stormoprørte hav: „Ti, vær stille!" (Mark. 4:39), gælder også for hans beroligende indflydelse i vores liv, når vi oplever rykkene fra livets storme.

Vores personlige fred og vores åndelighed vil blive øget, når vi dagligt studerer og tænker på Kristus. Når vi hver dag elsker og takker Kristus for hans forsonende offer. Når vi dagligt stræber efter at tjene Kristus bedre gennem at blive mere engageret i missioneringen. Når vi gør en større anstrengelse for at finde hans fortabte får, hans tabte mønter, hans fortabte sønner og hjælper dem til at vende tilbage til folden: Når vi mere flittigt gransker vores slægtshistorie. Findes der nogen større fred end den, som den trofaste missionær, den omsorgsfulde hyrde og den hengivne tempelbesøgende eller tempeltjener besidder?

På trods af alle verdens problemer, kan der komme fred i hjertet hos hver eneste af os, når vi følger Frelseren. Kristus er vejen til fred, sandheden om freden, fredens liv og kilden til fred. Se med fasthed hen til Kristus, tal om Kristus, glæd dig i Kristus, forkynd om Kristus, lev som Kristus ønsker, vi skal leve og tilbed ham og vor Himmelske Fader og elsk dem af hele din sjæl, sind og styrke.

Må fred være med jer – denne dag og for altid – det er min bøn i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„For at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle"

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolvs Apostles Kvorum

„Livet er således indrettet, at vi ‚sejrer ved troen', og ikke ved intellektuel skarpsindighed, rigdom eller politisk dygtighed."

Efter vi alle er blevet rigt næret ved denne generalkonference, er det passende at fokusere på at hjælpe de få i Kirken, som forbliver åndeligt underernærede, herunder dem, som er blevet trætte og modløse i sjælen (se Heb. 12:3).

Nogle få af disse mennesker har fået deres tro skadet som for eksempel ved ødelæggende eller uafhjulpet sygdom, stort økonomisk pres, tabet af en kær eller dyb skuffelse over en ægtefælle eller ven. Modstand kan øge troen eller få de bitre rødder til at skyde op (se Heb 12:15). Nogle få er blevet overvundet af verdens forstyrrende bekymringer, disse trættende og overfladiske ting i livet (se Matt. 13:6-7). Emersons bøn er afgjort på sin plads: „Giv mig sandhed, for jeg er træt af det overfladiske" („Blight", i *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York: Wm. H. Wise & Co., 1929, s. 874). Nogle få er blevet kørt træt af synd, som ikke er blevet bekendt. Nogle er blevet trætte af at halte til begge sider (se Joel 3:14 og 1 Kong. 18:21). Nogle er ukloge nok til at fokusere på noget andet end Jesus, som er den sande og sikre grundvold, og bliver drænet gennem skuffelse (se Helaman 5:12).

Uanset hvilke årsager, der kan ligge til grund for trætheden, så fører enhver træthed i sjælen til tab af åndelig bevidsthed og medfører en tilbøjelighed til dumt at anklage Gud (se Job 1:22).

Vi rådes til ikke at blive træt af at gøre godt, og det er recepten mod en sådan træthed (se Gal. 6:9; 2 Tes. 3:13; Alma 37:34). Vi skal arbejde støt, men realistisk, og kun forvente at høste „til sin tid" (Gal. 6:9). Vi skal tjene „og være sagtmodige og ydmyge" (Alma 37:34), og derved undgå de trættende byrder, som selvmedlidenhed og hykleri er. Vi skal altid bede, så vi ikke trættes, således at vor gerning rent faktisk bliver til vor sjæls velfærd, hvilket betyder, at vi ikke blot lader som om, vi gør noget, uden at gøre det rigtigt (se 2 Nephi 32:5, 9; L&P 75:11; 88:126).

Selv når vi tugtes eller irettesættes og tugtelsen er retfærdig, behøver vi ikke at blive trætte, for i denne tilrettevisning findes fornyende kærlighed: „Min søn, lad ej hånt om Herrens tugt, bliv ej heller modløs, når du revses af ham;

thi Herren tugter den, han elsker" (Heb. 12:5-8).

Vores liv kan derfor ikke både være fyldt af tro og uden stress. Præsident Wilford Woodruff fortalte os alle om den barmhjertighed, som er uløseligt forbundet med visse former for modgang: „De tugtelser, vi er blevet udsat for fra tid til anden, har været for vort eget bedste, og af afgørende betydning for at lære visdom, og bære os gennem en erfaringens skole, som vi aldrig kunne have gennemgået på anden vis" (i *Journal of Discources*, 2:198).

Hvordan kan du og jeg derfor forvente at glide naivt gennem livet, som om vi ville sige: „Herre, giv mig erfaring, men ingen sorg, ingen smerte, ingen modstand, intet forræderi og lad mig slet ikke blive glemt. Hold alle de erfaringer fra mig, Herre, som har gjort dig til det, du er! Og lad mig så komme og bo sammen med dig og dele din glæde!"

At tjene, studere, bede og tilbede er fire grundlæggende ting i fuldkommengørelsen af „hvad der endnu mangler i jeres tro" (1 Tes. 3:10). Hvis vi ophører med at nære vor tro i forbindelse med et af disse fire områder, vil vi være sårbare.

Hvis vi undlader at studere medfører det, at vi bliver underernæret intellektuelt og åndeligt. Inspirerede ord har betydning, for „når et mennesker lever af tro, så lever han gennem . . . ord" (*Lectures on Faith*, 7:3). I en verden, som bliver stadig mere forhærdet, kan Herren trænge gennem til vor bevidsthed ved at bruge „Åndens sværd, som er Guds ord" (Ef. 6:17, se også Jarom 1:12). Men det som høres, må „ved tro (blive) tilegnet af dem, som hører" (Heb. 4:2) og med kristen tjeneste, således som vi har hørt igen og igen ved denne konference.

„Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?" (Mosiah 5:13).

En mangel på dyb personlig bøn og dyb ægte tilbedelse erobrer ligeledes grundlaget for vor tro og vi vil måske „blive skrækslag(ne) på trængslens dag" (L&P 109:38).

Meget af denne træthed kan tilskrives, at man slæber rundt på det tunge naturlige menneske. I modsætning til andre, som vi måtte bære på, så er det naturlige menneske tungt, og han er ikke vor broder!

Så meget afhænger af den enkeltes tro. Apostlene bønfaldt: „Giv os mere tro" (Luk. 17:5). Det er ikke noget under, brødre og søstre, „thi i tro vandrer vi her, ikke i skuen" (2. Kor. 5:7). „Livet er således indrettet, at vi sejrer ved troen", og ikke ved intellektuel skarpsindighed, rigdom eller politisk dygtighed.

Alligevel bliver dem, som søger efter troens belønninger ofte skuffet, når de får besked på at studere, tjene, bede og tilbede. Som med den spedalske Na'aman så forventer de noget stort, som ikke kræver, at man følger et råd (se 2 Kong. 5:13).

Tro medfører en voksende „overbevisning om ting, som man ikke ser" (Heb. 11:1). Nogle mennesker afviser denne virkelige og åndelige overbevisning, eftersom „et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det" (1 Kor. 2:14). Men denne uvilje hos nogle, bør ikke berøve os andre denne fornyende overbevisning.

Før ens tro bliver opbygget, har der ofte været forhold, som har været med til at

Medlemmer af De Halvfjerds, fra venstre: Ældsterne Robert E. Sackley, Alexander B. Morrison og Richard P. Lindsay.

danne denne tro, og som har gavnet dem, „som var beredt til at høre ordet" (Alma 32:6). Denne begyndelse kræver i det mindste „et ønske om at tro" og så kommer udøvelsen af troen (se Alma 32:27).

Når vi giver plads for, at troens sæd kan plantes, vil den vokse synligt. Vi får kraft, eftersom det oplyser os, og svulmer (se Alma 32:28-30). Vi ser disse ting ske i os, hvilket bekræfter for os, at vores tro øges. Det er bedre at nære vor tro gennem det, som synes som en almindelig proces, snarere end at opleve noget ekstraordinært, for så senere at snuble over livets almindelige udfordringer.

I denne proces med personlig afprøvning og bekræftelse er der flere hellige skridt, som man ikke kan springe over: „Thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet" (Ether 12:6).

Det at opnå tro er desuden ikke en engangsoplevelse: „Men dersom I forsømmer træet og ikke drager omsorg for det, vil det ikke slå rod; og når solen kommer og kaster sine brændende stråler derpå, visner det, fordi det ingen rod har" (Alma 32:38).

Vor „forsømmelse", brødre og søstre, kan bestå i mange ting. Og på samme måde føles „solens brændende stråler" på forskellig vis.

Gennem mange erfaringer kan troen blive til viden „om dette eller hint", en bekræftelse af de enkelte evangeliske sandheder (se Alma 32:34). Således var det med Jareds broder: „Han troede ikke længere, thi han vidste" (Ether 3:19). Brigham Young forsikrede, at „hvert eneste princip, som Gud har åbenbaret, viderebringer sin egen overbevisning om sin sandhed til det menneskelige sind" (Brigham Young, *Journal of Discourses*, s. 149). Jesus erklærede tydeligt, at „hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare" (Joh. 7:17). Jesus beskrev imidlertid den stadige proces som værende „linie på linie og bud på bud" (L&P 98:12).

Men vi er alle på forskellige punkter i denne proces, hvor vi ønsker, eksperimenterer, bekræfter og lærer at kende. Derfor er det „nogle . . . givet at vide . . . og andre gives det at tro på deres ord" (L&P 46:13-14).

Selv om tro ikke er en fuldkommen viden, så medfører den en dyb tillid til Gud, hvis viden er fuldkommen! Vor egen lille database af personlige erfaringer kan ikke gøre det muligt for os at træffe rigtige afgørelser. Men når vi ransager de hellige skrifter, får vi adgang til en umådelig og guddommelig databank, et reservoir af viden. På denne måde kan skrifterne, således som Mormons Bog siger, udvide vor hukommelse (se Alma 37:8).

En færdig formet tro har flere helt klare facetter. Tro på Gud og på Herren Jesus Kristus omfatter ikke blot tro på deres eksistens, men også på deres forløsende evner. Herren har forsikret os: „Jeg vil vise menneskenes børn, at jeg kan gøre min egen gerning" (2 Nephi 27:21). Og det er han sandelig i stand til. „Alle ting holdes sammen i ham" (Revised Standard Version, Kol. 1:17). Alligevel er der nogen, som tvivler på, at Guds erklærede hensigter virkelig vil sejre.

Tro omfatter også tillid til Guds tidsberegning, for han har sagt: „Men alt må ske til sin tid" (L&P 64:32). Ironisk nok bliver nogle af de mennesker, som anerkender Gud, prøvet gennem hans tidsberegning, både personligt og hvad angår de ting, der skal ske i verden!

Tro omfatter ligeledes tro på Guds udviklende hensigter, for „Herren (finder) det tjenligt at revse sit folk, ja, han prøver deres tålmodighed og tro" (Mosiah

23:21). Men alligevel er der nogen af os, som har problemer, når Guds undervisning gælder os! Vi bønfalder om fritagelser fremfor om helliggørelse, gør vi ikke, søskende?

Et beroligende løfte gives os under denne rejse: „Og den, der går ud og prædiker dette riges evangelium og er tro i alt, skal ikke blive træt i sit sind eller blive formørket" (L&P 84:80).

Men hvad nu, hvis vi fra tid til anden synes at gøre alle disse fire grundlæggende ting – tjene, studere, bede og tilbede – og det stadig synes, som om vi modtager en mindre del af de lovede velsignelser?

Undersøg først „udstyret"! Alle fire dele er nødvendige, og det kan være, at en af dem mangler eller ikke fungerer godt.

For det andet, vend tilbage til et meget grundlæggende spørgsmål: Besidder jeg virkelig et indre ønske om at tro? (Se Alma 32:27). Der findes oprigtig talt mennesker, som finder det at være en discipel for begrænsende, og som finder verden tiltrækkende. Disse mennesker lader som om, de anvender disse fire principper, uden at gøre det for alvor.

For det tredje, forventer vi naivt, at Kristus vil komme til os – i stedet for at vi skulle komme til ham? Det er sandt, at han venter „den ganske dag" med åbne arme på vor omvendelse (2 Nephi 28:32; Mormon 6:17). Der findes ingen begrænsende „forretningstider" hos ham. Men det er os, som må rejse os og opsøge ham! (Se Luk. 15:18).

Salige er de sagtmodige, for de lader sig ikke så let fornærme, hvad der er meget vigtigt, eftersom „mit folk må prøves i alle ting . . . og den, som ikke kan tåle revselse, er ikke mit rige værd" (L&P 136:31).

Oprigtig tro omfatter også, at man i stigende grad gør sig modtagelig for disse undervisningssituationer. Søskende, på baggrund af disse forhold kan Gud ikke svare positivt på alle vore bønner med en ubrudt række af „ja'er". Det kunne kun ske, hvis alle vore bønner er om det, „som er ret" og åndeligt „tjenligt" (3 Nephi 18:20; L&P 18:18; 88:64-65). Ingen, der beder, er så klog! Paulus indrømmede endda, at følgende situation af og til gør sig gældende for os: „thi hvad vi rettelig bør bede om, forstår vi ikke" (Rom. 8:26; se også L&P 46:30).

Vi kan for eksempel med tiden godt se vore fejl bliver synlige, selv om det gør os forlegne. Hvordan kan vi ellers se, hvad det er, vi mangler? Åndelig forbedring er ikke kun at gøre det urene mere rent, men også yderligere at forbedre det, som allerede er rent! Derfor sagde Peter, at vi ikke bør mene, at „den ildprøve" vi gennemgår er „noget mærkeligt" (1 Pet. 4:12).

Der kræves imidlertid virkelig tro for at udholde denne nødvendige, men smertefulde udviklingsproces. Efterhånden som tingene udfoldes og af og til kan ses i sit hele, så lad os da være barmhjertige over for hinanden. Vi kritiserer da ikke hospitalspatienterne på intensivafdelingen for at se blege og bekymrede ud. Hvorfor kritiserer vi så mennesker, som er ved at komme sig efter et kirurgisk indgreb i deres sjæl. Der er ikke behov for, at vi stirrer. De sting, som er blevet syet, vil i sidste ende blive fjernet. Og i dette hospital er det også vigtigt, at vi alle husker på, at det ikke er hospitalskortet, der er patienten. Vor barmhjertighed behøver ikke at vente på, at vi opnår fuld forståelse for disse menneskers udfordringer! Sympati kan måske ikke værdsættes eller gengældes, men sympati er aldrig spildt.

Når du og jeg træffer ukloge beslutninger, når vores tro er svag, så kræver vi ikke blot at blive reddet, men vi ønsker også at blive reddet uden at andre ved det, uden smerte og hurtigt – eller i det mindste kun at vi bliver slået med „nogle få slag" (2 Nephi 28:8). Søskende, hvordan kan vi virkelig føle, at vi er blevet tilgivet, før vi lever op til vort ansvar? Hvordan kan vi lære af vore egne erfaringer, medmindre vi anerkender disse lektioner?

Når vores tro prøves, synes vi måske af og til, at Gud har forladt os. Virkeligheden er, at det er vores egen opførsel, som har isoleret os fra ham. Det er først, når vi føler konsekvenserne af vore fejltagelser og netop er i færd med at vende os bort fra disse fejl, men endnu ikke fuldt ud har vendt os til Gud, at vi får disse følelser af at være blevet svigtet.

Der findes ikke nogen vandring i tro, som er mere vanskelig end omvendelsens vej. Men med „tro til omvendelse" (Alma 34:16) kan vi skubbe forhindringerne på vejen bort og bønfalde Gud om barmhjertighed. Man overgiver sig ganske enkelt til Gud og tænker kun på, hvad Gud mener om én, og ikke på, hvad „de" mener.

En udløber af vor tro på Herren er vor opretholdelse af hans „salvede" ledere, således som vi har gjort ved denne aprilkonference. Trofaste medlemmer af Kirken har, hvad Peter kaldte en „oprigtig broderkærlighed" (1 Peter 1:22). De, som er opretholdt til at udføre dette værk, som Gud har kaldet dem til, gør det som en gruppe, men de er ikke fuldkomne. Som det var med Joseph Smith, således er det også med de brødre, som er fulgt efter ham. Det løfte, som er knyttet hertil, gælder stadig, nemlig, at Kirkens folk aldrig skal „vende sig bort fra dig på grund af forræderes vidnesbyrd" (L&P 122:3). Men de trofaste ved noget om guddommelig beslutsomhed. De ved, at Herrens hensigter til sidst vil sejre, for „der findes intet, som Herren, din Gud, sætter sig for i sit hjerte at gøre, uden at han vil gøre det" (Abraham 3:17). Med glæde og åbenhed bærer jeg vidnesbyrd om denne guddommelige beslutsomhed og kærlighed, og jeg gør det i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Ældsterne T. E. Brewerton og Horacio A. Tenorio fra De Halvfjerds. Ældste Brewerton er præsident for området i Mellemamerika. Ældste Tenorio er medlem af områdepræsidentskabet i Mexico.

Hans rige er blevet oprettet i de sidste dage

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„Præsident Benson har vidnet: ‚Herren åbenbarer nu og vil fortsætte med at åbenbare alt, hvad der er nødvendigt for Kirkens fremtidige udvikling og fuldkommengørelse.' "

Vi har modtaget en telefonopringning om, at ældste Derek Cuthbert netop er gået bort. Vi har bedt for ham. Han har tjent trofast, ivrigt og godt som medlem af De Halvfjerds Første Kvorum. Han blev kaldet som generalautoritet i Kirken for nogle år siden. Han blev omvendt til Kirken i Nottingham i England, og har været sand og trofast på enhver måde. Han har virket i kaldelser her i USA og i andre områder af verden. Vi udtrykker vor kærlighed og medfølelse til hans elskede hustru Muriel og deres familie fra os og fra hele Kirken, og jeg er sikker på, at når vi afslutter denne konference, vil præsident Benson på en særlig måde udtrykke sin velsignelse til familien Cuthbert.

Det er normalt Kirkens præsident, som afslutter konferencen. Det ville have været meget bevægende, hvis præsident Benson havde været i stand til at stå foran os og tale med den myndighed og inspiration, som han har gjort så mange gange før. Men som følge af dårligt helbred i forbindelse med hans alder, så er han ikke i stand til at gøre dette. Han har bedt mig sige nogle få ord til velsignelse på hans vegne.

Jeg ved, at han gerne vil have mig til at udtrykke sin kærlighed til jer, brødre og søstre, hvorend I findes i verden. Han ønsker at efterlade sin velsignelse over jer, nemlig en profets velsignelse.

Må jeg benytte nogle af hans egne ord, som I kan tænke over, når I tager hjem.

„Jeg erklærer højtideligt, at Herren har oprettet sit rige på jorden i de sidste dage i opfyldelse af profetier, der ytredes af hans fordums profeter og apostle. Hellige engle har igen kommunikeret med mennesker på jorden. Gud har igen åbenbaret sig fra himlen og har gengivet sit hellige præstedømme til jorden med magt til at virke i alle hellige ordinanser, som er nødvendige for hans børns ophøjelse. Hans kirke er blevet genoprettet blandt menneskene tillige med alle de åndelige gaver, man nød godt af i fordums dage.

Alt dette er blevet gjort som forberedelse til Kristi andet komme, Herrens store og frygtelige dag er nær og står for døren. Som forberedelse til denne store begivenhed og for at undgå den overhængende dom er inspirerende budbringere rejst ud til nationerne på jorden medbringende dette vidnesbyrd og denne advarsel" (*Første Områdegeneralkonference for Danmark, Finland, Norge og Sverige,* 16.-18. august 1974, s. 144-145).

„Jeg håber, at vi alle kan se . . . Herrens hånd bevæge sit rige fremad for i stigende grad at udføre det, som han har til hensigt at udføre . . .

Herren åbenbarer nu og vil fortsætte med at åbenbare alt, hvad der er nødvendigt for Kirkens fremtidige udvikling og fuldkommengørelse" (*Interdepartemental Meeting,* 16. marts 1977).

Disse ord er det råd, som vor præsident og profet har givet. Jeg overlader jer dem ved afslutningen af denne storslåede årlige konference.

Jeg vil til hans ord gerne tilføje mit eget vidnesbyrd, som én der har kendt og arbejdet tæt sammen med syv af Kirkens præsidenter i mere end 50 år. Jeg ved, at hver eneste af disse mænd har været en Guds mand, som er blevet oprejst af Gud, og som er blevet oplært, næret, skolet og disciplineret til de enestående og store kaldelser, som de har modtaget. Vore medlemmer er blevet velsignet, når de har fulgt Kirkens præsidenters råd. Vi vil fortsætte med at blive velsignede, hvis vi vil vandre på de stier, som de har udpeget for os, og som de fortsat vil udpege for os.

Mine elskede brødre og søstre, når vi nu vender hjem, må vi så bringe et minde med os hjem, om de ord vi har hørt. Må Gud velsigne jer, må hans Helligånd dvæle hos jer, i jeres hjem og i jeres hjerte, og må I finde årsag til at knæle ned for Gud med taksigelse i jeres bønner som mennesker, der er blevet velsignet med lyset fra hans strålende evangelium. Jeg er sikker på, at præsident Benson ville nedbede denne bøn over jer, og jeg gør det på hans vegne og ved min eget personlige vidnesbyrd og min velsignelse. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En beretning fra aprilkonferencen den 6. og 7. april 1991

De talte til os

Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: Må Gud velsigne vores folks hjem. Må han velsigne disse hjem, at der må være loyale og trofaste fædre og gode og vidunderlige mødre samt lydige og ambitiøse børn, der opdrages i „Herrens tugt og formaning" (Enos 1:1).

Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: Tårer kommer let til præsident Ezra Taft Bensons øjne, når han modtager breve fra børn, hvori de sender ham deres hilsener og udtrykker deres kærlighed til ham. Præsident Benson er et familiemenneske, som elsker sine børn, børnebørn, oldebørn, ja, børn overalt i den vidunderlige verden, vi lever i.

Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Råd: Det er ikke ualmindeligt, at tåbelige børn . . . gør grin med handicappede. At abe efter, drille eller gøre nar ad handicappede er grusomt . . . Da vi var meget små, lærte min mor os, at vi aldrig måtte gøre nar ad de uheldigt stillede.

Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Råd: Børn, ær jeres forældre, selv når de ikke kan komme med en tilfredsstillende forklaring på deres følelser. Hav tro på dette skriftsted, som gælder for alle aldersgrupper: „Hør, min søn, på din faders tugt, opgiv ikke din moders belæring" (Ordsp. 1:8).

Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Råd: Unge mennesker, hvis I ærer jeres forældre, vil I elske dem, respektere dem, have tillid til dem, være hensynsfulde over for dem, udtrykke jeres påskønnelse for dem og vise alle disse ting ved at følge deres retfærdige råd og ved at adlyde Guds befalinger.

Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Råd: Gør Frelseren, hans lære og hans kirke til centrum i jeres liv. Vær sikker på at alle valg er i overensstemmelse med denne standard.

Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd: Jeg bærer vidnesbyrd om, at (Helligånden) er en sagte stemme. Den hvisker, råber ikke. Og derfor må I indvendigt være meget stille. Det er årsagen til, at det er klogt at faste, når I ønsker at lytte. Og det er årsagen til, at I vil lytte bedst, når I mener: „Fader, din vilje ske, ikke min."

Janette C. Hales, andenrådgiver i Unge Pigers Hovedbestyrelse: Jeg tror, at når man gør noget for andre, som de ikke selv kan gøre, så bringer det en nærmere til Gud, for det er, hvad han og hans Søn gør hele tiden af ren kærlighed til os. □

Nykaldede generalautoriteter

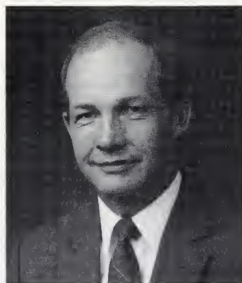
Fem medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Kvorum ved det første møde ved aprilkonferencen 1991. Desuden blev seks medlemmer føjet til De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der blev flyttet fra De Halvfjerds' Andet Kvorum til det Første Kvorum er ældsterne Monte J. Brough, Harold G. Hillam, L. Lionel Kendrick, Alexander B. Morrison og L. Aldin Porter.

Ældste Brough, 51 år gammel, fra Randolph i Utah, blev kaldet i oktober 1988 og er i øjeblikket andenrådgiver i områdepræsidentskabet for Asien. Ældste Hillam, 55 år gammel, fra Sugar City i Idaho, blev kaldet i marts 1990 og virker i øjeblikket som førsterådgiver i områdepræsidentskabet for Brasilien. Ældste Kendrick, 59 år gammel fra Baton Rouge i Louisiana, blev kaldet i april 1988 og virker i øjeblikket som præsident for området Filippinerne/Mikronesien. Ældste Morrison, 60 år gammel, fra Edmonton i Alberta, Canada, blev kaldet i april 1987 og er i øjeblikket førsterådgiver i Nordamerikas sydøstlige område. Ældste Porter, 59 år gammel, fra Salt Lake City, blev kaldet i april 1987 og virker i øjeblikket som præsident for området i det sydlige Utah og som vicedirektør for Slægtshistorisk Afdeling.

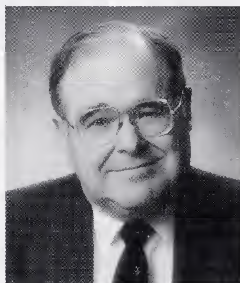
Ligeledes opretholdt ved konferencen blev ældste Earl C. Tingey som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum og ældsterne W. Mack Lawrence og Rulon G. Craven som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. Kaldelsen af disse tre brødre blev bekendtgjort i december.

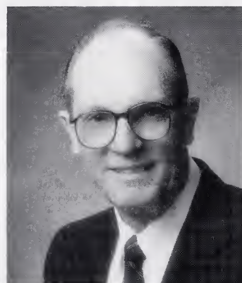
Opretholdt som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet kvorum blev ældsterne Dennis B. Neuenschwander, Cree-L Kofford, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas og Julio E. Davila. □

Ældste Monte J. Brough

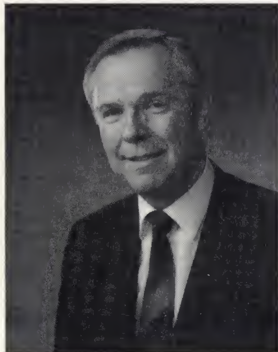

Ældste Harold G. Hillam

Ældste L. Lionel Kendrick

Ældste Alexander B. Morrison

Ældste L. Aldin Porter

Ældste Dennis B. Neuenschwander De Halvfjerds

Jeg tror, vi har evnen til at drømme sammen, og til at ofre, for at opnå de ting, vi drømmer om," siger ældste Dennis B. Neuenschwander. Denne evne til at se resultatet og glæde sig over de aktiviteter, de har været en del af, har været betydningsfuldt for ældste Neuenschwander og hans hustru, LeAnn. De vil fortsætte med at bruge disse talenter, når ældste Neuenschwander varetager sin nye opgave som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældste Neuenschwander blev født i Salt Lake City den 6. oktober 1939 som det andet af George Henry og Genevieve Bramwell Neuenschwanders fire børn. Familien flyttede senere til Ogden, hvor Dennis fik eksamen fra Ogden High School i 1957. Efter seks måneders aktiv tjeneste i flyvevåbnet, accepterede han en missionærkaldelse til Finland. Da der på dette tidspunkt ikke var noget missionærtræningscenter, gennemgik missionærerne et sprogkursus, når de ankom til landet. Efter 11 måneder med opsøgningsarbejde, brugte broder Neuenschwander det meste af den resterende tid af sin mission på at undervise andre ældster i finsk.

Hans interesse for sprog fortsatte, da han vendte hjem. Han studerede russisk og fik eksamen fra Weber State College (1964), en bachelorgrad fra Brigham Young University (1966) og en doktorgrad fra Syracuse University (1974).

I mellemtiden havde broder Neuenschwander mødt LeAnn Clement. Det skete da hans reserveenhed blev aktiveret under Cuba-krisen, og han gik ud for at købe kontaktlinser. LeAnn var optometristens assistent. „Han kunne ikke se uden sine briller, så han vidste ikke, hvad han fik," ler søster Neuenschwander. De blev gift den 13. juni 1963 i Salt Lake-templet og familien Neuenschwander har fire sønner – Jeffery, Michael, Bradley og Stephen.

Efter sin eksamen underviste broder Neuenschwander i russisk på University of Utah og på Brigham Young University. Dernæst fik han et job på Kirkens slægtshistoriske afdeling, hvor han begyndte et projekt med mikrofilmning i Østeuropa. Hans familie rejste med ham til Frankfurt i Tyskland i forbindelse med denne opgave, der varede fem år. Derpå tog han tilbage til Kirkens hovedsæde som leder for afdelingens internationale indkøbsafdeling.

I disse år virkede broder Neuenschwander i Kirken som søndagsskolelærer, wardsmissionsleder og højrådsmedlem. „Han har en stor kærlighed til mennesker," siger hans hustru. „Han er stille, men stærk. Han accepterer udfordringer og han arbejder hårdt – uanset hvad han gør."

I 1987 blev broder Neuenschwander kaldet til at præsidere over missionen i Wien i Østrig. Denne mission omfattede Polen, Tjekkoslovakiet, Ungarn, Jugoslavien, Grækenland og senere Ægypten, Tyrkiet og Cypern. „Vi lavede sjov med, at andre missionspræsidenter skulle have tilladelse for at rejse ud af deres mission," siger han, „men vi skulle have tilladelse for at rejse ind i vores."

I denne stilling arbejdede præsident Neuenschwander tæt sammen med ældste Russell M. Nelson og ældste Hans B. Ringger for at få Kirken anerkendt i østbloklandene, og senere for at få missionærer dertil og organisere grene. „Det har været fantastisk at se, hvordan mennesker har accepteret evangeliet," siger ældste Neuenschwander. „Mange år med ateisme kunne ikke udslette det, der ligger dybest i vores sjæl – ønsket om at tro, at tjene, at være lykkelige og produktive – alt det, evangeliet repræsenterer."

Da familien Neuenschwanders mission nærmede sig sin afslutning, bad Det Første Præsidentskab dem om at blive endnu et år og – da fire nye missioner var blevet oprettet af deres oprindelige mission – blev de bedt om at lede missioneringen i Bulgarien, Rumænien og dele af USSR, såvel som at fortsætte med at virke i Jugoslavien.

Årene, hvor familien Neuenschwander har boet langt fra familien i USA, har hjulpet dem til at knytte stærke bånd til hinanden og til mennesker fra mange lande. De nyder at invitere venner hjem til en middag og et besøg, og middage i stearinlysets skær er blevet en familietradition. „Vores hjem har altid været åbent," siger ældste Neuenschwander. „Det har været en god belærende oplevelse for os og for vores drenge. Vi har prøvet på at bruge vores tid og midler på *oplevelser* frem for ting, og vi har nydt at tage vores drenge med os næsten overalt, hvor vi har rejst."

Ældste Neuenschwanders succes består i hans kærlighed og overbevisning om Frelserens guddommelighed og evangeliets gengivelse. „Jeg har set evangeliets kraft udtrykt på fantastiske måder," siger han. „Det ændrer liv, indstillinger og værdinormer – alt til det bedste. Man kan ikke være omgivet af denne kraft uden at påskønne dens styrke." □

Ældste Cree-L Kofford
De Halvfjerds

En vinteraftens i 1951 sad to gymnasielever, Cree-L Kofford og Ila Macdonald, ved et køkkenbord i Ilas hjem og drøftede meningen med livet. Ila var det eneste aktive medlem af Kirken i sin familie, og hun bar sit vidnesbyrd for sin ven. Cree (som han kaldes) var et mindre aktivt medlem. Han besluttede efter den samtale, at han ville „gøre noget alvorligt ved det, der var vigtigt i livet – nemlig evangeliet."

„Min omvendelse til evangeliet begyndte faktisk ved Ilas køkkenbord," beretter ældste Kofford. „Hun underviste mig om retfærdighed, hvorefter hun blidt fik mig til at tørste efter det. Mit vidnesbyrd voksede gradvist. Så en dag mange år senere husker jeg, at jeg vågnede en morgen og sagde: ‚Det *er* det vigtigste i mit liv.'"

Ældste Kofford har i sin barndom været ude for mange forskellige oplevelser, der har forberedt ham til at modtage evangeliet og til i dag at kunne fungere effektivt i sin nye kaldelse. Cree-L blev født i den lille by Santaquin i Utah, den 11. juli 1933. Han var den ældste af Cree og Melba Nelson Koffords tre sønner. Familien boede i en række byer i Nevada, Utah og Californien i Crees første år, da hans far måtte rejse med rundt til flere byggeprojekter. Da Cree var 9 år, flyttede familien til en farm i Fairfield i Utah, hvor han arbejdede mange timer dagligt sammen med sin far. De to elskede muligheden for at være sammen på gården, eftersom bygningsarbejder i Nevada ofte gjorde, at de i perioder var borte fra hinanden. „Dette var i årene under anden verdenskrig," husker ældste Kofford, „og vi kunne ikke få landbrugsmaskiner. Vi måtte bruge heste og plove som i pionertiden. Det var som at træde 100 år tilbage i tiden, og jeg lærte virkelig værdien af hårdt arbejde."

Tre år senere fik Crees far et job som bygningshåndværker. „Vores familie flyttede meget rundt i Nevada og Californien," siger ældste Kofford. „Jeg voksede op i nogle ret barske bydele. Og vi var fuldstændige inaktive i Kirken."

Men da Cree var 15 år, flyttede familien til Orem i Utah, hvor han mødte Ila Macdonald. Senere, to år efter deres „samtale ved køkkenbordet", blev Cree og Ila gift i templet i Manti, den 11. september 1953. Cree fik en bachelor-grad fra University of Utah i 1956 og underviste i high school i Orem i Utah for at tjene penge til at studere jura. Da familien Kofford flyttede til Los Angeles, gik Cree i skole om aftenen på University of Southern California samtidig med, at han underviste i en high school i San Marino. Han blev jurist i 1961. I de første år, da bror Kofford arbejdede på at etablere sin egen advokatpraksis, underviste han også i tidlig-morgen seminar i Monrovia.

I mere end 30 år har familien Kofford boet i Monrovia og Arcadia i Californien, hvor de har opdraget deres fem børn – Sandy (Kim Chang), Jane (Ford), Bradley og Quinn, som nu alle er gift, og Tracy, der for tiden er på mission i Texas Houston East Mission. Ældste Kofford har altid været villig til at tjene i Kirken og har, samtidig med at han har passet familie og karriere, virket som biskop for Monrovia Ward, stavspræsident (to gange) og som regionalrepræsentant. God litteratur og „Tennesee walking horses" (heste dresseret til at gå i en bestemt gangart o.a.) har været hans adspredelse.

„Somme tider kom Cree træt og udmattet hjem fra arbejde," fortæller Ila. „Men så iførte han sig hurtigt sine Levi's-bukser, støvler og cowboyhat og red sig en tur i bakkerne. Når han kom tilbage efter en times tid på hesteryg, var han en helt anden mand."

Ældste Kofford er i øjeblikket præsident for missionen i New York City, og han har et stort vidnesbyrd om, at evangeliet kan hjælpe kirkemedlemmer til at klare udfordringerne ved at leve i centrum af store byer. „Der bor otte og en halv million mennesker i vores mission," siger ældste Kofford, „og jeg ser dramatiske forandringer hos de mere end 100 nye medlemmer, som vore missionærer døber hver måned."

Ila Kofford deler sin mands begejstring for missionering. „Jeg mener, at missionering er den bedste måde at tjene på i Kirken," siger søster Kofford. „Det er svært at beskrive styrken ved et nadvermøde i Queens, når wardets medlemmer fra forskellige kulturer synger ‚Jeg på Kristus tror' – hver på deres sprog. Jeg er ganske almindelig, men jeg har haft usædvanlige oplevelser på grund af missionærerne og medlemmerne i vores mission i New York."

Ældste Koffords vidnesbyrd har udviklet sig meget siden den aften i marts i 1951 på grund af hans villighed til at tjene. „Jeg vil gøre alt, hvad jeg bliver bedt om," siger ældste Kofford, „men hvis jeg får et valg, ønsker jeg den sværeste opgave, I kan give mig. Så ved jeg, at jeg må gøre alt, hvad jeg kan, for at klare udfordringen." □

Ældste Joseph C. Muren
De Halvfjerds

Joseph C. Muren og hans kone, Gladys, er førstegenerationsmedlemmer af Kirken. „Da vi ikke er vokset op i Kirken, spørger vi ofte hinanden: ‚Gør vi dette rigtigt?'" siger Joseph Muren med et smil.

Ældste Muren blev kaldet og opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum ved generalkonferencen. Han mener, at det sikkert vil gavne hans forståelse af andre omvendte til Kirken, at han selv er omvendt til Kirken – især nu, hvor der er fire gange så mange mennesker, der tilslutter sig Kirken hvert år, som der bliver født ind i Kirken.

Joseph blev født i Richmond i Californien den 5. februar 1936 og voksede op i et katolsk hjem, hvor moderens familie stammer fra Italien, og faderen havde jugoslaviske aner. Søsteren Muren, tidligere Gladys Smith, blev opdraget som metodist i Calusa i Californien, omkring 150 km nord for San Francisco.

Joseph gik på San Jose State University, hvor hans værelseskammerat inviterede ham med til institutklasse. „I de næste to et halvt år var jeg sammen med sidste dages hellige det meste af tiden," mindes ældste Muren. „Jeg blev tilstrækkelig interesseret til at lytte til missionærlektierne, men jeg lovede mine forældre, at jeg ville vente med at blive døbt, til jeg var 21 år."

Joseph var en ivrig læser og slugte hver eneste bog eller pjece, som missionærerne gav ham. Lige omkring sin 21-års fødselsdag blev han døbt, hvorved han ikke alene måtte opgive at arve sin fars firma, men det skabte også et anstrengt forhold til familien, som følte, at det at forlade den katolske kirke var at forlade familien.

Som ung havde Joseph tænkt på at blive præst. „Jeg ønskede at være Gud nær, at tjene ham hele mit liv, men jeg ønskede også en familie," forklarer ældste Muren.

Inden et år efter sin dåb – som fulgte hans afgangseksamen fra San Jose State – afbrød han sin lærergerning for at tage på mission til Argentina, hvor han lærte spansk. Han kunne i forvejen tale italiensk. Efter sin mission underviste bror Muren i matematik og sprog i high school, mens han studerede videre på San Jose. Omkring denne tid begyndte Gladys at deltage i institutklassen sammen med sin veninde, og kort efter blev hun døbt. Bror og søster Muren blev gift i templet i Los Angeles i 1963. Året efter begyndte bror Muren at arbejde på en doktorgrad ved University of Southern California, som han opnåede i 1969.

„Det var på El Camino College, at jeg begyndte at undervise i institutprogrammet," husker han. 14 år fulgte inden for Kirkens Uddannelsessystem, som førte den voksende familie fra Long Beach State til Stanford til Weber State College. De boede i Costa Rica fra 1977 til 1980, mens Joseph var missionspræsident. Her blev deres sjette barn, Natasha født. Derfra flyttede familien til Sydamerika, hvor Joseph i syv år var forvaltningschef (DTA) for Kirken i Peru og derefter i Argentina. En forvaltningschef arbejder under områdepræsidentskabets ledelse og administrerer de timelige sider af Kirkens arbejde i området. Efter denne opgave virkede han som forvaltningschef i Sydney i Australien for Stillehavsområdet.

Familien Murens fem andre børn er Cynthia (Bassett) i Houston i Texas; Michael på 22 år, der studerer ved Brigham Young University; Michelle på 20 år, der studerer ved LDS Business College i Salt Lake City; Tricia på 19 år, der studerer ved University of Utah, og Marshawn på 17 år. Marshawn og Natasha bor i England sammen med bror og søster Muren, hvor ældste Muren siden 1989 har virket som forvaltningschef for området, der dækker Storbritannien, Irland og Afrika.

Måske kan man mene, at det vil gøre ældste Muren i stand til at tjene effektivt i sin nye kaldelse, at han er omvendt til Kirken og har arbejdet for Kirken på internationalt plan. Alligevel synes de, der står ham nært, at ældste Murens egenskaber for at tjene og lede er nogle helt andre end disse.

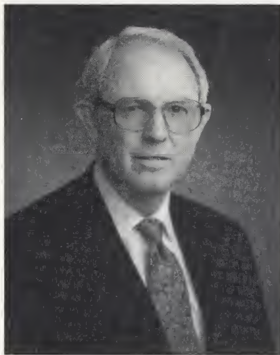
„Han er en mand med stor tro, som har lært os, hvor vigtigt det er at stole fuldstændigt på Herren," siger søster Muren. „Og når jeg har set ham rådgive andre – som far, biskop eller lærer – forstår jeg, at han har en usædvanlig gave for at rådgive."

„Far er meget intens og gør indtryk på alle, når han taler med dem," tilføjer Michelle. „Han er den mest forstående mand, jeg nogensinde har talt med." Hun beskriver tiden ved aftensmaden som „langvarig og vidunderlig. Vi har nok allesammen lært mere af disse samtaler, end vi gjorde i de klasser, vi deltog i.

Alt fra verdensbegivenheder til personlige følelser kunne blive drøftet. Han har haft stor indflydelse på vores liv og på mange andre menneskers liv!"

Joseph C. Muren har båret sit vidnesbyrd om Jesus Kristus hjemme ved familiens middagsmåltid, og når han underviste i klasser i institut og ved uddannelsesuger, og senere da han administrerede Kirkens timelige affærer. Nu, da han er medlem af De Halvfjerds, vil denne indflydelse fortsat kunne mærkes over hele Kirken. ☐

Ældste Graham W. Doxey
De Halvfjerds

Graham W. Doxeys bedstefar Tom sluttede sig til Kirken i England som teenager og emigrerede til Utah som forældreløs. Tom var alene det meste af sin opvækst, hvorfor han besluttede sig for at prioritere sin familie højest. To generationer senere har ældste Doxey arvet den samme indstilling.

„Familien er faktisk den eneste tilknytning, der er evig," forklarer ældste Doxey, der lige er blevet kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum. „Andre forhold i livet kommer og går, så hvorfor ikke koncentrere sig om den eneste enhed, der vil bestå? Hvis vi ikke kan lære at nyde hinandens selskab i dette liv, så vil vi have problemer i det næste."

Forpligtelsen over for familien deles af ældste Doxeys kone, Mary Lou Young Doxey, hvis drøm hele livet var at få et dusin børn. Drømmen blev opfyldt i 1974, da Mary Kim blev født. Dengang holdt bror Doxey en tre-årig pause fra sit arbejde i boligadministrationsfirmaet, han ejer sammen med sine to brødre, for at være missionspræsident i Independence i Missouri.

Udover Mary er de andre i Doxeys dusin Diana (Jones), Carol (Richards), Marilee (Page), Graham, Robert, Lisa (Patch), Scott, Meg (Boud), Amy der døde som nyfødt, Becky (Schettler) og Sarah. I dag er den store familie spredt fra New York til Arizona.

Familien Doxey har altid holdt af at rejse sammen og ser tilbage på deres tre år i Missiouri som vidunderlige år, der knyttede dem sammen. For nylig har familiens voksne medlemmer også prøvet at afholde tre-dages „familiekonferencer".

„Vi besluttede, at hvis det var godt for Kirken at have konferencer, burde det også være godt for os," siger ældste Doxey. Familien Doxey har holdt konferencer i Missouri, Illinois og i bjergene i Utah.

Men disse konferencer er kun en forlængelse af en tradition, der begyndte for mange år siden. Søndag eftermiddage var ofte reserveret til familieundervisning, hvor bror Doxey samlede børnene omkring bordet eller på et tæppe udenfor under træerne.

„Han underviste dem ved at bruge skrifterne eller en historie om et evigt princip eller perspektiv", mindes søster Doxey. „Hans store kærlighed er at undervise børnene i at påskønne evangeliet og verden omkring dem."

Ældste Doxey lærte at sætte pris på disse ting, da han voksede op i Salt Lake City. Graham blev født den 30. marts 1927 og var Graham H. og Leone Watson Doxeys andet barn. Da Graham var 16 år, flyttede familien til Louisville i Kentucky, hvor hans far virkede som missionspræsident. Da Graham var færdig i high school, gik han et år på University of Louisville og var 18 måneder i flåden, inden han vendte tilbage til Salt Lake City.

Den første søndag hjemme lagde han mærke til sin kommende kone. De var vokset op i samme ward. Hun var tre år yngre, end han var. „Jeg havde aldrig lagt mærke til hende før," bemærker ældste Doxey. De gik kun ud et par gange, før Graham rejste til Central Atlantic States-missionen.

Men i de næste to år skrev de ofte sammen. „Da jeg kom hjem i oktober 1949, var vi ret sikre på, at vi skulle have hinanden," siger ældste Doxey. De blev gift i templet i Salt Lake City den 22. juni 1950 og slog sig ned i Salt Lake-dalen.

Bror Doxey læste første gang hele Mormons Bog på sin mission. „Jeg glemmer aldrig min følelse, da jeg sad og læste i min seng en aften," mindes han. „Jeg var slet ikke nået om til Moronis løfte i min læsning, men en viden om at bogen var sand dalede ned over mig som et tæppe. Jeg husker, hvor betagende det var. Jeg dirrede af begejstring.

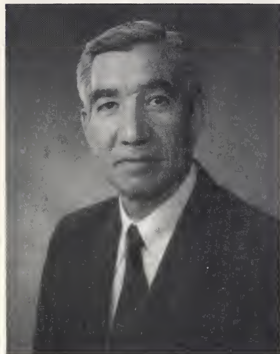
Da jeg kom hjem fra min mission, vidste jeg, at evangeliet var sandt, fordi jeg mente, at jeg kunne bevise det ud fra skrifterne," fortsætter han. „Men efter et stykke tid, var det ikke kun skrifterne, der gjorde, at evangeliet var sandt. Evangeliet var også sandt, fordi jeg kunne se det påvirke de menneskers tilværelse, jeg arbejdede sammen med og tjente."

At tjene i Kirken har været vigtigt del af ældste Doxeys liv. Udover at være missionspræsident har han virket som biskop, stavspræsident, besegler i templet og rådgiver i præsidentskabet for Unge Mænds hovedbestyrelse.

„Enhver lejlighed til at tjene i Kirken er blot med til at styrke ens vidnesbyrd. Jeg ved, at Herren lever, og det vil være vidunderligt at bære det vidnesbyrd for jordens befolkning," siger han.

„Denne nye opgave er overvældende og gør mig ydmyg, og jeg kommer til at tænke på nyfødte lam og føl, der prøver at komme op at stå på benene. Jeg prøver at komme op at stå. Det vil lykkes, og jeg vil give Herren alt, hvad jeg har i mig." □

Ældste Jorge A. Rojas De Halvfjerds

Jorge Rojas var som dreng fast besluttet på at lære engelsk, selv hvis han måtte studere sproget ved at læse sidste dages hellige bøger og gå til SDH-møder.

Det, som Jorge lærte undervejs, har ført til et liv i Kirkens tjeneste for ældste Rojas, der blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum den 6. april.

En naturlig reaktion på denne kaldelse, siger han, er at „spørge sig selv: ‚Hvad kan jeg gøre? Hvor kan jeg tjene?' "

Hans svar: „For mig er det vigtigste nu at finde ud af, hvad *Herren* ønsker, jeg skal gøre, og derefter have tro og mod til at gøre det."

Jorge Alfonso Rojas blev født den 27. september 1940 i Delicias i Chihuahua i Mexico. Hans forældre er Rodolfo og Hilaria Ornelas Rojas. Jorge tilbragte sine første år i Chihuahua, hovedstaden i delstaten med samme navn i det nordlige Mexico. Det var her, at en utålmodig skolelærer fortalte ham, at han aldrig ville lære engelsk. Fast besluttet på at gøre det, overbeviste Jorge sin far til at sende ham til det tosprogede Juarez Academy, en skole ejet af Kirken i Colonia Juarez.

Jorges far sendte ham afsted for at bo hos Bertha og Willard Shupe, efterkommere af SDH-pionerer i det nordlige Mexico. Jorge kom senere til at betragte dem som sine andre forældre. Søster Shupe var inspektør på folkeskolen, der var tilknyttet akademiet. Hun gav ham kirkebøger, som han skulle læse på engelsk, og hun insisterede på, at han ville lære sproget hurtigere, hvis han overværede wardets møder sammen med dem.

Søster Shupe var en streng og krævende lærer. Med hendes kærlige, men beslutsomme undervisning vandt Jorge engang en skriftstedsjagt på akademiet, selv om han var det eneste ikke-medlem, der deltog i konkurrencen.

Gennem bror og søster Shupes undervisning og i seminar fik han et vidnesbyrd om evangeliet og blev døbt, da han var 19 år.

Ved at gå i skole om dagen og om aftenen tog Jorge eksamener i pædagogik og legemsøvelser fra universitetet i Chihuahua. Han modtog et legat så han kunne studere ved New Mexico State University på den anden side af grænsen i USA. Mens han var i New Mexico modtog han en kaldelse, der indbød ham til at undervise på den kirkeejede Benemerito skole, når den åbnede i 1964.

Jorge havde tidligere mødt Marcela Burgos i Colonia Juarez, men det var, mens hun studerede på Benemerito, at de virkelig lærte hinanden at kende. Hun blev færdiguddannet som lærer i 1969, og de blev få dage efter gift i templet i Arizona den 22. august.

Bror Rojas arbejdede for Kirken, først i Kirkens Uddannelsessystem og senere i administrationen, indtil midt i 80'erne, da familien flyttede tilbage til Chihuahua, hvor han begyndte i forretningslivet. I 1988 oprettede bror Rojas og hans kone et firma, der oversatte tekniske manualer for amerikanske firmaer med fabrikker i Mexico.

Ældste Rojas virke i Kirken er langvarigt og varieret. Han blev kaldet som præsident for Unge Mænd i staven dagen efter, at han kom til Mexico City i 1964. Han har siden næsten konstant virket i den ene eller den anden kirkekaldelse, bl.a. som grenspræsident, medlem af højrådet, rådgiver i et stavspræsidentskab, stavspræsident (to gange), regionalrepræsentant (to gange) og missionspræsident.

Deres ældste søn, Jorge på 20 år, tjener i Michigan Lansing Mission, og resten af deres fem børn Marcela på 17 år, Guillermo på 16 år, Ivy på 13 år og Samuel på 10 år bor stadig hjemme.

Søster Rojas har også virket i en række forskellige kirkekaldelser og senest i stavens hjælpeforeningspræsidentskab og som lærer i wardets seniorklasse. Men familien prioriterer hun højest, siger hun. Ældste Rojas kalder hende „en fremragende mor med et meget stærkt vidnesbyrd" og siger, at hun er hans bedste støtte på jorden.

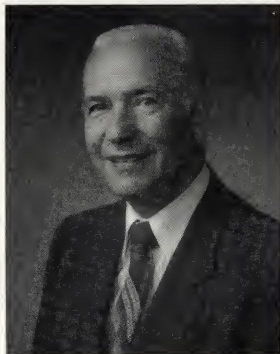
Men hun bemærker, at „han stoler fuldstændig på Herren" i sit virke i Kirken og i sit daglige arbejde. Han er „meget positiv. For ham findes ordet *umuligt* ikke."

Mens han var præsident for missionen i Guadalajara i Mexico, blev en kraftig fokusering på Mormons Bog en del af hans liv. Mens han kæmpede for at løse nogle problemer i missionen, følte han en klar tilskyndelse til at „bruge Mormons Bog."

Mormons Bog, forsikrer han, er skrevet af forfædrene til Mexicos befolkning til gavn for menneskene i vor tid. „Mormons Bog lærer os, at vi må iføre os arbejdstøjet, rulle ærmerne op og slutte os til hæren af præstedømmebærere og tapre søstre, som forbereder sig på Herrens andet komme."

Ældste Rojas forventer, at hans del af værket, vil kræve meget af ham. Han siger, at han ikke kan føle sig kvalificeret på grund af nogen personlig evne eller præstation. Men han føler en fredfyldt forsikring om, at hans kaldelse kommer fra Herren, og at „han vil hjælpe mig." □

Ældste Julio E. Dávila
De Halvfjerds

Da Julio Dávila første gang mødte SDH-missionærerne i 1968, var det, som om en del af ham ønskede at få del i evangeliet, og en del af ham ønskede at kæmpe imod. Han undgik at blive engageret i Kirken af den ene grund efter den anden.

Men ingen i Colombia, hvor ældste Julio Dávila kommer fra, og som kender ham i dag, kan betvivle hans forpligtelse over for evangeliet. Da han blev opretholdt til De Halvfjerds' Andet Kvorum den 6. april 1991, anså han ganske enkelt kaldelsen som en udvidelse af hans ansvar for at fortælle om evangeliet i et større område.

I begyndelsen var ældste Dávila alt andet end ivrig efter at tilhøre Kirken. Han blev irriteret, da missionærerne pressede ham til at studere evangeliet, og han bestemte sig for ikke at tale med dem mere. Men det kunne han ikke få sig selv til på grund af den ånd, han følte, når de var til stede.

Så var der tiende. Ældste Dávila fortalte sin kone, at de ikke kunne blive døbt, fordi hans løn kunne ikke bære også at betale tiende. Men han vidste, at evangeliet var sandt. Det meste af en søvnløs nat talte de frem og tilbage, om hvorvidt de skulle døbes. Endelig knælede de ned tidligt om morgenen og bad om det. Derefter kunne han falde i søvn. Men han havde en drøm, hvori han så en hånd skrive tal på en tavle – hans løn, derefter mængden af unødvendige udgifter. Det, han kunne eliminere i sit liv, var mere end en tiendedel af sin indkomst.

Ældste Dávila fortalte missionærerne, at han efter sin dåb ikke ønskede at blive kaldt „bror", at han ikke ville missionere, og at han ikke ville acceptere en kaldelse. Men så kom han med et forslag, som gav ham et ansvar i grenen allerede før hans dåb, og snart fortalte „bror Dávila" begejstret om evangeliet til andre. Bror og søster Dávila har siden været med til at bringe mange slægtninge og venner ind i Kirken.

Ældste Dávila er udadvendt af natur, og hans humoristiske sans er med til at bryde isen hos andre, fortæller hans kone, Mary. „Han er meget åndelig" og meget opmærksom på andre menneskers behov, tilføjer hun.

Julio Enrique Dávila blev født den 23. maj 1932 i Bucaramanga i Colombia, men voksede op i Cartagena. Hans forældre hed Julio Dávila og Ana Rita Penaloza. Julio fik eksamen fra en skole, der tilbød en række forskellige erhvervsrettede kurser. Han studerede bl.a. journalistik, information, reklame og forlagsvirksomhed og derefter elektronik i forbindelse med trykkeri- og forlagsvirksomhed. Da Julios skolegang var afsluttet, flyttede han til Bogotá, hvor han de næste par år arbejdede for aviser og forlag. På et tidspunkt havde han en virksomhed, der beskæftigede sig med trykning, information og reklame.

Kort efter flytningen til Bogotá lærte han en nabo at kende, Mary Zapata, som han anså for meget attraktiv. De blev gift den 23. maj 1958.

De blev beseglet i templet i Salt Lake City i 1973, fem år efter deres dåb. Bror og søster Dávilas rejse til Utah var en gave fra en vens ven i rejsebranchen. Giveren, som ikke kendte dem, insisterede på at ægteparret ikke måtte fortælle det til nogen eller have nogen kontakt med ham. Mange år senere, mens bror Dávila var missionspræsident, tilbragte de to mænd en del tid sammen i forbindelse med en forretning. Manden spurgte flere gange præsident Dávila: „Hvem *er* du? Jeg føler mig så meget bedre, når jeg er sammen med dig." Endelig nævnte præsident Dávila rejsen og forklarede, hvor meget det havde betydet for ham og hans kone. Manden, som følte, at han ikke havde gjort ret meget godt i sit liv, var dybt bevæget over, at Gud ville bruge bror Dávila til at minde ham om hans egen gavmildhed.

På en senere rejse blev bror og søster Dávilas to døtre beseglet til dem. Den ældste, Liana, bor i Bogotá, og den yngste, Maritza (McKee), bor i Bountiful i Utah. Familien har to børnebørn.

Fra 1972 arbejdede bror Dávila først som frivillig og senere som deltidsansat for Kirkens Uddannelsessystem, indtil han i 1973 tog imod et tilbud om en fuldtidsstilling. Bortset fra tre år, hvor han præsiderede over Cali-missionen i Colombia (1981-1984), har bror Dávila arbejdet for CES i Sydamerika siden da.

Udover at tjene som missionspræsident har ældste Dávila været grenspræsident, rådgiver i et distriktspræsidentskab, distriktspræsident, stavspræsident og regionalrepræsentant (to gange).

Ældste Dávila siger, at hans kone har været en stor støtte for ham både i hans kirkearbejde og i andre aktiviteter på grund af hendes forstand og visdom. Når det er muligt, beder han altid om hendes råd. „Når jeg ikke gør det," tilføjer han smilende, „går det galt. Men hun siger aldrig: ‚Hvad sagde jeg!'"

Føler han sig rede til det øgede ansvar i sin nye kaldelse?

„Jeg har følt et stort ansvar ved alle mine kaldelser," svarer ældste Dávila. „Det er ikke ledelsesniveauet, der er det afgørende." Han siger, at en ny opgave i Kirken ikke er et signal om, at man har nået en ny åndelig status, men en kaldelse til at gå i gang med arbejdet. Og det er han parat til. ☐

Under en opretholdelse ses medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, fra venstre: Ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell og Russell M. Nelson.

Salt Lake templet i midten med tabernaklet til venstre.

